

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Theodōritu Episkopu Kyru Kai Eyagriu Scholastiku
Ekklesiastikē Istorìa, Eklogai Apo Tōn Istorion
Philostorgiu Kai Theodōru**

Theodoretus <Cyrrhensis>

Mogvntiae, 1679

Evagrii Scholastici Epiphaniensis Et ex Praefectis Ecclesiasticae Historiae
Liber III.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14162

metuens Anastasius, simulatione usus, statim plebis animos commutavit.
Item de Obitu ejusdem Anastasii.

ΕΥΑΓΓΡΙΟΥ ΕΥΑΓΓΡΙΟΥ

ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ ΕΠΙ-

ΦΑΝΕΩΣ

SCHOLASTICI EPI-

PHANIENSIS

καὶ δὲ ἐπαρχῶν

Et ex Praefectis

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ

ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ECCLESIASTICÆ
HISTORIÆ

Τόμ.ο τέτ.ο.

LIBER III.

Κεφ. α΄.

CAPUT I.

Περὶ τῆς βασιλείας Ζήνωνος, καὶ τῆς βίης αὐτοῦ.

De Imperio Zenonis, deque ejusdem vita.

Ζήνων δὲ, ἐπὶ τῷ βασιλείᾳ τῆς πατρὸς ὁ τελουτήσαντος μόνος ἀφειλάετο, ὡς περὶ οὐκ οἰόμενος τῶν ὄλων ἐγκρατῆς γίνεσθαι, εἰ μὴ καὶ πάσαις ταῖς ἐπιθέταις ἡδοναῖς μετ' ἄσχεσίας ἐπέξελθοι, τοῦτον ἐκ περιουσιῶν ἑαυτὸν ταῖς ἐπιθέταις τῶν ἐπιθυμιῶν ἐπέδωκεν, ὡς μηδὲν αὐτὸν ἐπιχεῖν τῶν ἀπρεπειῶν τε καὶ ἀθέσμων ἀλλ' ἔτις τέτοις ἐμπολιτεύεσθαι, ὡς τὸ σκοπῶς ταῦτα καὶ ἐν παρρησίᾳ γίνεσθαι, χαμῆδες εἶναι νομίζον. τὸ δὲ γε ἀναφανδὸν καὶ ὡς περὶ ἐξ ἀπόπτης, βασιλικὸν, καὶ ἀυτοκράτορι μόνω πρέπον κακῶς καὶ δειλοπρεπῶς κρίνας, οὐκ ἐξ ὧν ἐτέρων κρατεῖν πέφυκεν, ὁ ἀυτοκράτωρ γινώσκειται. ἀλλ' ἐξ ὧν ἑαυτὸν πρῶτον ἀρ-
χὴ τε καὶ κρατεῖ, μηδὲν τῶν ἀτόπων παρεσθῆναι ἑαυτῷ διδῆναι, ἔτις δὲ ἀνάλωτος ταῖς ἀκρῆσις ἐπαρχῶν, ὡς ζῶν ἀγαλλμα τῶν δρεῶν εἶναι πρὸς μίμησιν, ἐκπαιδῶν τὸ ὑπήκοον, ὁ δὲ ταῖς ἡδοναῖς ἑαυτὸν ἀνοίγνυς, λελήθε κατὰ σμικρὸν δὲ-
λθὲν αἰχμῆς δορυάλωτος ἀνάπων γινόμενος, δεσποθείας συχρᾶς ἀμείβων, ἴσα τῶν ἀχρεῖς τῶν δρεῶν ἔπερ ἀναριθμήτοι τῶν ἡδονῶν αἱ δεσποῖναι κατέδρασαν, ἡκιστα πέρας τῆς συνεχῆς τῆς τῆς σφῶν ἀλληλεχρίας

ΑT Zenon, simulatque mortuo ipsius filio solus imperium obtinuit, quasi persuasum habens se nequaquam summo imperio praeditum esse, nisi in omne genus libidinis, quodcunque obvium esset, summa cum licentia effunderetur: statim ab ipso exordio illecebris cupiditatum ita se totum dedit, ut nihil esset tam turpe tamque illicitum, quod impetum ejus cohiberet. Sed sic in flagitiis volutabatur, ut clam quidem ac remotis arbitris ea committere, vile ac plebejum existimaret: palam verò & sub oculis omnium ea patrare, regium quiddam & Imperatore dignum censeret. Verum hac in re perperam, ac profus fervorum more judicavit. Neque enim Imperator ex eo, quòd aliis imperat, dignoscitur, sed ex eo, quòd se ipse regit atque moderatur, nihil pravi sinens in animum suum irrepere: Sed adversus libidines adeo invictus, ut spirans quaedam imago virtutis esse videatur, subditos omnes ad imitationem sui erudiens. Is verò, qui voluptatibus se mancipaverit, paulatim imprudens efficitur servus turpissimus & captivus, nulla unquam pecunia redimendus: tanquam inutilia mancipia, multos subinde Dominos mutans. Quippe innumerabiles voluptates, ejus dominæ efficiuntur, quæ continuata ac sibi invicem succedentes, nunquam ex-

Ττ 3

tum fortiuntur: dum voluptas, quæ præfens est, nequaquam subsistit, sed quasi irritamentum est ac procemium sublequentis. Donec Imperator quispiam verè effectus, turbulentam illam voluptatum dominationem procul expellat, regnans deinceps, non autem tyrannide oppressus: aut certè ad extremum usque spiritum serviens, ad inferos detrudatur.

CAP. II.

De Barbarorum incursionibus, tam in Orientis, quam in Occidentis partibus.

HUjusmodi sub initium principatus fuit Zeno, vitâ intemperans ac dissolutus. Qui verò ejus imperio parebant, tam in Orientis, quam in Occidentis partibus, gravissima perpeffi sunt mala: Hinc Saracenis cuncta vastantibus: illinc Hunnis, qui olim Masfagetæ dicebantur, in Thracias irruptentibus & Istrum trajicientibus, nemine obsistente: ipso etiam Zenone reliqua barbaricum in mortem deprædante.

CAP. III.

De Tyrannide Basilisci, & de Zenonis fuga.

Porro cum Basiliscus Verinæ frater adversus ipsum insurrexisset: erat enim Zeno etiam propinquis suis invius, eò quod omnesturpissimam ejus vitam averfarentur: nullum virile consilium animo concepit. Ignava quippe ac pusilli animi res est nequitia, infirmitatem animi ex eo satis prodens, quod voluptatibus succumbit. Sed contentissimo cursu aufugit, tali tantoque principatu citra pugnam cedens Basilisco. Obsidionem quoque diutissime sustinuit in ipsa Isaurorum regione, quæ illum in lucem ediderat, Ariadnen uxorem, quæ post mariti fugam matrem suam reliquerat, secum habens, & quotquot amici ac fidi erga ipsum remanserant. Ita Basiliscus Romanum imperium adeptus; cum Filium suum Marcum Cæsarem renuntiasset, Zenoni & iis, qui ante Zenonem imperaverant, contrariam viam inire cœpit.

ἔχεσαι. αἰ τῆς ἐν χερσὶν ἡδονῆς ἐχέτω μὲν, ὑπέκκαυμα δὲ καὶ ποροίμην ἐπὶ εὐεργηνομένης, ἕως ἢ ἀποκράτωρ τις ἐπιγινόμην. τῷ ὀχλοκρατίαν τῷ ἡδονῆς ἐπιλατῆσι, βασιλεύων λοιπὸν ἐτυραννέμενος, ἢ μέχρι τελευταίας ῥοπῆς δευδύων, ταῦτα ἀδὲ καταλάσει.

Κεφ. β'.

Περί ἰσίδων βαρβαρικῶν, ἵτα τῷ ἐν καὶ τῷ δυνά.

Τοιαῦτα μὲν ἐν καθ' ἀρχὰς ὁ ζήνων, ὡς δεδημημένον τὸν βίον. οἱ δὲ γε ὑποκοιοὶ πρὸς τὴν ἀνίχουσα, πρὸς τὴν δύμνησαν, κακῶς ἔπαχον. ἐνθὲν μὲν τῷ σακκίῳ βαρβάρων πάντα ληΐζομενον. Ἐρακλίῳ δὲ πλήθον ἐννῶν τῷ πάλαι μακροαγέλιον, ὅτι δραμόνιον, καὶ τὸν ἴσον διαβάλλον μιν ἀμύνοισι, αὐτὸ δὲ γε ζήνων τὰ ἑπιλατῆσι βαρβαρικῶν τρεῖσιν πρὸς βίας ἀφαιρέμην.

Κεφ. γ'.

Περί τῆς τυραννίδος βασιλίσκου, καὶ φυγῆς ζήνωνος.

Επανασάντων ἡ οἱ βασιλίσκου βαρβαρικῶν ἀδελφῶν, καὶ τῶν οἰκείων γὰρ αὐτῶν ἐπιπέλεμωτο, πάντων ἑπίσης τὸν ἀίχμισον αὐτῶν βίον δόποσε φορμῶν, ἀνδρῶν μὲν εὐδὲν ὀλως ἐφρόνησεν. ἀίχμην γὰρ καὶ δύσελπην ἀνίσταρχια, ἐν τῆς ἀείλας ἡδονῆς ἡπῆς τεκμηρεῖσθα τὸ ἀνανδρον. Φύγῃ δὲ πρὸς τὸν ἀδελφὸν τῆς τοιαύτης ἀρχῆς ἀκονίτι πρὸς αὐτὸν χωρησας τὸ βασιλίσκου καὶ πολιορκίαν ὑπέστη καὶ τῶν αὐτῶν τῶν ἰσαυρῶν πρὸς αὐτὸν χωρῶν, ἐχρῆσεν ἅμα οἱ ἀριάδην τῶν γαμετῶν, ὕστερον τῶν μητέρα φυγῆσαν, καὶ ἐτι ἕτερον δύναν ἀντιμεμνηκῆ. ἔτω γὰρ ὁ βασιλίσκου τὸν σέφανον τῷ ῥωμαίων ἀναδὲν κάμην, καὶ τὸν παῖδα μάρκον ἀνεπὶ πάντων καίσαρα, ἀπὸ ἀνίχου τῶν ζήνωνι, καὶ τοῖς πρὸς ἐξ ἀσπιδόμοσιν, ἢ δ'.

Κεφ. δ'.

CAP. IV.

ἵνα τιμώθων τὸν αἰληρονό βασιλικῶ ἀνικαλίσατο, καὶ πείθει ἵνα ἀπὸ ἐγκυκλίου ἡθροῦ ἀεὶ ἀδύνησιν ἧς ἐν καλχηδόνι συνίδη παλαιᾷ ἑξαπέσιλοι.

Quomodo Basiliſcus Timotheum Aelurum re-
vocaverit. & ab eodem inductus, circulares
Epistolas ad everſionem Chalcedonenſis Syn-
odi quaqua verſum miſerit.

Ἐκ πρεσβείας ἧ ἐκίων τῶν ἐν τῷ ἀλεξαν-
δρείῳ, ἀνακαλείται τὸν τιμώθων ἐν τῷ
ὑπερρείας, ὄγδοον καὶ δέκατον ἐτῶ ἀνὴρ
συγγενόμενον, ἀκακίᾳ τῶ ἐπισκοπῆν τῶ κων-
σταντινέως περὶ ἀνεύοντο. καὶ δῆτα τῶ
βασιλείας καλεῖται φῶς πόλιν ὁ τιμώθων,
πέπειθ τὸν βασιλικὸν ἐγκυκλίους χρεῖσαδ
συλλαβαῖς πρὸς τὸς ἐκασαχῆ ἱερέας, ἀνα-
θέμαί τε ἀπεβαλεῖν τὰ ἐν καλχηδόνι πε-
πραγμένα. ἐτὸν ἕκτον λέοντο. ὧν ἡ συνθή-
κη λέγει τάδε.

AC primùm quidem missa ad ipsum
Legatione quorundam urbis Ale-
xandrinæ, Timotheum Aelurum ab ex-
ilio revocavit, in quo octodecim annos
tranſegerat. Ac acio tunc temporis Epi-
scopatum Constantinopolis admini-
strante. Igitur Timotheus cum in ur-
bem Regiam venisset, persuasit Basili-
ſco, ut Encyclicas litteras ad omnes u-
bique Episcopos mitteret, & ea, quas
B Chalcedone gesta fuerant, & Leonis
librum Anathemati subjiceret. Littera
autem sic habent.

Ἐγκύκλιον βασιλικῶ.

Encyclica Epistola Basiliſci.

Ἀυτοκράτωρ καίσαρ βασιλικῶ, εὐσε-
βῆς, νικητῆς, τρηπαμῆχ, μέγισ, αἰσε-
βῆς, ἀυγῆς, ἐμαρῆ, ὁ ἐπιφανέστα-
τος καίσαρ, τιμώθων τῶ ἐν ἀλεξανδρείῳ
μεγαλοπόλει. Ὅπως μὲν ὑπὲρ τῆς ὀρ-
θῆς καὶ ὀρθοδοξίας πίστεως ἐθέλασαν νόμους
οἱ πρὸς ἡμῶν δὲ σέβαστοι βασιλεῖς, οἳ τῶ
μακαρίαν καὶ ἀγῆρω ἐ ζωοποιὸν τριάδα,
θεοπαθίους ὀρθῶς διετέλεσαν, τῶς ὡς τῶ
παντὶ κόσμῳ σωτηρίας αἰεὶ πόλε γεγονότας,
ἐδέξατο χεῖρον ἔργον ἐθέλομεν μάλλον ἢ ὡς
οἰκείας αὐτῶν ἐκφανεῖν νόμους. ἡμεῖς ἧ πά-
σης τῆς ἀεὶ τὰ ἀνθρώπινα πρῶματα ἀπε-
δῆς πρῶμῆσαντες τῶ δὲ σέβειαν, καὶ τὸν
ὑπὲρ τῆς θεῆς καὶ σωτῆρος ἡμῶν ἰσοῦ χριστοῦ
ἡμῶν, ἧ τε πεποικῶτο, καὶ δὲ ὀξυκότο
ἡμῶν ἐτι ἧ πιστεύοντες τὸν σὺν δέσμον τῶν
χριστοποιμῶν σωτηρίαν ἐαυτῶν εἶναι καὶ τῆ
ὑπὸ κῶς παντός, θεμέλιον τε ἀρραγῆ καὶ ἀ-
σάλευτον τείχη τῆς ἡμετέρας βασιλείας,
ὀνύθεν εἰκότο. θεῶς διανοίας κινέμενοι ζή-
λω, ἐἀπαρχῶ τῆς ἡμετέρας βασιλείας τῶ
θεῶ καὶ σωτῆρι ἡμῶν ἰσοῦ χριστῶ τῶ τῆς ἀγί-
ας ἐκκλησίας ἔνωσιν προσκομίζοντες, θε-
απίζομεν τῶ κρηπίδα καὶ βεβαίωσιν τῆς ἀν-
θρώπινος δόξιας, τετέστι τὸ σύμβολον τῶν πῆ
ἀγίων πατέρων τῶν ἐν νικαία πόλει, καὶ τῶ
ἡμετέρῳ ἐκκλησιαστικῶν, εἰς ὃ ἡμεῖς
τε καὶ πάντες οἱ πρὸς ἡμῶν πιστεύσαντες, ἐβα-
πτισμεν, μόνον πολιεύσαδ, καὶ κρατεῖν ἐν πάσαις
ταῖς ἀγαθῶν τῶ θεῆ ἐκκλησίας τὸν ὀρθό-

Imperator Cæsar Basiliſcus, Pius,
Victor, Triumphator, Maximus, sem-
per Augustus: & Marcus Nobilissimus
Cæsar, Timotheo Reverendissimo &
Dei amantissimo Archiepiscopo ma-
gnæ urbis Alexandrinorum. Quo-
quot leges pro recta atque Apostolica
fide sanxerunt Religiosissimi, qui ante
nos fuerunt Imperatores, quicunque
sanctam & beatam & immortalem as-
vivificam Trinitatem perpetuò colu-
re: eas utpote, quæ universo orbi sa-
lutares semper extiterint, nullo un-
quam tempore irritas esse volumus: sed
potius tanquam leges proprias promul-
gamus. Nos verò, qui pietatem ac
zelum pro Deo ac Servatore nostro Je-
su Christo, à quo conditi & ad hanc
gloriam evecti sumus, omni curæ ac
solicitudini rerum humanarum lon-
gè anteponimus: & qui præterea cre-
dimus concordiam gregis CHRISTI,
tum ipsius gregis, tum omnium sub-
ditorum salutem existere, firmum-
que nostri Imperii fundamentum &
inexpugnabilem murum esse. Idcir-
co divino interius zelo commoti, &
velut quasdam Imperii nostri primi-
tias, sanctæ Ecclesiæ unitionem Deo
ac Servatori nostro JESU CHRIS-
TO offerentes, sancimus ut basis
ac firmamentum felicitatis humanæ,
Symbolum videlicet trecentorum &
octodecim sanctorum Patrum, qui
olim Sancti Spiritus instinctu Nicææ
congregati sunt, in quod cum
nos, tum majores nostri credentes
baptizati sumus, solum in cunctis
sanctissimis DEI Ecclesiis & Ortho-

doxorum populorum conventibus u-
 furpetur atque obtineat; quippe quod
 unum regula sit rectæ ac sinceræ fidei,
 sufficiens tum ad everfionem cujuslibet
 hæreseos, tum ad perfectam sancta-
 rum Dei Ecclesiarum unitiorem. Ita
 tamen ut suum robur ac vigorem obti-
 neant etiam ea, quæ in hac regia urbe à
 centum & quinquaginta sanctis Patri-
 bus gesta sunt ad confirmationem ejus-
 dem sanctissimi Symboli, adversus eos,
 qui in Spiritum Sanctum blasphema-
 bant: ea insuper, quæ in Ephesiorum
 Metropoli contra impium Nestorium
 acta sunt, & contra eos, qui ejus erro-
 rem postea sunt secuti. Ea verò, quæ B
 sanctarum Dei Ecclesiarum consensum
 ac tranquillitatem, & totius orbis pa-
 cem diruperunt; totum scilicet Le-
 onis, & cuncta, quæ Chalcedone in de-
 finitione fidei aut expositione Symbolo-
 rum, docendi vel interpretandi vel
 disputandi causa, ad innovationem su-
 pra memorati sacri Symboli trecento-
 rum & octodecim sanctorum Patrum
 dicta & gesta sunt, hic & ubique per
 singulas Ecclesias ab universis sanctissi-
 mis Episcopis anathematizari decer-
 nimus, & ubicunque reperta fuerint,
 flammis absumi. Sic enim piæ ac bea-
 tæ memoriæ Imperatores, qui ante nos
 vixere, Constantinus scilicet ac Theo-
 dosius junior, de cunctis hæreticis dog-
 matibus præceperunt. Hoc igitur mo-
 do confirmata atque abrogata, ex Ca-
 tholica atque Apostolica Orthodoxa
 Ecclesia, quæ unica est, penitus ejician-
 tur, utpote quæ æternos ac salutares
 trecentorum & octodecim sanctorum
 Patrum, & beatorum centum ac quin-
 quaginta Patrum, qui de Spiritu S. pro-
 nuntiarunt: eorum denique qui Ephesi
 congregati sunt, terminos commutent.
 Nulli igitur omnino, nec Sacerdoti,
 nec laico liceat, divinam illam sacro-
 sancti Symboli Constitutionem ullo
 modo transgredi. Porro unâ cum om-
 nibus novitatibus, quæ apud Chalcedo-
 nem factæ sunt contra divinum
 Symbolum, anathematizari quoque
 decernimus hæresin eorum, qui Fi-
 lium Dei unigenitum ex Spiritu San-
 cto, de Maria semper Virgine ac Dei-
 para incarnatum verè & hominem fa-
 ctum esse negant, sed aut ex cælo, aut
 phantastice ac putative carnem sum-
 pssisse fabulantur: omnem denique
 hæresin, & si quid aliud quocun-
 que tempore, vel modo, vel loco or-
 bis terrarum, aut in sensu, aut inver-
 A
 δοξον λαόν, ὡς μόνον τῆς ἀπλανῆς πίστεως
 ὄρον, καὶ δὲκνῆν εἰς ἀνάρεσιν μὲν καθόλου πα-
 σης αἰρέσεως, ἐνώσειν δὲ ἀκραν τῆς ἀγίας
 θεῶ ἐκκλησιῶν ἔχοντων δηλαδὴ τὴν ἀνα-
 γνῶν, καὶ τῆς εἰς βεβαίωσιν αὐτῆς τῆς θεῶ συμ-
 βόλης πεπεραγμένων, ἐν τε τῇ βασιλευσ-
 πόλει ταύτῃ καὶ τῶν βλασφημῶν ἐν τῇ
 πύσμα τὸ ἄγιον ὡσαύτως ἁγίων πατέρων
 ἐτιδὲ καὶ πάντων τῶν πεπεραγμένων ἐπι-
 φησιῶν μητροπόλεως καὶ τῆς δυοσεβῆς κτη-
 καὶ τῶν μὲν ταῦτα τὰ ἐκείνη φρονησάντων
 τὰ ὁ διελούτα τὴν ἐνωσιν καὶ ἀταξίαν τῶν
 ἁγίων θεῶ ἐκκλησιῶν καὶ εἰρήνην τῆς κλη-
 πανίως, δηλαδὴ τὸν λεγόμενον τόμον λέοντος
 καὶ πάντα τὰ ἐν καλχηδόνι ἐν ὅσῳ πίστεως
 ἢ ἐκθέσεως συμβόλων, ἢ ἐρμηνείας, ἢ διό-
 σκαλίας, ἢ διαλέξεως ἐρημῶν καὶ πεπερα-
 μένα εἰς καινοδομίαν τὴν καὶ τῆς μνημονου-
 τῆς ἁγίας συμβόλης τῶν τῆς ἁγίων πατέρων
 θεασίζομεν ἐν ταῦτά τε καὶ πάντα καὶ ἐν
 ἐκαστῶ ἐκκλησίᾳ, ὡσαύτως τῶν ἀπαύχων
 γωτάτων ἐπιτρόπων ἀναθεματίζονται, καὶ
 πνεύματι ὡσαύτως παρ' οἷς ἀνευρεσθήσονται
 τὸ ἔγω διαταχέναι ὡσαύτως πάντων τῶν ἀφ' ἑ-
 C
 κῶν δογμάτων, καὶ τῆς ἡμεῶν ἐν ἐπι-
 βῆ καὶ μακαρία τῇ λήξει γηροφάνης βασι-
 λέως, κωνσταντίνου καὶ θεοδοσίου τὸν νεώτε-
 κυραύτως γινόμενα, πανελίως ἐκείνων
 διατῆς μιᾶς καὶ μόνης καθολικῆς καὶ ἀπο-
 στολικῆς θεοδοσῆς ἐκκλησίας, ὡς μέλαινα
 τὰ αἰώνια καὶ σωτήρια τῶν τῆς ἁγίων πα-
 τέρων ὅσα, καὶ τὰ τῶν μακαρίων πατε-
 ρῶν τῶν ἁγίων πνεύματι διαγορευσάντων
 κατὰ τὴν ἐφεσίῶν ὅλας δὲ μὴ ὀφεί-
 ποτε μίτε ἰερώων, μίτε λαϊκῶν πνεύματι
 ἀγίας συμβόλης θεολογίας ἐκείνης νομοθε-
 D
 σίας ποιῆσθαι τινὰ παρέκθεσιν ἀναθεμα-
 τίζονται δὲ σὺν πάσαις ταῖς γενησόμεναις
 ἐν καλχηδόνι καινοδομίαις κατὰ τῆς
 συμβόλης, καὶ τὴν αἵρεσιν τῶν μὴ ὁμο-
 λογούντων τὸν ἕν τῆς θεῶ τὸν μονογενῆ ἐκ
 πνεύματι ἁγίας, καὶ ἐκ τῆς ἀγίας
 καὶ ἀειπαρθένου θεοτοκῆς μαρίας κατὰ
 ἀλήθειαν σαρκωθέντα καὶ ἐνανθρωπή-
 σαίνα, ἀλλ' ἢ ὅτι ἔρανε, ἢ κατὰ φαν-
 τασίαν καὶ δόκησιν τερατευομένους, ὡσαύ-
 τῶν τε ἀπλῶς αἵρεσιν, καὶ εἰ τι ἕτερον
 ἐν οἷω δηλοῖται καιρῶ καὶ τρηπῶ, καὶ τῶν

τῆς οἰκουμένης κτ' διάνοιαν κ' λέξιν Ἐπιθεω-
 βάσει τῶν θεῶν συμβόλων κεκαυθόμηναι. ἐπεὶ δὲ
 ἡ παρουσίας βασιλικῆς ἰδίον, μὴ ἔπαρσι
 χροῖται μόνον, ἀλλὰ καὶ ἔμελλοντι τὴν ἀσ-
 φάλειαν ἐν παροραλικῆς διακρίσεως Ἐπι-
 δαυιδάδης τῶν ὑπηκόοις, θεασίζομεν τὴν
 ἀπανταχῆ ἀγνώστους Ἐπισκόπους, ἐμφαν-
 ζομένω τῶν θεῶν τῶν ἡμετέρων ἐγκυκλίω γράμ-
 ματι καὶ υπογράφειν, σαφῶς καὶ ἀμνηύον-
 τας, ὅτι δὴ μόνω τῶν θεῶν σοιχεῖται συμβόλω
 ἰσὺν ἡ ἀγίων πατέρων, ὅπως ἐπισφράγισαι αἰεὶ
 πάρεστι ἀγίοι, ὡς ἐδοξεν ὀρειτικῶς καὶ τοῖς με-
 τα ταῦτα συνελευθεροῦν τὴν ἐφεσίω μὴ ῥε-
 πολιν οἰσώσασθαι παίσασιν, ὅτι δὴ μόνω τῶ
 ἀγίων συμβόλω τῶν τῆ ἀγίων πατέρων σοι-
 χῆν, εἰς ὄρον πίσεως ἀναθεματίζοντες ἀπαν-
 τὸ γινόμενον ἐν καλχηδόνι τῶν ὁρθοδόξων
 λαῶν παροσκομμα, κ' ὀλοτελῶς τῶν ἐκκλη-
 σίων ἐκβάλλοντες ὡς παρεμποδῶν γινόμενον
 τῆ οἰκουμένης κ' ἡμετέρα ὑπεραγία τὴν μὴ
 τῶν τῶν ἡμετέρων θεῶν συλλαβάς, ἀς κ' θεὸν
 ἐπεφωηῶς πιστεύομεν, τὴν ἐπιθυμήσασιν πᾶσαν
 εἴωσιν παροματευομένης ταῖς ἀγίαις τῶν θεῶν
 ἐκκλησίαις, Ἐπιχειροῦντας πόδε παροφύρειν
 ἡ ὀλωσ ὀνομαζέσασιν, εἴτε ἐν διαλέξει ἢ διδασκα-
 λία ἢ ἐν συζητάμασι καὶ ἄλλοις πόδε και-
 ρῶν, ἢ τρέπον ἢ τόπον τῶν ἐν καλχηδόνι γε-
 γνημένω κ' τῆς πίσεως καινοτομίαν, τὰς τοι-
 εῖτας ὡς ταραχῆς καὶ ἀκαταστασίας ταῖς ἀ-
 γίαις ἔσασιν ἐκκλησίαις καὶ τῶν ὑπηκόων παντὶ
 παραιτίαις, θεῶν τε καὶ ἡμετέρας σωτηρία πο-
 λεμίαις, κελύομεν κ' τὰς ἡμετέρας ἡμεῶν θε-
 σπιδέντας ὡς ἀπὸ ἐν μακαρία καὶ θεῶν τῆ
 ληξὶ γινόμενης βασιλείας θεοδοσίας κ' τῆς
 τοιαύτης καινοτομίας νόμους, τὰς ὑποσταγμέ-
 νους τῶν ἡμετέρων τῶν θεῶν ἐγκυκλίω, εἰ μὲν ἐπί-
 σκοποὶ ἢ κληρικοί εἴεν, καὶ ταυρεῖσθε εἰ ἡ μόνον
 ζοντες ἢ λαϊκοί, ἔξορία καὶ δημόσια παντοία
 καὶ τοῖς ἐχάτοις ὑποπίπτειν Ἐπιμιόσις. ἔτω
 ἡ αἰεὶ πόδε ὡς τῆς ἡμετέρας εὐσεβείας
 παροκωσμένη ἀγία καὶ ὁμοῦσι, δημι-
 ερεῖ τε καὶ ζωποιοῖς τῶν ὀλων τειάς.
 θεραπιδεῖσα καὶ ἡμεῶν παρὸν ἡμεῶν διὰ τῆς
 ἀειρέσεως μὲν τῶν μνημονευθέντων ζιζανίων
 βεβαίωσεως ἡ τῶν ὀρθῶν καὶ ὀποσολικῶν τῶν
 ἀγίων συμβόλων ὡς ἀδόσεων ἡλεως καὶ ἔμμε-
 νης γινόμενης, ταῖς τῆ ἡμετέρας ψυχαῖς, καὶ
 τῶ ὑπηκόων παντὶ, ἔσασιν διὰ παντός συν-

A bis, ad divini Symboli transgressionem
 innovatum est. Quoniam verò im-
 perialis providentiæ proprium est, non
 presentium solum, sed futuro etiam tem-
 pore securitatem subditis suis provida
 mente largiri, decernimus ut omnes ubi-
 que locorum sanctissimi Episcopi,
 Encyclicæ Epistolæ nostræ ipsis exhi-
 bitæ subscribant, perspicuè declaran-
 tes, se soli trecentorum & octodecim
 sanctorum Patrum divino Symbolo in-
 herere, quod centum & quinquaginta
 sancti patres postea confirmarunt.
 Quemadmodum sanctissimi Patres,
 qui in Ephesiorum Metropoli postea
 convenerunt, decreto suo definiunt;
 solum videlicet sacrum Symbolum tre-
 centorum & octodecim sanctorum Pa-
 trum, tanquam regulam fidei sequi o-
 portere: Anathematizantes ac penitus
 rejicientes à sanctis Ecclesiis, quidquid
 apud Chalcedonem factum est offen-
 diculum Orthodoxæ plebis, quippe
 quod totius orbis, nostræque privatim
 felicitati fuerit impedimento. Qui
 verò post hosce nostros divinos apices,
 quos ex Dei sententia promulgatos à
 nobis esse confidimus, quippe qui o-
 ptatam ab omnibus unitatem sanctissi-
 mis Dei Ecclesiis conciliant, novitam
 quæ adversus fidem Chalcedone
 facta est, aut inter disputandum, aut in-
 ter docendum, aut in scriptis suis quo-
 cunque demum tempore & modo ac
 loco proferte unquam, aut omnino no-
 minare tentaverint, eos tanquam tu-
 multus ac seditionum sanctis Dei Ec-
 clesiis & universis, qui nostro imperio
 parent, auctores, Deique ac nostræ sa-
 lutis hostes; juxta leges, quæ jam pri-
 dem de hujusmodi improbitate late
 sunt à beatæ ac divinæ memoriæ Impera-
 tore Theodosio, quas etiam huic no-
 stræ sacræ Epistolæ Encyclicæ subjeci-
 mus: siquidem Episcopi sunt aut Cle-
 rici, deponi præcipimus: si verò Mo-
 nachii aut laici, exilio & bonorum om-
 nium publicationi & extremis pœnis
 subiacere. Ita enim sancta & consub-
 stantialis Trinitas, omnium conditrix
 ac vivificatrix, quæ à Pietate nostra
 perpetuo adoratur, nunc quoque tam
 per abolitionem eorum, quæ supra
 diximus zizaniorum, quàm per con-
 firmationem rectarum & Apostolica-
 rum sancti Symboli traditionum, à
 nobis culta, animabus nostris & sub-
 ditis omnibus propitia ac benigna de-
 inceps futura est, & res humanas no-

biscum gubernans, pacatas ac tranquillas efficiet.

A διοικῆσαι ἡμῖν καὶ εἰρηνόεσσα τὰ ἀσθενήματα.

CAP. V.

Deiis, qui Encyclicis Basilicis litteris consenserunt, & Synodum rejecerunt.

His Encyclicis litteris, ut scribit Zacharias Rhetor, Timotheus, qui paulò ante reversus ab exilio fuerat, consensit. Petrus quoque cognomento Fullo, Episcopus Antiochiar, qui unà cum Timotheo erat Constantinopoli. His ad hunc modum gestis, ut Paulus quoque Archiepiscopalem Ephesi sedem reciperet decreverunt. Porro idem Zacharias refert, Anastasium etiam Hierosolymorum Episcopum, qui Juvenali successerat, iisdem Encyclicis subscripsisse, aliosque item complures: adeo ut circiter quingenti numero fuerint, qui Leonis Epistolam & Chalcedonense Concilium damnaverunt. Refertur etiam ab eodem Scriptore libellus precum, oblatu Basilisco ab Episcopis Asiæ, qui Ephesi in unum convenerant. Cujus libelli pars sic habet: Piiſſimis per omnia, Christique amantissimis Dominis nostris, Basilisco & Marco, perpetuis Victoribus Augustis. Et post pauca. Perpetuò visi estis Imperatores piissimi omnino, Christique amantissimi, unà cum fide, quæ odio habebatur & oppugnabatur, diversis modis oppugnati. Et aliquanto post. Terribilis quædam expectatio judicii, & divini ignis ardor, & Serenitatis vestræ justa indignatio, adversarios brevi corripiet, qui præpotentem Deum & imperium vestrum rectâ fide roboratum, superbâ quâdam dementia, quasi jaculis impetere conantur, nec tenuitati nostræ ullo modo parcunt: sed calumniis ac mendaciis assidue nos infectantur, quasi vi quadam ac necessitate compulsi, factis vestris & Apostolicis Encyclicis litteris subscripsimus: quibus tamen cum omni gaudio & alacritate animi subscripsimus. Et post alia. Nihil igitur aliud præter sacras vestras Encyclicas litteras proponi sinatis: pro certo habentes id, quod jam dixi, universum orbem rursus everſum iri, & quod mala, quæ à Chalcedonensi Synodo importata sunt, levia esse videbuntur, quæ tamen innumerabiles hominum cædes pepererunt, & Orthodoxorum sanguinem injuste & illegitime effuderunt. Et iterum paucis

Κεφ. ε΄.

Περί τῶν συνθεμένων τοῖς ἐγκυκλίοις βασιλικῶν καὶ αὐτοῦτον ἀδιτησάτων.

Ὡς ἔφην, ἐπαυτοῦ ἐμὴν ἑσθλὴν ἡμετέραν ἀντιόχεω πρεσβύτῳ, ὁ Πάππληνα Φαλακρῶν καὶ τιμοθέω πατρὶν ἀνα τῶν βασιλιόεσσων τέτων ἐτώημομένων, Ψηφίζονται καὶ πάλιν τὸν τὸν ἐφεσίον δεχόμενον ὑπερθεῖν τὸν νον. Φησὶ δὲ ἔν ὡς καὶ ἀνασάσιον ὁ μὲν ἰεροσολύμων πρεσβύτῳ, ἰσοσημασί τοῖς ἐγκυκλίοις, ἕτεροῖ τε πάλι πολλοὶ ὡς περὶ τὰς πεντακοσίας καθεσάναι, τὰς τὰς ἐπισημοσύμον, καὶ τῶν ἐν καλχηδόνι σύνοδος δοξαζομένη καὶ περὶ δὲ ἐπισὼν ἐξ ἑσθλῆν ἡμετέραν πρεσβύτῳ ἐν ἀσία πρεσβύτῳ ἐν ἐφέσω συνελθόντων πρὸς βασιλίσκον, ὡς ἐνία τέτοις σκευῶν καὶ γραμμασι. Τίς καὶ πάλι ἀσθενήσας καὶ φιλοχρησῖος δεσποτίας ἡμῶν, βασιλίσκου καὶ μαρκῶ, αἰωνίους νικητῆς ἀνεγείνηται. καὶ ἕτερα, διὰ πάντων ἐδέχθητε παυδοῦσασθαι καὶ φιλοχρησῖοι βασιλεῖς, μισερμένη πολεμεμένη τῆ πίστις διαφόρους συμπλοκόμενοι καὶ μετέτερα. φοβερά τις ἐκδοχή καὶ σεως καὶ θεῶν πρὸς ζῆλον, καὶ δικαία τὴν ἡμετέραν γαληνότητον κίνησις, τὰς ἀντιδιαλεγεμένης πρεσβύτῳ ἀσθενήσας συμπλέξῃ τὰς τὰς θεῶν τῶν δυνάτων ἐτὴν ἡμετέραν τῆ πίστις καὶ ἀνομιῆν βασιλείαν ἀλαζονική τιμωρία καὶ ὁμοθυμαδόν Πηχευῆνας, καὶ τῆς ἡμετέρας βραχυτιῶν πολυεργῶς μὴ φειδομένης. ἀλλὰ αἰσθητοφάντηνας καὶ καλαψυδομένης ἡμῶν, ἐν ἀνάγκητι, καὶ βία καὶ τυπογραφῶν ἡμῶν ἐν τοῖς θεοῖς ὑμῶν καὶ δόξασοι τοῖς ἐγκυκλίοις ἐν οἷς μὲν πάσης χαρῆς καὶ πρεσβυτίας καὶ υπερέλασμεν. καὶ μετ' ἕτερα, μηδὲν ἐν ἕτερον πρεσβύτῳ θεῶν ὑμῶν ἐγκύκλια πρεσβυτῶν φελέσασε, εἰδότες ὅτι περὶ Φημῶν, ὅτι πᾶς ὁ κόσμος ἀναπραπήσει πάλιν, ἐμικρὰ διαβόησεται ἡ ἀσθενὴ ἐν καλχηδόνι συνόδῳ ἡμετέραν κακὰ, ἀτῶνα καὶ τὰς ἀναεμβυτῶς ὁμοθυμαδόν εἰργάσασθαι φόνους, καὶ τὰ αἵματα τῶν ἐσθλῶν ἀδίκως καὶ πρεσβυτῶν δέξεται. καὶ μετ'

ἔτερα, διαμαρτυρούμεθα ἑνώπιον τοῦ σωτήρος ἡμῶν ἰησοῦ χριστοῦ, ἐλευθεραντὴν ὑμείρων ἀσέβειαν εἶναι δεόμεθα τῆς ἐπινεχθείσης αὐτοῖς δικαίας καὶ κανονικῆς καὶ ἐκκλησιαστικῆς καταχρήσεως ἕκασται, καὶ μάλιστα, τὴν βασιλεύσαν ἐχούσας ἐπισκοπεῖν διὰ πολλὰ φωραθέντι ὁ αὐτὸς Ζαχαρίας καὶ τὰς πρὸς ῥήμα γράφει ὡς τῶν ἐγκυκλίων καὶ βασιλικῶν γραμμάτων ἐκδοθέντων, οἱ τὴν ἐπιτυχῆσαν φαντασίαν νοσῶντες ἀνατὴν βασιλεύσαν, καὶ τὸν μονήρη διώκοιες βίον, ὡς περὶ ἐρμαιῶν πνευματικῶν ὁπθόντες τιμοθέω, καὶ τοῖς ἐγκυκλίοις τοῦ αὐτοῦ θεοῦ ἐπιπέσαντες, δεομαῖοι παρ' αὐτὸν ἀφικνεῖσθαι καὶ ὡς διελεγχθέντες πρὸς τιμοθέον ὁμοῦσιον ἡμῶν εἶναι κατὰ σάρκα τὸν τῆς θεοῦ λόγον, καὶ τὸ παλεῖ ὁμοῦσιον κατὰ τὴν θεότητα, ἐς τὴν ἄνω ἀνεχώρησαν.

A interjectis. Protestamur coram Servatore nostro Jesu Christo; liberam esse pietatem vestram rogamus, ab ea, quæ illis irrogata est, justâ & canonicâ & Ecclesiasticâ condemnatione ac depositione: præsertim verò ab ea, quæ irrogata est ei, qui per multa facinora deprehensus est regis urbis Episcopatum non ritè administrare. Cæterum idem Zacharias hæc etiam scribit ad verbum. Simul atque editæ sunt Encyclicæ atque imperiales litteræ, eos qui Eutyctis phantasiam in urbe regia sectabantur, & Monasticum vitæ genus profitebantur, cum insperatum quoddam lucrum sibi obvenisse in Timotheo, & per Encyclicas litteras maximam se utilitatem percipientes esse, sperarent celeri cursu ad Timotheum se contulisse. Cumque à Timotheo convicti essent, Verbum Dei nobis quidem consubstantiale esse secundum carnem: Patri verò consubstantiale quoad divinitatem, eos ad sua rediisse.

Κεφ. 5'

Ἡ δὲ ἀίλιος τιμοθέου πλὴν ἀλεξανδρίαν ἀποκαθόντος, καὶ τῆς ἱερωσύνης τὸ πατριαρχικὸν δίκαιον ἀποδόντος, ἀναθίματι πλὴν ἐν καλχηδόνι σύνοδον καθυπέβαλεν.

Ο Αὐτὸς φησὶ τὸν τιμοθέον ἔξορμήσαντα τῆς βασιλείας, τὴν ἐφεσίω καλαβείν, ἐν θρονοῖσά τε τὸν παῦλον ἀρχιερέα τῆς ἐφεσίω. ὅς ἤδη κεχειρόνητο μὲν ἀνατὴν ἀρχιερέαν συνήθειαν ὑπὸ τῶν τῆς ἐπαρχίας ἐπισκόπων, ἐκπεπρωκὴ τῆς θεοῦ ἀποδίδωσι τῆς ἐφεσίω, καὶ τὸ πατριαρχικὸν δίκαιον, ὅπερ ἀνατὴν ἀφείλεν ἢ ἐν καλχηδόνι σύνοδο, ὡς μοι λέλειπται ἐκείθεν δὲ ἀπάρας, ἀνατὴν ἀλεξανδρίαν ἀφικνεῖται, καὶ τὰς πρὸς ἰόντας ἀπαιτῶν ἀναθεματίζει τὴν ἐν καλχηδόνι σύνοδον, ἔτω διελέθει διποπιδῶσι δὲ ἐν παρ' αὐτῆς ἐκ τῆς κατὰ ἀντὸν μοίρας ὡς τὴν αὐτῆς Ζαχαρία ἰσόρηται, ἄλλοι τε πολλοὶ, καὶ θεόδοτος εἰς τὴν ὑπὸ θεοδοσίω ἀνατὴν ἰόππλι κεχειροτονημένων, τῆς ἱεροβλύμων ἐπισκόπου πρὸς τινῶν γεγονότος, ὅτε πρὸς τὸ βυζάντιον ἰσθενάλιος ἀνέδραμεν.

CAP. VI.

Quomodo Timotheus Alerus Alexandrino Episcopatu recuperato, Ephesorum Ecclesia jux Patriarchicum restituit, & Chalcedonensem Synodum anathematizavit.

IDEM Zacharias ait Timotheum Constantinopoli digressum, in Ephesiorum urbem venisse, atque illic Paulum in Archiepiscopali sede collocasse. Qui cum jam prius ab Episcopis illius provincie juxta antiquiorem consuetudinem ordinatus fuisset, sede sua exciderat. Reddidit etiam Timotheus Ephesinæ Ecclesiæ jus Patriarchicum, quod illi ademptum fuerat à Chalcedonenſi Synodo, uti supra commemoravi. Illinc profectus, Alexandriam venit, & à cunctis ipsum ad euntibus, ut Chalcedonensem Synodum sub anathemate damnant, exigere perseveravit. Recellerunt tamen ab eo, tum alii complures ejusdem factionis, sicut à Zacharia proditum est, tum Theodotus Episcopus Joppæ, unus ex eorum numero, qui ordinati fuerant à Theodosio illo, qui Hierosolymorum Episcopus à quibusdam factus fuerat, cum Juvenalis Constantinopolim profectus esset.

CAP. VII.

Κεφ. Ζ.

Quomodo Basiliscum, cum Monachi impulsu Acacii seditionem movissent, timore percussus, contrarias prioribus Encyclicis litteras promulgavit.

Ὅτι τῶν μοναχῶν ἀκακίᾳ γυμνῆ σασιασαίτων, οὐλοῦν βασιλικῶν, ἐναντία τῆς πρώτης ἐπιτομῆς ἐπιβουλεύσαντες ἐπέσειλαν ἀντιγκύκλια.

SCribit etiam idem Zacharias, Acacium Constantinopolitanum Episcopum ob eas res dolore percussum, Monachos & populum urbis Regiæ adversus Basiliscum, ut qui hæreticus esset, concitasse. Basiliscum verò litteras suas Encyclicas tandem abnegasse, & lege lata constituisse, ut ea, quæ per subreptionem facta fuerant, irrita essent: Litteras denique Prioribus Encyclicis contrarias misisse, quibus Chalcedonenſis Synodus confirmabatur. Et has quidem Antencyclicas, ut vocat, litteras prætermisit Zacharias, qui partibus suis nimium favens, universam historiam conscripsit. Sunt autem hujusmodi;

ΑΚάκιον δὲ φησι τὸν τῆς κωνσταντινουπόλεως πρεσβυτερον ἐπὶ τέτοις περιστάσεσιν ἀντιγκύκλια τε διαπέμπεσθαι συνιστάμενον ἐν καλχηδόνι συνόδον καὶ ταῦτα μὴ εἶναι ἀντιγκύκλια, παρηκέν, ἐμπαθῆς τῆς ὅλης πραγμασίαν συλλεγῆσθαι· ἐστὶ δ' ἐπιτομῆς ταῦτα. ἀντιγκύκλιον βασιλικῶν τοῦ θεοφίλου καὶ σαβασίου βασιλικῶν καὶ μαρκιανῶν τὴν ἀνωθεν καὶ δεξιῆς ἐν ταῖς καθολικαῖς ἐκκλησίαις κεκήρησσαν ὁμοσολικῆ καὶ ὁμοδοξοπίστῃ, τῆν δὲ μέχρι τῆς ἡμετέρας βασιλείας κεκήρησσαν, ἐπὶ τῆς ἡμετέρας βασιλείας κεκήρησσαν, καὶ εἰς τὸ διανεκεῖν κεκήρησσαν, εἰς ἣν καὶ ἐκατήληθημεν καὶ πιστεύομεν, ἀλλὴν μόνην ἀτρέστον καὶ ἀσάλευτον κερταίνην καὶ διανεκεῖν ὡλοβύτου ἐν πάσαις καθολικαῖς καὶ ὁμοσολικαῖς τῆς θεοδοσίου ἐκκλησίαις δεσπίζομεν, ἡμῶν δὲ ἕτερον τῆσδε διὰ τὸ γινώσκοντες ἐπὶ τῆς ἡμετέρας βασιλείας γενησόμενα, εἴτε ἐγκύκλια, εἴτε κερταίνην, ἢ εἴ τι δὴ πῶς πίστεως ἐνεκεν, ἢ κατὰ τὴν ἀσάλευτον ἐκκλησιαστικῆς, δευτεροῦν ἐπιτομῆς ἀποδοξομένην ἀναθεματιζομένην κερταίνην καὶ ἐπιτομῆς ἀσάλευτον καὶ ἀσάλευτον πάντων τῶν ἀντιφρονηντῶν καὶ ἀπειθεῶν τῆς ἐκκλησίας, μὴ συνόδον γινώσκοντες ἢ ἄλλοτερον ζήτησιν ἀλλὰ ταῦτα μένειν ἀπαραίτητον καὶ ἀσάλευτον ἀποδοξοῦναι καὶ τὰς ἐπιτομῆς ἀσάλευτον καὶ ἀσάλευτον ἀκακίᾳ, ὡς τῆς χειροτονίας εἶχεν ὁ θεός ταύτης τῆς βασιλείας καὶ ἐνδόξου πόλεως δηλαδὴ τῶν ὄντων θεοφιλεσάτων ἐπιτομῶν μόνων τῶν οἰκείων θεῶν, μηδενὸς ἐκ τῶν ἀλλοτρίων καὶ ἀσάλευτον καὶ ἀσάλευτον τῶν δικαίων τῆς χειροτονίας ἐπιτομῆς καὶ ἐπιτομῆς ταύτης τῆς βασιλείας καὶ ἐνδόξου

Antencyclica littera Basilisci.

Imperatores Cæsares Basiliscus & Marcus. Apostolicam & Orthodoxam fidem, quæ ab initio in Catholicis Ecclesiis viguit, & quæ ad nostrum usque imperium obtinuit, & quæ nunc sub imperio nostro obtinet, & in perpetuum deinceps prævalitura est, in quam nos & baptizati sumus & credimus: solam illam & inconcussam prævalere, & in omnibus Catholicis atque Apostolicis Orthodoxorum Ecclesiis perpetuò manere decernimus, nec quidquam aliud præterea requiri. Hanc igitur ob causam, cuncta quæ fidei vel disciplinæ Ecclesiasticæ causâ, sub principatu nostro facta sunt, sive Encyclicas, sive alias Epistolas, sive aliud quodlibet, irrita & cassa esse præcipimus: Nestorio simul & Eutyche, & cunctis aliis hæresibus, nec non & iis, qui idem cum illis sentiunt, Anathemate damnatis. Ac de hoc argumento nec Synodum fieri, nec amplius quæstionem ullam moveri volumus, sed ea firma atque inconcussa remanere. Provincias quoque quarum ordinationem sedes hujus regis & gloriose urbis habuerat, reverendissimo ac sanctissimo Patriarchæ & Archiepiscopo Acacio restitui jubemus: manentibus scilicet in suis sedibus, his qui nunc sunt DEI amantissimis Episcopis: ita ut post illorum obitum, nullum ex ea re præjudicium fiat juri ordinationis, quod competit sedi Regiæ hujus atque inclytæ civi-

πόλεως. τῆτο δὲ τὸ θεῖον ἡμῶν θεῶσιμα δὲ. Α
ναμιν ἐπέχεν θείας διατάξεως. ἐδὲν ἀμ-
φίβολον καθέσθε. κὲ ταῦτα μὴ ὡδὲ προ-
ἦλθε.

Κεφ. η'.

Πεὶ τῆς ἰστανίδου ζήτων.

Ζήτων δὲ παροδρωμάσαν, ὡς φασί, θεα-
σάμνος τῶ ἀγίαν κὲ πολυάθλον πρω-
τομάξυρα θέκλαν, κὲ τῶ τῆς βασιλείας ἀ-
ποκατάσασιν ὑπὸ χνεμῶν, ἐπὶ τὸ βυζάντιον
εξαίθε δὲ δώροισι τετὰς πολιορκεῖτας ὑπελθὼν,
κὲ δεύτερον ἐτὸ δὲ δὲ χνεμῶν κὲ τὸν βα-
σιλίσκον ἐξωθεῖται ἀγίοισι προσηλάσαν-
ταστικοῖς, τοῖς ἐχθεροῖς ἐκδιδῶσιν. ἔτος ὁ ζή-
των μέγιστον τέμνη, ἐξοχή κὲ καλλὴ πρε-
χον, ἀνατίθεικε τῆ πρωτομάρτυρι θέκλῃ ἀνά
τῶ σελευκέων τῶ πρὸς τῆ ἰσαύρω χώρα
καμένην, πλείστοις βασιλικοῖς ἀναθήμασι
διακομήσας, τοῖς κὲ μέγιστον ἡμῶν σωζομέ-
ναι. ὡς μπετὴ μὲν ἐν ἀνά τὴν καππαδοκῶν
τῆνηξομῶν χωρὰν ὁ βασιλίσκος. ἐν ἀκ-
σῶ δὲ τῶ σαθμῶ ἀμα γυναικὶ ἐτέκνοισι δυο-
σφάτῃ κὲ νόμον ὁ ζήτων πῆθησιν ἀναίρεν-
τα ἐπὶ τοῖς ἐγκυκλίσι συνθεθεμένα βασι-
λίσκῳ τῶ τυραννῶ. κὲ ὡς ἐτὸ μὲν ὁ ἐπίκλην
καφεύς, τῆς ἀντιοχείων ἐκκλησίας ἀπελαί-
νε. παῦλ δὲ τῆς ἐφεσίων.

Κεφ. θ'.

Ὡς μετὰ τὸν θάνατον βασιλίσκου, οἱ τῆς ἀσίας ἐπίσκοποι
τὸν ἀκάκιον ἡμετέροι, μετανοίας βιβλίον ἐπιθε-
σάσαν, εἰς ἐξήμαρτον τῶ ἐν καλχηδόνι σύνοδον ἀ-
θετήσαντες.

Οἱ τῆς ἀσίας ἐπίσκοποι τὸν ἀκάκιον ἡ-
μετέροι, παρήεντο, κὲ συζητήσαν
ἦεν, βιβλία μελινοίας διαπεμπόμενοι,
δι' ὧν ἐφασκον, πρὸς ἀνάγκης τοῖς ἐγκυκλί-
οις, ἐ μὴν ἐκασίως ὑποσημήναδ, κὲ διώ-
μυθῶ ἢ μὴν ἔτος ἔχεν καὶ μὴ ἕτερος, ἢ
κὲ τὴν ἐν καλχηδόνι σύνοδον πεπιστευκέ-
ναι κὲ πιστεύειν ἠδητῶν γραμμάτων διώ-
μις ἐστὶν ἐν τῆτοις ἐπιστολῇ τοῖς δέησις, δυο-
σαλέσσα ἀκακίῳ ἐπισκόπῳ κωνσταντι-
πόλεως πρὸς τῶν τῆς ἀσίας ἐπισκό-
πων. Ἀκακίῳ τῶ ἀγιάτῳ κὲ ὀσιωτά-
τῳ πατριάρχῃ τῆς κατὰ τὴν βασιλεύ-
σαν κωνσταντινῶπολιν νέαν ῥώμην ἀνω-
τάτης ἐκκλησίας καὶ μετέτερε. ἐφθασεν

tatis. Hoc autem divale præceptum
nostrum, vim Constitutionis habere
nemini dubium est. Atque hæc quidem
gesta sunt in hunc modum.

CAP. VIII.

De reditu Zenonis.

AT Zeno, cum sanctam ac multis
accertaminibus illustrem Proto-
martyrem Theclam vidisset in somnis,
ut perhibent, ipsum incitantem, & re-
stitutionem Imperii ipsi pollicentem;
Byzantium versus castra movit. Cum-
que eos, à quibus obsidebatur, mune-
ribus corrupisset: Basiliscum qui jam
biennio regnaverat, Imperio expulit:
& ad sacrarium Ecclesiæ confugien-
tem, hostibus dedit. Quamobrem
Zeno amplissimum templum, opibus
ac venustate eximium, Protomartyri
Theclæ in urbe Isauriæ Seleucia dedi-
cavit, multisque Imperialibus donariis
illud exornavit, quæ ad nostram usque
ætatem illic servantur. Et Basiliscus qui-
dem in Cappadociam abductus est. In
statione verò quæ Acusus dicitur, unâ
cum uxore & liberis est interfectus.
Zeno autem lege lata, cuncta quæ à
Basilisco Tyranno in Encyclicis litte-
ris constituta fuerant, abrogavit. Tunc
etiam Petrus cognomento Fullo ex E-
phesina sede exturbatus est.

CAP. IX.

Quomodo post mortem Basilisci, Episcopi Asiæ
ut Acacium placarent, libellum pœnitentiæ
ei porrexerunt, veniam petentes quod Chal-
cedonensem Synodum damnassent.

Interim vero Episcopi Asiæ, ut Aca-
cium placarent, excusatione apud
cum usi sunt, veniam petierunt missis
ad illum pœnitentiæ libellis: quibus
asseverabant se necessitate adactos,
non autem sua sponte, Encyclicis lit-
teris subscripsisse: jurabantque, rem
ita se habere, nec se aliter quam juxta
Chalcedonenis Synodi formulam cre-
dere nunc, & antea credidisse. Ha-
rum autem litterarum sensus est hujus-
modi Epistola seu petitio missa ab E-
piscopis Asiæ ad Acacium Constanti-
nopolitanum Episcopum. Acacio
sanctissimo ac Religiosissimo Patriar-
chæ sanctissimæ Ecclesiæ Regiæ ur-
bis Constantinopoleos junioris Ro-
mæ. Et post hæc. Venit ad vos, rectè

atque ordine faciens: qui nostram quo- que vicem impleturus est. Et paulo post. His libellis significamus, non ex animi sententia, sed necessitate adductos nos subscripsisse: verbis quidem ac litteris, sed non ex animo consensum iis accommodantes. Adjuvantibus enim precationibus vestris Deo acceptis, & divino numine, ita credimus sicut à luminaribus orbis terrarum trecentis illis & octodecim, & à centum & quinquaginta sanctis Patribus accepimus. Credimus præterea iis, quæ Chalcedone pie ac rectè definita sunt à sanctis Patribus illic congregatis. Utrum porro Zacharias Rhetor istos calumniatus sit, an ipsi mentiti fuerint, cum dicerent se inuitos subscripsisse, equidem affirmare non possum.

CAP. X.

Deiis, qui Antiochia Episcopatum gessere.

EJecto autem Petro, Stephanus Antiochenus Ecclesie Episcopatum fortitus est; Quem Antiocheni pueri calamis instar telorum præcutis interfecerunt, ut scribit Joannes Rhetor. Post Stephanum verò, ejusdem sedis administratio Calendioni commissa est. Hic omnibus, qui ipsi adibant, persuasit ut Timotheum unà cum Encyclicis Basilici litteris sub anathemate damnarent.

CAP. XI.

Quomodo Zeno cum Alurum persequi voluisset, ob senectutem eum miseratus dimisit. Et ut post mortem ejusdem Aluri, Petrus Mongus ab Alexandrinis ordinatus est: Timotheus vero successor Proterii, jussu Imperatoris sedem Alexandrinam obtinuit.

AT Zeno, in animo quidem habebat Timotheum Alexandria expellere. Sed cum à quibusdam admonitus esset, eum jam grandævum esse & prope diem fatali sorte peritutum, sententiam mutavit. Nec multo post, cum Timotheus naturæ debitum persolvisset, Episcopi Alexandrinæ sedi subiecti, Petrum quendam cognomento Mongum sua sibi auctoritate Episcopum eligunt. Quod ubi Zenoni nuntiatum est, vehementer eum conturbavit. Ac Petrum quidem Zeno morte multandum censuit. Timotheum verò successorè Proterii, qui

ἔφ' ἡμᾶς πρὸ νόμῳ ποιῶν ὁ καὶ τὸν ἡμέτερον ἀναπληρώσων τόπον. καὶ μετόλιγα, δια τῶν τῶν λιβέλλων γνωρίζομεν, ὑπογεγραφομένων ἐκ' ἡμῶν προθέσει, ἀλλ' ἔξ ἀνάγκης, γεγραμμένων καὶ ῥήμασιν, ἀλλ' ἐκαρδία συνδέμενοι τοῖς ταῖς ἡμεῶν δι' προσδέξιοις πρὸς ἑαυτῶν ἐπινοήσας τὴν κρείττον. ὡς παρὰ τὴν ἡμεῶν ἀπὸ τῶν τῆς οἰκημένης Φωσῆρων πᾶσι τῶν ἐν ἀγίων πατέρων, πισθίνομεν πρὸς τοῖς ἡ, καὶ ἐν καλχηθῶνι εὐσεβῶς καὶ ὁρθῶς τυπωθεῖσι ὡς τῶν ἐν αὐτῇ σωματικῶν ἀγίων πατέρων. εἰ τε ἐν Ζαχαρίας ὁ ῥητορ εὐσκοφάνησε τέτρας, εἰ τε αὐτοὶ διεψεύσαντο, φήσαντες ὡς οὐκ ἠέβηοντο ὑπογεγραμμένον λέγειν ὁὐκ ἔχω.

Κεφ. ι.

Περί τῶν ἐν ἀντιοχείᾳ ἐπισκοποσάντων.

Μετὰ γένετον, ἐπέφαντο τῶν ἀλλοτρίων ἡγεῖας Ἰρόνον ὡς λαμβάνειν ὁ πατὴρ δὲς ἀντιοχείων καλὰ μοῖσι διεχειρήσαντο, ὡς δόρασιν ὄξυνθεῖσιν, ὡς ἰωάννη τῷ ῥητορ ἡγεῖται. καὶ ἐπέφανον ἡ καλανθίων τῶν ἐν αὐτῆς καθέδρας οἰακας ἐπιπέπειται ὡς τῶν προσίνας παρεσκιάζετον πμόθεον ἀναθεματίζων, σὺ καὶ τοῖς ἐγκυκλίσι βασιλίσκῃ.

Κεφ. ια.

ὡς ὁ βασιλεὺς ζήνων ἐβλήθη τὸν αἰλουρον διαρεῖν διὰ τὸ γῆρας αὐτὸν κατελείψας εἶσαι καὶ ὡς αὐτὸ τῶν τῆσαντο, πέτρος ὁ μαγός, πρὸς τὸν ἀπὸ τῶν ἐκ χειρὸς τῶν τιμῶν, δὲ ὁ μετὰ περὶ τῶν, τιματι τῶν βασιλῆος τὸν τῆς ἀλεξανδρείᾳ θρόνον ἐτίθει.

Ὁ Δὲ γὰρ ζήνων ἐβλήθη τὸν πμόθεον ἀπελάσαι τῆς ἀλεξανδρείων προτερονων ἡ μαθῶν ἡδὴ πρὸς εὐτύλιω εἶσαι, καὶ ὡς ἐπὶ τῶν ἐπὶ τὸ πάντων ὑπελθεῖν κατὰ γῶγκον, τὸ βέλδμα διεκάλυσε καὶ δὴ μετ' ἐπολιτῶν κοινὸν ἀπέτισε χρέος καὶ πότερον αὐθιγῶν πρὸς χειρὶ ζοῖαι σφῶν οἱ τῆς ἀλεξανδρείων ἐπίσκοποι, τὸ ἐπίκλην μογσον ὅπερ ἐς ζήνωνα διαβαῖν, ἔξεταιραξέ καὶ τὸν πμόθεον ὁ ζήνων θανάτω ζήμιαν προέλιμψε. πμόθεον ἡ τὸν μετ' ἐπιόριον ἀνακαλεῖται, ὡς

τῶ καὶ ἐξ ἑαυτῶν διατίθει τὴν ἐκείνην διάγωνα. Ἄ
ὅμοιον τιμῶν τοῖς βασιλέως κελύμα-
σι, τὸν οὐκ εἶον κατελήθη θρόνον.

ob seditionem populi tunc Canopi de-
gebat, revocavit. Timotheus igitur
Imperatoris iussu sedem suam recupe-
ravit.

Κεφ. ιβ΄.

CAP. XII.

Πρὸς ἰωάννην ἑτάροισιν ἐπιπέμπει τὴν ἀλεξανδρινὴν ἐπίσκοπον
καταγοῦντα, ὅπως τε τὸν οὐκ εἶον ὡς ἐπιπορεύσαντα
ἀπὸ λαυρῆς, πύργῳ ἢ τῷ μεγάλῳ τῷ ἀλεξανδρινῷ ἐρχο-
μεν.

De Joanne, qui Episcopatum Alexandria post
Timotheum gubernavit. Quomodo eum
Zeno tanquam perjurum eiecit, & Petro
Mongeo eandem sedem restituit.

Ἐκ βασιλέως ἰωάννης πρεσβύτερος
ὁικονομεῖν τεταγμένῳ τὸν σεβάσμιον
καὶ τῶν ἀγίων πατέρων καὶ βαπτιστῶν ἰωάννην,
τῷ βασιλέως κατὰ λαυρῆν, πρεσβύτῳ
ἢ εἰ συμβῆ τὸν ἐπίσκοπον ἐξ ἀνθρώπων ἀπ-
ελευθῆν, ἔξοκον ἢ τοῖς τῷ ἀλεξανδρῷ οὐκ εἶσι
πατριάρχαις πατέροις ὃν ἀν ἐπέλοιεν ὅς ἐ-
αυτῶ μόνῳ τῷ ἐπιτοπίῳ, ὡς ζα-
χαρίας φησιν, ἐφωράθη τὸν βασιλέως
καὶ ὁρκὸς ὑποσχῶν μὴ ποιεῖν τὸν τῆς ἀλεξανδρέ-
ων ἐπισητήσειν θρόνον, ἀλλὰ τὴν οὐκ εἶον ἐπανα-
στῆσαι καὶ θεοσίῳ βασιλέως, μὴ τελευ-
τῆν τιμῶν, ἐκείνον ἐπίσκοπον ἡμεῶν ὃν ἀν ὁ
κλήρῳ καὶ τὸ κοινὸν ἡμφισβητῶ. ὅσα εἰ μακρὰν
ἐτελεύτησαν τῶν τιμῶν, ὁ ἰωάννης χη-
μαῖα δὲ ὡς τῶ ἀπὸ ζαχαρία γέγραπται,
καὶ ἐς τὰ ὠμοσμένα τῷ βασιλεῖ ἀλογήσας,
ἐς ἐπίσκοπον τῶ ἀλεξανδρέων πατριάρχειαι.
ἀπερὸ βασιλέως γνῶς, ἐκείνον μὲν ἀπελα-
θῆναι κελύψαι ὑποθήκη δέ τινων προσφώνη-
σιν πρὸς τὸν ἀλεξανδρέως γράφει, ἣν περ
ἐνωλικὸν κέκληκε, θεοσίῳ ἀποδοθῆναι πέ-
τρῳ τὸν θρόνον τῆς ἀλεξανδρέως, ἕπερ ὃν τῷ
καθ' ὑποσημειῶν, καὶ τὸν μείζονα προσεβίβη
ἐς κοινῶν δέξοιτο.

Ioannes verò Presbyter & Oecono-
mus venerabilis Ecclesie sancti Joan-
nis Præcursoris & Baptiste, consilio
quorundam Alexandrinorum, Legatus
missus est Constantinopolim, petiturus
à Principe, ut si forte Episcopus ipso-
rum è vivis abiisset, liceret civibus Alexan-
drinis eum, quem vellent, Episcopum
eligere. Hic tamen sicuti Zacharias
scribit, Episcopatum sibi et ipsi ambi-
re ab Imperatore deprehensus est.
Cumque se iurejurando obstrinxisset,
nunquam se Alexandrinam sedem af-
fectaturum esse, in patriam reversus est.
Imperator verò lege lata lanxit, ut post
mortem Timothei is esset Episcopus,
quem Clerus & populus suffragiis suis
elegissent. Haud multo post, mortuo
Timotheo, idem Joannes datà pecuniâ
ut ab eodem Zacharia relatum est, &
iurejurando, quo se apud Principem
obstrinxerat contempto, Episcopus A-
lexandria constituitur. Quod ubi
comperit Imperator, illum quidem e-
jici præcepit. Quorundam autem
suasû, allocutionem scripsit ad Alexan-
drinos, quam Henoticum appellavit.
Iussitque ut Alexandrina sedes Petro
restitueretur, dummodo ille Henotico
suo subscribere, & Proterianos in com-
munionem suscipere voluisset.

Κεφ. ιγ΄.

CAP. XIII.

Ὁ πύργῳ ὁ μὲν δὲ δέχεται τὸ ἐνωτικὸν ζῆλον, καὶ τοῖς
ἀπὸ προτερίων συνάσσει.

Quomodo Petrus Mongus Henoticum Zenonis
amplexus est, & Proterianus se con-
iunxit.

Τὴν τὴν οὐκ εἶον ἐπισητήσειν θρόνον
ἐκείνον ἐπίσκοπον ἡμεῶν ὃν ἀν ὁ
κλήρῳ καὶ τὸ κοινὸν ἡμφισβητῶ. ὅσα
εἰ μακρὰν ἐτελεύτησαν τῶν τιμῶν, ὁ
ἰωάννης χημαῖα δὲ ὡς τῶ ἀπὸ ζαχαρία
γέγραπται, καὶ ἐς τὰ ὠμοσμένα τῷ
βασιλεῖ ἀλογήσας, ἐς ἐπίσκοπον τῶ
ἀλεξανδρέων πατριάρχειαι. ἀπερὸ
βασιλέως γνῶς, ἐκείνον μὲν ἀπελα-
θῆναι κελύψαι ὑποθήκη δέ τινων
προσφώνησιν πρὸς τὸν ἀλεξανδρέως
γράφει, ἣν περ ἐνωλικὸν κέκληκε,
θεοσίῳ ἀποδοθῆναι πέτρῳ τὸν
θρόνον τῆς ἀλεξανδρέως, ἕπερ ὃν
τῷ καθ' ὑποσημειῶν, καὶ τὸν μείζονα
προσεβίβη ἐς κοινῶν δέξοιτο.

Hanc dispositionem, concilio Aca-
cii Regie urbis Episcopi factam,
Pergamius, qui Præfectus Ægypti con-
stitutus fuerat, secum detulit. Is cum
Alexandriam appulisset, Joannemque
fuga elapsam esse didicisset, in collo-
quium venit cum Petro: Suasitque ei,
ut Zenonis allocutionem, & eos, qui ab
iplo dissentiebant, susciperet. Petrus
itaque suprâ memoratam allocutionem
suscepit, eique subscripsit. Eos verò, qui

ab ipso dissidebant, suscepturum se in A
 communionem pollicitus est. Nec
 multo post, cum publica festivitas age-
 retur Alexandria, & Zenonis Heno-
 ticum omnes communi consensu am-
 plecterentur, Petrus Proterianos quo-
 que in communionem recepit. Cum-
 que ipse in Ecclesia allocutionem fecif-
 set ad populum, Zenonis quoque allo-
 cutionem recitavit, quæ sic habet.

CAP. XIV.

Zenonis Henoticum sive unitivum
 editum.

Imperator Cæsar Flavius Zeno, pius, B
 victor, triumphator, maximus, sem-
 per Augustus, Reverendissimis Epi-
 scopis & Clericis ac Monachis & Po-
 pulis, per Alexandriam & per Ægy-
 ptum Libyam ac Pentapolim consti-
 tutis. Cum initium & confirmatio-
 nem, vim & scutum inexpugnabilem
 Imperii nostri esse intelligamus solam re-
 ctam ac veram fidem, quam trecenti
 quidem & octodecim sancti Patres Ni-
 cææ congregati, divina inspiratione ex-
 posuerunt: Centum verò & quinquag-
 inta itidem sancti Patres Constanti-
 nopolitani collecti confirmarunt: diu no-
 stique, omni studio ac diligentia & le-
 gibus nostris id agimus, ut ubique lo-
 corum sancta Catholica & Apostolica
 Dei Ecclesia, quæ incorrupta atque
 immortalis est mater sceptrorum no-
 strorum, per illam quam dixi fidem
 multiplicetur: utque pii populi, in pa-
 ce & in ea, quæ circa Deum est concor-
 dia perseverantes, unà cum Deo cha-
 rissimis Episcopis, & Religiosissimis
 Clericis, & Archimandritis ac Mona-
 chis, acceptas Deo preces offerant pro
 Imperio nostro. Quamdiu enim mag-
 nus Deus & Servator noster Jesus
 Christus, qui ex sancta Virgine ac Dei
 genitrice Maria incarnatus & natus est,
 concinentem omnium nostrum glori-
 ficationem cultumque approbaverit
 & benigne susceperit, omnes quidem
 hostes conterentur ac delebuntur: u-
 niversæ autem gentes nostræ, quæ se-
 cundum Deum est, potestati colla sub-
 mittent: Pax denique, & quæ ex pace
 proveniunt bona, cæli temperies, fru-
 gum ubertas, & quæcunque alia com-
 moda, hominibus donabuntur. Cum
 ergo irreprehensibilis fides, & nos, &
 Rempublicam Romanam ita confer-
 vet, preces nobis oblatæ sunt à religi-
 osissimis Archimandritis & Eremitis,
 & aliis reverendis hominibus, qui

ἢ καὶ τὰς ἀπ' ἐναντίας δέχεσθαι. μὴ δὲ ἐν τα-
 νηγύσεως δημοσίως ἀνά τιμὴν ἀλεξάνδρου
 ἕσης, πάλιν τε τὸ καλὸν ἐν ἰστικῇ
 νῦν παρὰ τῶν, δέχεται πέτεσθαι καὶ τῶν
 ἐκ τῆς πρόσθεν μοίρας καὶ πᾶσι προσ-
 νησι, πρὸς τὸν λαὸν συντάξας Ἰππὶ τῆς ἐκ-
 κλησίας, ἀναγνώσκει τὴν ζήνωνος προσ-
 νησι, ἔχουσιν ὡδε.

Κεφ. ιγ'.

τὸ ἰστικὸν ζήνωνος.

Αγιοκράτωρ καὶ ἰσάριος ζήνων, δις ἐβίβησεν
 Ἰππὶς, τριταρχῶν, μέγιστος, ἀεικέλι-
 στος, ἀνγκαστός, τοῖς καὶ ἀλεξάνδρου καὶ
 αἰγυπτιῶν καὶ λιβυῶν καὶ πεντάπολιν ἐν ἰστικῇ
 σατοῖς ἐπισκόποις καὶ κληρικοῖς, καὶ μι-
 χοῖς καὶ λαοῖς, δεχόμενος καὶ σύστασιν, δὴ
 μὴν τε καὶ ὅπλον ἀκατάμαχον τῆς ἡμέρας
 εἰδότες βασιλείας τὴν μόνην ὀρθῶν καὶ ἀ-
 θηλῶν πᾶσι, ἢ πᾶσι διὰ τῆς θείας ἐπιφοιτήσεως
 ἔξεδεῖν μὲν οἱ ἐν νικαῖα συναθροισθέντες τῶν
 ἀγίων πατέρων, ἐβεβαίωσαν ἢ καὶ οἱ ἐν κοινῇ
 ἴνε πόλιν ῥη' ὁμοίως ἀγίων πατέρων συνελθόν-
 τες, νύκτωρ τε καὶ κατ' ἡμέραν, πάση προσ-
 χῆ καὶ σπουδῇ καὶ νόμοις κεχρημένα, πᾶσι
 νεοδὲ ἀυτῆς τὴν ἀπάνταχόσε ἁγίαν Ἐκ-
 κλησίαν καὶ ἀποστολικὴν ἐκκλησίαν, τὴν
 ἀφθάρτην καὶ ἀτελεύτητον μήτραν τῶν ἡμε-
 λῶν σκηπτῶν, εἰρήνην τε καὶ τῆσδε θεο-
 μονίας τὰς εὐσεβεῖς λαοὺς διαμείνας, ἐν πρῶ-
 δέκλεις τὰς ὑπὲρ τῆς ἡμέρας βασιλείας ἰσ-
 τίας προσφέρειν, σὺν τοῖς θεοφιλεσάτοις
 Ἰπποκόποις καὶ θεοσεβέσαστοις κληρικοῖς, καὶ
 δερχιμανδριταῖς καὶ μονάχοις, πρὸς μεγα-
 λυ θεῶν, καὶ σωτήρησ ἡμῶν ἰσοῦ χριστοῦ, τὸ ἐκ
 τῆς ἁγίας παρθένου καὶ θεοτοκου μαρίας σα-
 κωθέντος καὶ τεχθέντος, τὴν ἐκ συμφυ-
 νίας δοξολογίαν τε καὶ λατρίαν ἡμῶν ἐπι-
 νῶντος, καὶ ἐτοιμῶς δεχομένα, τὰ μὲν τῶν
 πολεμίων ἐκτεινήσει καὶ ἔξαιρέσει, ἵνα
 γὰρ πάντες ἢ τὸν οὐκίον ὑποκλινοῦσιν ἀνχίνα
 τὰ ὑμέτερον μὴ θεὸν κοῦτε εἰρήνην ἢ καὶ τὰ
 ἐκ ταύτης ἀγαθὰ, ἀέρων τε ευχερασία, καὶ
 καρπῶν εὐφορία, καὶ τὰ ἄλλα ἢ τὰ λυσί-
 λέντα τοῖς ἀνθρώποις φιλοτιμηθήσεται. Ἐ-
 τως ἐν τῆς ἀμαμῆτε πίσεως ἡμᾶς τε καὶ τῶν
 ῥωμαϊκῶν πατριάρχων πρῶτα, δού-
 σεις ἡμῖν προσκομιδήσαν παρὰ θεοσε-
 βῶν δερχιμανδριτῶν καὶ ἐρημιτῶν, καὶ
 ἰστικῶν

ἑτέρων αἰδεσίμων ἀνδρῶν, μὲν δακρύων ἰκε-
 τευούτων, ἐνώσθη ἡμεῖς ταῖς ἀγαθῆναις ἐκ-
 κλησίαις, συναφθῆναι τε τὰ μέλη τοῖς μέ-
 λουσιν, ἅπερ ὁ μισόκαλθ' ἔδοξε πλείων χρόνων
 χωρίσασθαι πείχθη γνώσκων ὡς εἰ ὁλοκλή-
 ρω τῷ ἑκκλησίας σωματι πολέμῳ, ἢ τῆ-
 νήσεται. συμβαίνει γὰρ ἐκ τῆς ἡμετέρας ἀνα-
 ελθῆναι εἰς αὐτὴν ὅσας ὁ χρόνος ἐν ἡμεῖς ἔτεσι
 τῆς ζωῆς ὑπεξήγαγεν καὶ τὰς μὲν τὸ λείπει
 τῆς παλιγγενεσίας ἐστρημένας ἀπελθεῖν, τὰς
 ἄλλας θείας κοινωνίας μὴ μελαγχόσας, πρὸς
 τὴν τῶν ἀνθρώπων ἀσφαλίτην ἐκδημίαν ἀ-
 παρῆναι φόνους τε βλοσυρὰ μυσταίους, καὶ
 αἰμάτων πλήθ' ἐμολυθῆναι μὴ μόνον τὴν
 γῆν, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν τὸν αἴρα. ταῦτα τῆς ὁδοῦ
 ἀν εἰς τὸ ἀγαθὸν μέλας κενάσθαι πρὸς δι-
 ξοδοῦ διατίθετο, γνώσκων ἡμᾶς ἐσπεύσασα-
 μῖν, ὅτι ἡμεῖς καὶ αἱ παλαιαὶ ἐκκλησίαι ἐ-
 τερὸν σύμβολον ἢ μάθημα, ἢ ὄρον πίστεως, ἢ
 πῖνι πλῆθ' εἰρημένους ἀγίους συμβόλους τῶν τῆ
 ἀγίων πατέρων, ὅπερ ἐβεβαίωσαν οἱ μνημονο-
 θέτες ἅν' ἀγιοὶ πατέρες, ἕτεροι ἡμεῖς, ἕτεροι
 χροῖον, ἕτεροι ἡμεῖς ἕτεροι ἡμεῖς ἀμείβασθαι εἰς
 καὶ ἡμεῖς, ἀλλ' ὅτερον αὐτὸν ἡμεῖς ἀμείβασθαι
 μόνον, ὡς ἔφαμεν, τὴν ἡμετέραν ἀσφαλίτην
 τῆ ἀρρήκων βασιλείαν καὶ πάντες οἱ λαοὶ
 Ἰσραὴλ ὡς ἀξιοῦμεν φώτισμα, ἀν-
 τὸ καὶ μόνον ἀσφαλίτην βαπτίζονται
 ὡ καὶ ἡμεῖς ἐκλήθησαν καὶ πάντες οἱ ἀγιοὶ πατέ-
 ρες οἱ ἐν τῇ ἐφεσίῳ συνελθόντες, οἱ καὶ κατε-
 λόντες τὸν αἴρα νεφέλον, καὶ τὰς τὰς ἐκείνους
 μὲν ταῦτα φρονήσας, ὅντινα καὶ ἡμεῖς νεφέ-
 λον ἀμα διτυχεῖ Ἰσραὴλ τοῖς εἰρημένους
 φρονήσας, ἀναθεματίζομεν, δεχοῦμεν καὶ
 τὰ κεφάλαια τὰ εἰρημένα ἀσφαλίτην ὅσ-
 ας μνήμης κυεῖλε χροῖον δὲ χροῖον ὅσ-
 τῆς ἀλεξανδρέων ἀγίας καθολικῆς ἐκκλη-
 σίας, ὁμολογῶμεν δὲ τὸν μονογενῆ ἔξ ἑσ-
 τὸν καὶ θεόν, τὸν κατὰ ἀλήθειαν ἐνανθρω-
 πήσαντα τὸν κύριον ἡμῶν ἰσοῦν χριστόν, τὸν
 ὁμοῦσιον τῷ πατρὶ κατὰ τὴν θεότητα,
 καὶ ὁμοῦσιον ἡμῶν τὸν αὐτὸν κατὰ τὴν ἀν-
 θρωπότητα, κατελθόντα καὶ σαρκωθέν-
 τα ἐν πνεύματι ἁγίῳ, καὶ μαρίας
 τῆς παρθένης καὶ θεοῦ, ἕνα τυγχάνειν
 καὶ ἕδου. ἐνὸς γὰρ εἶναι φωνῶν, τὰ τε
 δαμάτα, καὶ τὰ πάθη ἅπερ ἐκείνους
 ὑπέμενε σαρκί. τὰς γὰρ διακρίσεις ἢ συγ-

cum lachrymis supplicabant, ut unitas
 fieret sanctissimis Ecclesiis, & membra
 membris conjungerentur, quæ boni
 totius inimicus jamdudum à se invi-
 cem disjungere conatus est: sciens se,
 si integrum Ecclesiæ corpus impugna-
 verit, facile esse superandum. Ex hoc
 enim contigit, ut innumerabilis homi-
 num multitudo, quam tot añorum spa-
 tio temporis longinquitas ex hac luce
 subtraxit, partim regenerationis lava-
 cro fraudata interierit, partim absque
 divinæ communionis perceptione ex
 hac vita migraverit: utque innumeræ
 cædes perpetratæ sint, & effusis sangui-
 nis copiâ non terra solum, sed etiam æ-
 ter ipse sit contraminatus. Quæ qui-
 dem, quotusquisque est, qui non opta-
 verit in meliorem statum commutari.
 Quapropter scire vos volumus, nec
 nos, nec eas, quæ ubique sunt, Eccle-
 sias, aliud Symbolum aut Mathema,
 aliamve definitionem fidei aut fidem,
 præter supra memoratum sanctum
 Symbolum trecentorum & octode-
 cim sanctorum Patrum, quod à jam di-
 ctis centum & quinquaginta sanctis
 Patribus confirmatum est, habuisse,
 vel habere, vel habituros esse, nec scire
 quosquam, qui habeant. Quod si
 quis habeat, hunc extraneum esse judi-
 camus. Hoc enim symbolo solo, ut
 jam dictum est, Imperium nostrum ser-
 vari confidimus. Sed & omnes popu-
 li, qui salutarem Baptismum percipiunt,
 hoc solo accepto symbolo baptizan-
 tur. Idem etiam secuti sunt sancti Pa-
 tres, qui Ephesi conyenerunt, & qui
 impium Nestorium unâ cum iis, qui e-
 jus sententiam postea amplexi sunt, de-
 posuerunt. Quem quidem nos simul
 cum Eutyche, utpote contraria memo-
 ratis Patribus tentientes, anathemati-
 zamus, suscipientes etiam duodecim
 capitula, quæ à sanctæ memoriæ Cyril-
 lo, sanctæ Catholice Alexandrinorum
 Ecclesiæ quondam Archiepiscopo, di-
 ctata sunt. Confitemur autem uni-
 genitum DEI Filium & Deum, verè
 hominem factum, Dominum no-
 strum Jesum Christum, consubstan-
 tialem Patri secundum Deitatem, e-
 undemque nobis consubstantialem,
 quoad humanitatem: Qui descendit
 & incarnatus est ex Spiritu Sancto de
 Maria Virgine ac Dei genitrice, unum
 esse, non duos. Unius enim esse di-
 cimus, tum miracula, tum passiones,
 quas sponte sua in carne sustinuit. E-
 os verò, qui dividunt aut confundunt,

aut phantasiam introducunt, nullatenus suscipimus. Si quidem vera illa & peccati expers incarnatio ex Dei genitrice, accessionem alterius Filii non effecit. Trinitas enim semper mansit Trinitas, etiam si unus ex Trinitate, Deus scilicet Verbum incarnatus sit. Sci- entes itaque, sanctas & orthodoxas, que ubique sunt, Ecclesias Dei, & qui illis præfunt Dei amantissimos Episcopos, nostrum denique Imperium, nullum aliud Symbolum aut definitionem fidei præter supra memoratum sanctum Mathe- ma admisisse vel admittere, absque ulla cunctatione nos adunavimus. Hæc autem scripsimus vobis, non innovan- tes fidem, sed ut vobis satisfaceremus, Quicumque verò aliter sentit aut sentit, vel nunc vel quando cunque aliàs, sive Chalcedone, sive in alia qualibet Syno- do, eum anathematizamus: præcipue tamen Nestorium & Eutychen, & eos, qui idem cum illis sentiunt. Conjun- gimini igitur matri spiritali Ecclesiæ, ut in ea, una eademque nobiscum divina communione fruamini, juxta memo- ratam fidei definitionem trecentorum & octodecim sanctorum Patrum, qua una ac sola est fidei definitio. Sanctif- sima enim mater nostra Ecclesia, vos tanquam proprios filios expectat, ut amplectatur, & post diuturnum tem- pus, suavem vocis vestræ concentum audire desiderat. Festinate igitur con- cito cursu. Quod si feceritis, tum Do- mini & Servatoris ac Dei nostri Jesu Christi benevolentiam vobis concilia- bitis, tum à nostra Majestate maxi- mam laudem referetis. His perle- ctis, Alexandrini omnes sanctæ Ca- tholicæ & Apostolicæ Ecclesiæ sese ad- unarunt.

CAP. XV.

Quomodo Joannes Alexandria Episcopus Ro-
mam veniens, persuasit Simplicio ut ad Ze-
nonem scriberet de iis, qui acciderant: &
quid Zenon scripserit.

Joannes verò, cujus supra mentio-
nem fecimus, cum fugisset ex urbe
Alexandria, Romam se contulit, & ibi
maximas excitavit turbas, asserens qui-
dem se ob Leonis decretorum & Chal-
cedonensis Synodi defensionem sua
sede exturbatum esse; alium verò
substitutum, qui iisdem decretis ad-
versaretur. Quibus commotus cum
esset Simplicius Episcopus senioris
Romæ, & his de rebus ad Zenonem

χρόντας, ἢ Φαλασίαν εἰσαγόντας, ἀλλ' ὅλα
δεχόμεθα: ἐπέπερ ἢ ἀναμάετη. ἢ ἡ
λήθειαν ἀσάκωσις ἐν τῆς θεολογίας, προδόντων
ἡμῶν ὡς ἐποίηκε. μεμνήκε γ' ἡ τριῶν
κ' σακεθέντ' Ἐνός τῆς τριάδος. ἢ ἡ
γ. εἰδότες ἐν ὧς ἐτε αἰάζου παύλαχ' ἢ
ὀρθόδοξοι ἐκκλησία, ἐτε οἱ τέτων πρῶτοι
μενοι θεοφιλέσσι ἱερεῖς, ἐτε ἡ ἡμέτερα βα-
σιλεία ἐτέρω συμβόλω ἢ ὅρα πίστεως ἀπὸ τῆς
ἐιρημένον ἅγιον μάθημα ἡνέχοντο, ἢ ἀνεγχο-
ται, ἡνώσαμεν ἐαυτοὺς μηδ' ἐν ἐνδοξία ἡ
ταῦτα δὲ γεγράφμεν ἢ κανιζόντες πί-
B ἀλλ' ἡμᾶς πληροφροῦντες πάντα ἢ τὸν ἐτε-
ρῶν τι φρονήσαντα, ἢ φρονήσα, ἢ νόον, ἢ πῶ-
ποθε, ἢ ἐν καλχηδόνι, ἢ ὅρα δὴ πῶς συμ-
ὀδῶ, ἀναθεματίζομεν ἕξαιρέτως δὲ τῆς
εἰρημένους νεσόριον, καὶ διτύχη, καὶ τῆς
τα αὐτῶν φρονήσας. σιμάφθητε τῶν τῆ
ωνδμαλικῆ μῆτερι τῆ ἐκκλησία, τῆς αὐ-
τῆς ἡμῶν ἐν αὐτῇ θείας διπολαύσεως κα-
νωσίας κ' τὸν ἐιρημένον ἕνα καὶ μόνον ἡ-
ρον τῆς πίστεως τῆ τῆ ἁγίων πατέρων
ἢ γ' παναγία μήτηρ ἡμῶν ἢ ἐκκλησία,
καὶ γνησίως ἡμᾶς ἡμῶν ἀπεκδέχεται
C πύξασ, καὶ τῆς χροίας καὶ γλυκίαν
ἡμῶν ἐπίδωμά φωνῆς ἀρεοσασ. ἐπι-
ξάτε ἐν ἐαυτοῖς. ταῦτα γ' ποιήσαντες, ἐπι-
τῶν τῶ δεσπότη καὶ σωτῆρος καὶ θεοῦ
ἡμῶν ἰησοῦ χριστοῦ διμένειαν πρὸς ἑαυτοὺς
ἐφελκύσει, καὶ παρὰ τῆς ἡμετέρας βα-
σιλείας ἐπανεθήσει τέτων ἀνεγνωσμε-
νων, ἡνέτο μὲν πάντες οἱ τῆς ἀλεξάν-
δρου τῆ ἁγία καθολικῆ καὶ ἀποστολικῆ ἐκ-
κλησία.

Κεφ. ιε΄.

Ὁ ἰωάννης ὁ ἀλεξανδρείας καθελθὼν ἐν Ῥώμῃ, παρὰ τοῦ
πλίκιον πρὸς ζήνονα περὶ τῆς συμβάντων
χρῆσαι ζήνον.

Ὁ Δὲ γειώαννης ὁ παρὸς ἐμνήσθημεν
τῶν ἀλεξάνδρου πεφθυγῶς, τῶν δι-
χαιόερον καλαλαμδάνῶν Ῥώμῃ. καὶ διὰ τῆς
ρατῆς, φάσκων ὡς τῶν λεόντων δαγμά-
των καὶ τῆς ἐν καλχηδόνι συνόδου, τῶ ἀκείνῳ
ἐπιπεπικέναι θρόνον ἕτερον ἢ ἀντασελθεν
ἀνὴρ πάλιν τέτοις καθεσῶτα πρὸς τῶν
ραχθέντων συμπλικίως ἢ τῆς περὶ ἐπὶ Ῥώμης
Ῥώμης Ἐπισκόπου, καὶ πρὸς βασιλεία Ῥώμης

γεράσιον, ἀντιγράψας ὁ Ζήνων, Ἰπποκρίαν τῷ ἰωάννῃ ἐγκαλῶν, καὶ ὡς τότε χάριν τῆς ἐπισκοπῆς, ἐδίετέρον ἀπηλάθην.

A Imperatorem scripssisset, rescriptis Zenono, Joannem accusans perjurii, nec ullam aliam ob causam cum Episcopatu expulsum fuisse.

Κεφ. 15.

Περί καλανδίων τῶ ἀντιοχείας, καὶ ὅτι ἰσοεὶα κατεδικάσθη δια τῶ πρὸς ἰλλιον καὶ λεόντιον υπονοηθεῖσαν φιλίαν, καὶ ὡς πέτρος ὁ κναφίος ἠνάθη τῷ μογῶ, καὶ τῷ κωνσταντινουπόλει, καὶ τῷ ἱεροσολύματ.

Καλανδίων ὁ ἀντιοχείας πρόεδρος, γεράσιον τῷ βασιλεῖ ζήνωνι, ἀκακίω τε τῷ κωνσταντινουπόλει πρόεδρῳ, μοιχόν τὸν πέτρον ἀπεκαλέσας λέγων, ὡς τῶ ἐν καλχηδόνι συνόδῳ ἀναθεματίσκειν ἐπὶ τῆς ἀλεξανδρέων γυμνοῦ, ὃς ὑστερον τῶ ἐς ὀασσὶ δικασίῳ καὶ ἀκρίνε, ἀμύναται νομιθεῖς ἰλλε καὶ λεοντίῳ καὶ παμπρεπίῳ ἀεὶ τῶ καὶ ζήνωνι τυραννίδα πέτες, ὃ ὀκναφίος, ὁ πρὸ καλανδίων καὶ σεφάνου, ὡς μοι λέλει, τὸν ἴδιον ἀπειλήσας θρόνον, ὃς καὶ πρὸ ἐνώπιον ζήνωνι καδυπεσημήνατο, καὶ συνοδικοῖς ὃ πρότερον τὸν τῆς ἀλεξανδρέων ἐρησαῶ ἠνάθη ὃ τῆς κωνσταντινουπόλει πρόεδρος ἀκακίῳ, καὶ μαρτυρεῖ δὲ ὁ ἱεροσολύμων ἐπίσκοπος, συνοδικαῖς πρὸς τὸν πέτρον ἐρησαῶ συλλαβαῖς. μετὰ ταῦτα τινες τῆς πρέτης κοινῆς ἐπιπέρας ἀπέκριναν ὡς ἐντεύθεν τὸν πέτρον τῶ ἐν καλχηδόνι συνόδῳ ἀναφανδὸν ἀναθεματίσαι. ὑπερ ἐς ἀκακίον ἐλθὼν τὸν κωνσταντινουπόλει συνελέξαξε. πέμψαι τε ἀποποιήσας τὰ ἀεὶ τῶ ἐν ἐρησάξας ἐς δὴ πέτρον πληροφορεῖν βελάσαι ὡς ἐδὲν τοῦτο ἀπεπραχῶς εἶη, ὑπομνήματα γέγραφε, ἐν οἷς τινες εἰρηκασί μηδὲν τοῦτο συνοδεῖναι γεγραφότι τῷ πέτρῳ.

B Sed & Calendio Episcopus Antiochiae, litteras scripsit ad Zenonem Imperatorem, & ad Acacium Constantinopolitanum Episcopum, quibus Petrum adulterum vocabat: asserens eum, cum esset Alexandriae Chalcedonensem Synodum publice anathematizasse; verum Calendio aliquanto post Oasim in exilium relegatus est, eo quod Illi & Leontio ac Pamprepii, qui adversus Zenonem tyrannidem sumserant, partes fovisse existimaretur. Petrus autem cognomento Fullo, qui ante Calendionem ac Stephanum, ut jam dixi, Episcopus fuerat Antiochiae, sedem suam recuperavit. Qui quidem & Zenonis Henotico subscripsit, & synodicas litteras dedit ad Petrum Alexandriae urbis Episcopum. Cum eodem Petro Alexandriae Episcopo Acacius quoque Constantinopolitanus Episcopus communionem iniiit. Sed & Martyrius Episcopus Hierosolymorum ad eundem Petrum synodicas suas misit. Postea tamen quidam à communionem Petri se abjunxerunt: atque exinde Petrus Chalcedonensem Synodum publice anathematizavit. Quae res cum nuntiata esset Acacio Constantinopolitae Episcopo, non mediocriter eum conturbavit. Missi sunt Digiturab Acacio, qui rei veritatem inquirerent. Quibus cum Petrus persuadere vellet, nihil ejusmodi à se factum esse, acta confici curavit, in quibus quidam testati sunt, nihil hujusmodi, quod quidem scirent, à Petro factum fuisse.

CAP. XVI.

De Calendione Antiochia Episcopo, utque exilio damnatus sit ob amicitiam quam cum Illo & Leontio habuisse credebatur. Item quomodo Petrus Fullo Petro Mongo & Episcopis Constantinopolitae ac Hierosolymorum sociatus fuerit.

Κεφ. 16.

Περί ὃν ἔγραψε πέτρος ἀκακίῳ δεξαμένῳ πῶ ἐν καλχηδόνι συνόδῳ.

Οὗτος ὁ πέτρος ὡς καθορνος καὶ παλίμωλος καὶ τῶ καιροῖς συνδιαβέμενος, ἠκίσα πρὸς μίαν ἐση γνώμην νῦν μὲν ἀναθεμα-

CAP. XVII.

De his, quae Petrus scripsit ad Acacium, qui Chalcedonensem Synodum susceperat.

Hic enim Petrus, veluti cothurnus quidam ac veterator, & qui temporibus sese accommodaret, in eadem sententia minime perseveravit. Sed

nunc Chalcedonensem Synodum sub anathemate damnabat: nunc palinodiam canens, eandem omnibus suffragiis amplectebatur. Itaque Epistolam scripsit ad Acacium Constantinopolitanum Antistitem, quæ ad verbum sic habet: Deus altissimus Sanctitati tuæ mercedem rependet pro tantis laboribus ac molestiis, quas per tot annorum curricula sustinisti, sanctorum Patrum fidem conservans: quam quidem assidue prædicans confirmasti. Quæ in fide symbolum quoque trecentorum & octodecim sanctorum Patrum rectè atque ordine positum invenimus: in quo olim baptisati credidimus, & nunc credimus: quod quidem etiam confirmatum est à centum & quinquaginta sanctis Patribus, qui Constantinopoli convenerunt. Tu ergo sine intermissione viam omnibus monstrans, sanctam Dei Ecclesiam adunasti. Quippe qui certissimis argumentis nobis persuaseris, nihil contra hæc actum esse in sanctissima & universali Synodo, quæ Chalcedone congregata est: utpote, quæ cum sanctis Patribus olim Nicææ collectis consentiat, eorumque decreta confirmet. Cum igitur nihil in ea novatum deprehenderimus, ultrò ac sponte consensum ac fidem ei accommodavimus. Cognovimus autem, monachos quosdam fraternitati nostræ invidentes, ad sanctissimas aures vestras quædam detulisse convitia, quæ sanctitatem tuam haud facillè adversum nos concitare potuerunt. Primum quidem quod sancti Patris nostri & Archiepiscopi, beati Timothei reliquias alium in locum transfulerimus. Quod quidem facinus, nec Deo acceptum, nec legibus consentaneum est. Deinde ad alterum crimen transfiliunt, quod nec verisimile est, & priore illo longe deterius videtur. Quo enim modo sanctam Chalcedonensem Synodum anathematizare potuimus, cui credidimus, & quam confirmavimus? Neque vero ignoras, ut arbitror, nec tuam latet Sanctitatem, quanta sit æmulatio ac levitas populorum nostrorum, & monachorum novis rebus studentium. Qui conjuratione facta cum quibusdam malevolis, qui ab ecclesia recesserunt, populum secum avellere conantur. At nos precationibus vestris adjuti, rationem excogitavimus quæ huic malo mederetur, nec sanctam Chalcedonensem Synodum ullatenus offenderet; quippe qui sciamus, nihil in ea novi gestum esse. Atque ut perlua-

Α τίζων τὴν ἐν καλχηδόνι σύνοδον· νυν δὲ παλινωδίαν λέγων, καὶ ταύτῃ ψήφοις αἰσθηταῖς δεχόμενος· γέγραφε τοίνυν ἐπιστολὴν ὁ αὐτὸς πρὸς τὸν ἀκάκιον τὸν τῆς καίσαρινᾶ πόλεως πρεσβυτον, ἐπὶ λέξεως ἔχουσαν ἕτως. Ὁ θεὸς ὁ ὑψίστος τῶν σωτηριωσίων ἀμέληται, ὑπὸ τε πόνων καὶ ματαμάτων τοσούτων, ὧν παρὰ τοὺς χρόνους ἐπιλάσας τὴν τῶν ἁγίων πατέρων πίστιν, ἐν καλαπαύσει κηρύττων ἐβεβαίωσε. ἐν καὶ τὸ σύμβολον κείμενον τῶν τῆς ἁγίας πατέρων ἐυρόντες ἀκολούθως, ἐν ᾧ βαπτισθέντες ἐπιστάμεν καὶ πισθόμενοι ὅτι ἐβεβαίωσαν οἱ συνελθόντες ἐν καισαριανῇ πόλει ἅγιοι πατέρες ρν'. ἐκκαταύσει τὴν νυν πάντας ὁδηγῶν, ἠνώσας τῶν ἁγίων πατέρων ἐκκλησίαν, τῶσας ἡμᾶς διαμεριστῶν ὑποδείγματα ὡς εἶδ' ἐστὶ παλαιὰ ταῦτα πεπραγμένων ἐν τῇ ἀγιωτάτῃ καὶ κεμενικῇ συνόδῳ τῇ ἐν καλχηδόνι ἡμεῖς νη, συμφωνήσας καὶ βεβαιήσας τὰ ταῖς νικαῖα ἁγίοις πατέροισιν. εἶδ' ἐν γὰρ διότι κανὸν αὐτοτελῶς συνεστήσαμεν καὶ πισθώσαμεν. μεμαθήκαμεν δὲ, ὡς τινὲς μεμαθῶντες φθονῶντες τῇ ἡμεῖς ἀδελφότητι εἰς τὰς ὑμῶν οἰκίας ἀκοῆς εἰσῆνεγκαν τῶν δοξίας τιμᾶς· ὅσα δι' ἡμεῖς μεταγέσασιν εἰς λύπην τὴν ὑμῶν οἰσιότησα, καὶ πᾶσι μὲν ὡς τὰ λείψανα τῶν ἐν ἁγίοις ἡμῶν πατέρων τῶν μακαρίων δεχόμενοι τιμῶν μεμνήσκασιν εἰς ἕτερον τόπον. ὅπερ πρὸς ἡμᾶς θεῶ, ἕτε νόμοις πρέπον ἐστὶ καὶ ἐπι τῆτοις εἰς ἕτερον μελεπήθησαν ἀσύστατον καὶ τῶ προτέρω χεῖρον. πῶς γὰρ ἀνατιμασθῆναι ἔχομεν τὴν ἐν καλχηδόνι ἁγίαν σύνοδον, ἢ πισθίζαντες ἐβεβαίωσαμεν ὅσα ἀγνοῖται δὲ, εἶδ' ἐλέγητε τὴν ὑμῶν θεοφιλεῖαν τῶν παρ' ἡμῖν λαῶν ὁ ζῆλος καὶ ἡ ἐλαφεία καὶ τῶν νεωτερίζοντων ἐκλιπόντων μοναζόντων· οἱ πνευ μελετήσαντες ἅμα πῶν ἐδελοκάκοις τῆς ἐκκλησίας διποκλήσασιν, τῶς λαῶς διπατῶν ἐπιχερῶσι καὶ διὰ τῶν ὑμῶν δόξαν ἐσκεψάμεθα λόγον θεραπείας ἔχομενοι μηδὲν βλάπτοντα τὴν ἁγίαν σύνοδον τῆ ἐν καλχηδόνι, εἶδ' ἐν καιρὸν ἔχον αὐτῇ πεπραγμένον καὶ πρὸς πεισμοσύνη τῶν ἀκεραίων καὶ διπολογίαν, τῶς ἐπισυνελ-

θόντας ἡμῖν τὸτο λέγειν ὑποποιήκαμεν
καὶ τὸτο μὲν πολλὸς ἡρόδοτος, ταχέως
ἐκώλυσα. γνωρίζω ὅτι τῆ ὑμῶν ἀγισμῶν,
ὡς καὶ μέγιστον ἐπαυόναι οἱ τὰ ζιζάνια,
παύρητες αἰεὶ μονάζοντες, ὄργανα ἐαυτοῖς
ἐγκαταμίξαντες τινῶν μοναστηρίων ποτὲ μὴ
ὀικηζάντων, καὶ ἀειέρχοντα φήμας θευ-
λάντες διαφορὰς κατ' ἡμῶν, καὶ κατὰ τῆς
ἐκκλησιαστικῆς τῆ χειρὸς εἰρήνης, καὶ μηδὲν
ἡμᾶς συγχωρῶντες κανονικῶς καὶ πρεπόν-
τως τῆ ἀγία τῆ Θεῶ καθολικῆ ἐκκλησία
πράξην παρασκηδάζοντες τὸς παρ' ἡμῖν
λαὸς μάλλον ἀρχεῖν ἡμῶν ἢ περὶ δευ-
ἡμῶν, καὶ θέλῃσι ποιεῖν ὅσα μὴ πρέπῃ
θεῶ. πιστόδοτος ὅτι ὡς ἡ ὑμῶν ἀγισμῶν
διδάξῃ πάντα τὸν θεοτάτον δεσπότην
τῆς οἰκουμένης, καὶ παρασκηδάζῃ, ὡς
τύπον αὐτοῖς ἀσχετηθῆναι τῆς αὐτῆ γα-
λινότητος, τὸν δέοντα ἀεὶ τῆς ἐκκλη-
σιαστικῆς εἰρήνης, πρεπέσης θεῶ τε καὶ
βασιλεῖ ὡς πάντας ἐν τέτοις κατευνά-
ξεν.

Κεφ. ιη'.

Ὅπως ἰωάννης ὁ ἀλεξανδρινός περὶ τῆ φίληκῆ τῆ πάπα βόμης
καθάρσιν ἀκακίῶν τῶν κωνσταντινουπόλεως
πέμψα.

Ὁ Δεῖν ἰωάννης ὁ ἐν Ῥώμῃ πεφθυγὸς, Φί-
λκα τὸν μὲν συμπλίκιον τῆς Ῥώμης ἐ-
πίσκοπον παρηνώχλη ἀεὶ τῆ ἀσχετῆ πέτρῃ
ἡροδοτῶν, καὶ πέτῃ, ὡς Ζαχαρίας λέγει, καθ-
αιρέτικὸν ἀκακίῶν διαπεμφθῆναι ἀσχετῆ τῆ
αὐτῆ φίληκῆ τῆς ἀσχετῆς πέτρῃ ἐνεκα κοινω-
νίας. ὅπερ ὡς ἀκανονίως ἡροδοτῶν, καθὼς
ἰσθῆται τὰ αὐτῆ Ζαχαρία: Ἐπεδεδώχασιν
ἡ ἐνοὶ τῆ ἐν τῆ μονῆ τῆ ἀκοιμητῶν καλε-
μῶν τὸν μοναδικὸν μελιόντες βίον, ὁ ἀκάκιος
ἐσχετῆ κατὰ. καὶ ταῦτα μὲν, Ζαχαρία γέ-
γραπται. δοκεῖ δέ μοι μηδὲν τῶν ἐπὶ τὸτο
πραχθέντων εἶδέναι μόνον δὲ ἀκολῶ ἡ-
κροίερα σμύλῳ ἀφηγήσασθαι. ἐγὼ δὲ
τῶν γεγραμμένων τινὲ ἀκείβειαν ἔρχομαι
λέξων. Διβέλλων ἐπεδεδωμῶν ἀσχετῆς
ἰωάννη τῶ φίληκῆ κατὰ ἀκακίῶν, ὡς ἀ-
σχετῆς ἀσχετῆ κοινωνοῦντος, καὶ ἀεὶ
ἐτίερον ἀκανονίως παρ' αὐτῆ ἡροδοτῶν,
ἐλλοῖα ἀσχετῆ τῆ φίληκῆ παρὰ τὸν

A deremus & satisfaceremus simpliciori-
bus, curavimus ut idem diceretur ab iis
qui unâ nobiscum conventus agunt.
Atque id quidem, cum totus eò incu-
buisssem, celeriter compressi. Cæterum
Sanctitatem tuam certiore facio, ne
nunc quidem cessare monachos, qui zi-
zania serunt, sibi que quosdam, qui nun-
quam monasteria incoluerunt tanquã
seditionis instrumenta adjungunt: &
hac illac discursantes, varios tumores
contra nos & contra pacem Ecclesiæ
Christi disseminare. Nec permittunt,
ut quidquam regulariter, & prout de-
cet, in sancta Dei Ecclesia geramus: id
B agentes, ut populus, qui nobis commil-
sus est, imperet potius quam obediat
nobis. Omnia denique moluntur, quæ
Deo indigna sunt. Verum Sanctitatem
vestram sacratissimo Imperatori cuncta
suggesturam esse confidimus, perfectu-
ramque, ut ab illius Clementia compe-
tens forma istis tribuatur, pro Ecclesia-
stica pace, quæ & DEO & Imperatore
digna est: adeò ut omnes iis, quæ sta-
tura fuerint, acquiescant.

CAP. XVIII.

C Quomodo Joannes Alexandrinus Episcopus
Felici Papa persuaserit, ut depositionis libel-
lum mitteret Acacio Constantinopolitano.

I Nterea Joannes, qui Romam confu-
gerat. Felicem Romanæ urbis E-
piscopum, qui Simplicio successerat,
de rebus à Petro gestis assidue inter-
pellare non cessabat. Tandemque ei
persuasit, sicut à Zacharia proditum
est, ut sententiam depositionis mitte-
ret ad Acacium, eò quod Petro com-
municaret. Cui quidem sententia,
ut quæ non ex præscripto canonum la-
ta esset; tradita enim est Acacio à qui-
busdam monachis Acæmitensis, ut
vocat monasterii: non acquievit A-
caci. Atque hæc quidem scripta
sunt à Zacharia in hunc Modum.
Porro Zacharias nihil eorum, quæ tunc
gesta sunt, exploratè cognitum habuis-
se mihi videtur; sed ea duntaxat, quæ
auditione acceperat, mutila atque
imperfecta nobis retulisse. Ego ve-
rò totius rei seriem accurate expo-
nam. Cum libelli à Johanne Felici
portecti essent adversus Acacium,
ut qui illicite Petro communica-
ret, & alia quædam gereret contra
Xx 3

factorum canonum præscriptum, Felix Vitalem ac Misenum Episcopos ad Zenonem misit, poscens ut Chalcedonen- sis Synodus firmaretur, & Petrus tan- quam hæreticus expelleretur: utque Acacius Romanus mitteretur, rationem redditurus eorum, quæ Joannes cujus to- ties mentionem fecimus, ei objiciebat.

CAP. XIX.

De Cyrillo Præposito monasterii Acanitensium, quomodo Romanus ad Felicem quosdam dire- xerit, incitans illum ut ea, quæ adversus fi- dem commissa erant, ulcisceretur.

Sed priusquam isti ad urbem regiam venissent, Cyrillus Acanitensium monachorum Præpositus, quosdam cum litteris ad Felicem misit, de ejus cunctatione conquerens, cum tam gra- via adversus rectam fidem committe- rentur. Felix itaque ad Misenum & collegas ejus scripsit, ne quidquam a- gerent, priusquam cum Cyrillo essent collocuti, & ab eo quid agendum esset, didicissent.

CAP. XX.

De his, quæ Felix ad Zenonem, & Zeno ad Felicem scripsit.

Scripsit etiam Felix alias ad eosdem communitorias. Litteras quoque dedit ad Zenonem, quibus eum com- monebat, tum de Chalcedonensi Syn- odo, tum de persecutione, quæ in Afri- ca excitata fuerat ab Hunerico. Scri- psit item ad Acacium. Imperator autem Zeno rescripsit Felici, frustra illum perturbatum esse verbis Joannis, quippe qui olim quidem jurasset se A- lexandrinam sedem nullo unquam modo ambiturum esse: postea verò neglecto jurejurando, nullum non sa- crilegii genus admisset. Petrum portò non absque diligenti examine promotum fuisse: quippe qui propria manu subscripsisset, amplecti se fidem trecentorum atque octodecim sancto- rum Patrum, qui Nicæani olim conve- nerunt: quam fidem Chalcedonenfis quoque Synodus comprobavit. Ver- ba epistolæ Zenonis hæc sunt: Pro- certo habere debes, & pietatem no- stram, & supra memoratum sanctis- simum Petrum, & universas sacro- sanctas Ecclesias, sanctissimum Chalcedonente Concilium amplecti atque venerari, quod cum fide Con- cilio Nicæni prorsus consentit. In

Ζήνωνα βίβαλιον καὶ μισῶν ἐπίσκοποι, ἐπὶ τὴν ἐν καλχηδόνι συνόδον κρείων, ἀπελθόντων ἡμῶν τε τὸν πέτρον ὡς αἰρετικόν, καὶ ἀκακίαν πεμφθῆναι πρὸς τὸν φίλωνα, ὡς ἐν ἰουδαίᾳ, ἔπολλάκις ἐμνήσθημεν ἐνάγοι, τὰς δὲ βίβλους παρέξοντα.

Κεφ. ιθ'.

Πεὶ κύριλλου ἡγουμένου μονῆς ἁκανιτῶν, ἔπεμψεν ἡμῖν ἀπίστολοι πρὸς φίλωνα τινάς, ἐδάξαν αὐτῶν πρὸς ἐκδιήκωσιν ἡμῶν τῶν μαρτυριῶν κατὰ τῆς πίστεως.

Πρὶν ἢ ὅτε τοῖς φθῆναι τῷ βασιλεῶσι κύριλλου ὁ τῶν ἀκοιμητῶν καλχηδωνῶν ἡγούμενος, σέλλῃ πρὸς φίλωνα, καὶ μεμφομένῳ τῷ βεαδύλιτῳ, τῆλε κεινῶν καὶ τῆς ὀρθῆς πίστεως ἀμαρτανόμων, καὶ γράφει φίληξ τοῖς ὡς ἐμίσῳνον, μηδὲν πρὸς ξα πρὶν τῷ κύριλλῳ σωλύχοιεν, καὶ παρ' αὐτῶν τὸ πρᾶξιόν μαθεῖεν.

Κεφ. κ'.

Πεὶ ἀνέγραφε φίληξ πρὸς ζήωνα, καὶ αὐτὸν πάλιν ἔπεμψεν πρὸς φίλωνα.

Γεγόνασι πρὸς αὐτὸς καὶ ἕτερα πρὸς τὸν φίληξ ὑπομνητικά, καὶ πρὸς τὸν ζήωνα γράμματα ὡς ἐπὶ τῆς ἐν καλχηδόνι συνόδῳ, καὶ τῆς ἐν ἀφελικῇ διωγμῶ τῶν κατὰ ὀνόμαζον. ἐπέσειε δὲ καὶ πρὸς ἀκακίαν πρὸς ὃν ὁ ζήνων ἀνέγραφε, μάλιστα τὸν ἰουδαίῳ αὐτὸν διαταραξάμενος, διομοσάμενος μηδαμῇ μηδαμῶς παρῆναι διὰ τῆς ἐξουσίας τῆς ἀλεξανδρέων, παραδάντα δὲ καὶ τὰ ὡμοσμένα ἀλογήσαντα, πάσαι ἱεροσυλίαν ἐργάσασθαι καὶ πᾶσι δὲ μὴ ἀβασανίστως περχειρῆσθαι, ἀλλὰ ἀποτοχεῖα ὑπογράψαντα δέχεσθαι τῶν πατρῶν τῶν τετρακοσίων δεκαοκτῶ ἀγίων πατέρων τῶν ἐν νικαίᾳ συνελθούτων, ἢ τῶν καὶ ἐν καλχηδόνι ἀγία συνόδῳ κεινῶν λέξῃσιν καὶ ταῦτα γέγραπται ἐπὶ ῥήματι. ὁφείλει ἀσφαλῶς ἔχειν, καὶ τῶν ἡμετέραν δισέβειαν, καὶ τὸν πρὸς ἐχθρὰ ἀγνώτατον πέτρον, καὶ πάσας τὰς ἀγνώτατας ἐκκλησίας, τῷ καλχηδονέων ἀγνώτατον συνόδον δέχεσθαι καὶ σέβειν, ἢ τις συνελθῶν τῇ πίστι τῇ ἐν τῇ νικαίᾳ συνόδῳ ἐμψύ-

ροι) τοῖς τε πεπραγμένοις ἐπιστολαῖς καὶ
 τε κυρίλλου ἔλαχθῆναι, καὶ ἐτέρων δευ-
 μαδρίων τῆς βασιλείου, καὶ καὶ ἐπισκο-
 πων καὶ κληρικῶν ἑαγυπτικῆς κλίμα-
 πρὸς Φίλωνα, καὶ πέτερ, ὡς αἰρετικῆς καὶ τῆς
 κοινῶν ἐν τῶν αὐτῶν. οἱ καὶ διήλεγξαν οἱ ἐκ τῆς
 κοινῆς τῶν ἀκοιμητῶν ἀφίγυμροι πρὸς Φί-
 λωνα, τὰς καὶ μισῶν, ὡς μέχρι τῆς ἀν-
 τῶν παρεσίας τῆς ἀνά τὸ βίβανιον, ἐν πα-
 ραύτω πέτερ, ἐν ταῖς ἰσραῖς δέλτοις ἀνε-
 γνώσκον, καὶ ἐξ ἐκείνης ἕως νῦν ἀναφαν-
 δόν καὶ ἕως τὰς καὶ μισῶν κοινῶσαι
 καὶ ἡ ἐπιστολὴ ἡ τῶν αἰγυπτίων, τὰ ἀντὰ
 καὶ πέτερ, ἐλεγχῆ καὶ ὡς ἰωάννης μὲν ὀρ-
 θόδοξον, ἐν θέσμως κεχειροβότο πέ-
 τρον ἡ ἑσὸ δύο καὶ μόνον ἐπισκόπων πα-
 ραπλησίων ἀπὸ τῶν κακοδόξων ἐχειροβό-
 μητη καὶ ὡς ἀρετὴ μετὰ τῶν φυγῶν ἰωάννη,
 πάσης αἰκίας ἰδέα καὶ τῶν ὀρθόδοξων ἐπη-
 νέχθη. ταῦτα τε πάντα γινώσκων τὸν ἀκά-
 κιον δι' ἐνίων ἀπὸ τῶν βασιλέως ἀφίγυ-
 μρών, καὶ συνεργῶν ἐν τῶσιν διερεῖν πέτερ
 τὸν ἀκάκιον.

A iisdem actis leguntur epistolæ, tum Cy-
 rilli supra memorati, & aliorum Archi-
 mandritarum urbis regię, tum Episco-
 porum & Clericorum Ægyptiacæ Di-
 cęcesis, ad Felicem scriptæ, de Petro
 tanquam hæretico & de iis, qui Petro
 comunicabant. Porro monachi Acæ-
 mitensis monasterii, cum ad Felicem
 venissent, Misenum ac Vitalem accu-
 sarunt, quod ante adventum quidem il-
 lorum in urbem regiam, Petri nomen
 in sacris diptychis occultè recitaretur:
 exinde verò publicè recitari cępisset:
 atque ita Misenus ac Vitalis ei commu-
 nicassent. Ægyptii verò in suis litteris
 B tum ista, quæ dixi, de Petro referebant:
 tum quod Johannes quidem, qui erat
 Orthodoxus, legitimè ordinatus fuis-
 set: Petrus autem à duobus solum Epi-
 scopis, eandem cum illo hæresin profi-
 tentibus, creatus esset: & quod post Jo-
 annis fugam, omni suppliciorum gene-
 re vexati fuissent Orthodoxi. Atque
 hæc omnia Acacium didicisse per quos-
 dam, qui ab urbe Alexandrina Con-
 stantinopolim venissent. Denique eun-
 dem Acacium, Petri administrum at-
 que adiutorem in omnibus depre-
 hendi.

Κεφ. κα'.

Ὡς συμμῶνης μοναχὸς καὶ ἀκοιμητῶν, εἰς ἔμμεν κατ-
 ελθὼν, τὴν ἐν κωνσταντινουπόλει ἀποσταλτῆς ἐπι-
 σκόπου καὶ ῥωμαίων διήλιξε κοινῶσαι τῶν
 αἰρετικῶν, καὶ ὡς αὐτοὶ τε καὶ οἱ κοινῶσαι τῶν
 πρὸς τὴν ῥωμαίων καθρέψαν.

Ἐπιβίβησε ἡ ταῦτα συμμῶνης μοναχὸς
 τῶν ἀκοιμητῶν ὁ καὶ κυρίλλου σαλεύς
 διήλεγξε γὰρ τὰς καὶ μισῶν καὶ βίβανιον
 κοινῶσαι τῶν αἰρετικῶν, διαρρήδην
 ἐμφανθῆναι τῶν ὀνόματι τῶν πέτερ ἐν τοῖς
 ἰεροῖς διπύχοις, καὶ ταῦτα ἑαχθῆναι
 πολλὰς τῶν ἀπλησῶν ἑσὸ τῶν αἰρετι-
 κῶν, λεγόντων δεχθῆναι τὸν πέτερ καὶ
 πρὸς τῆς ῥώμης θρόνον καὶ πρὸς πῶσαις
 ἡ διαφόρας ἐλεγχῆ ὁ συμμῶνης, μὴ ἀμαχῶν
 τὰς καὶ μισῶν ἐντυχῶν ὀρθόδοξῶ τινι, ἡ
 γεαμμάτων ἀπόδοσιν ποιήσασθαι, ἡ τι τῶν
 τολμομένων κατὰ τῆς ὀρθῆς πίστεως ἀκε-
 λῶσαι παρήχθη καὶ σιλβανὸς πρεσβύτε-
 ρον, συνῶν μισῶν καὶ βίβανιῶ ἀνά τῶν
 κωνσταντίνου, ὡς τῶν τῶν μοναχῶν φωνῶν
 ἐπεβέβαιωσεν ἀνεγνώθη καὶ ἀνακίς ἐπι-
 στολὴ πρὸς συμπλήκιον, λέγασθαι πάλαι

C
 CAP. XXI.

Quomodo Symeones monachus Acamitenfis,
 Romam veniens, Legatus Ecclesie Rom. qui
 Constantinopolim venerant, coarguit quod
 cum hæreticis communicassent: & quomo-
 do legati & omnes communicatores Petri, à
 Romanis depositi sint.

A Uxit ista non mediocriter Syme-
 ones monachus Acæmitensis,
 Romam à Cyrillo missus. Hic enim
 Misenum ac Vitalem coarguit, quod
 hæreticis communicassent, Petri no-
 mine in sacris diptychis publicè recita-
 to: atque ita multos ex simplicioribus
 D in fraudem inductos esse ab hæreticis,
 cum dicerent Petrum à Romana etiam
 sede susceptum esse in communionem.
 Adjecit etiam Symeones, Misenum ac
 Vitalem cum variæ quæstiones propo-
 sitæ essent, noluisse unquam colloqui
 cum ullo Orthodoxorum, aut litteras e-
 is tradere, nec quidquam eorum, quæ
 contrarēctam fidem tentabantur, ex-
 aminare. Inductus est etiam Sylva-
 nus presbyter, qui unā cum Miseno
 ac Vitale versatus fuerat Constanti-
 nopoli, qui monachorum dicta suo
 testimonio confirmavit. Lecta est præ-
 terea Acacii ad Simplicium epistola,

in qua Acacius Petrum jam pridem de-
 positum fuisse dicebat, eumque noctis
 filium esse. His de causis, Misenus ac
 Vitalis Sacerdotio pulsi, & à mystica
 communione remoti sunt, cum uni-
 versa Synodus ita ad verbum pronunti-
 aisset. Petrum hæreticum, qui olim sa-
 cræ sedis decreto damnatus, excom-
 municatus & anathematizatus est, Ec-
 clesia Romana non recipit. Cui etiam si
 nihil aliud objiceretur, vel hoc unum
 sufficeret, quod ab hæreticis ordinatus,
 orthodoxis præesse non potuit. Istud
 quoque complectebatur sententia: A-
 cacium verò Constantinopoleos Epi-
 scopum, gravissima reprehensione di-
 gnum res ipsa indicavit. Quippe qui
 cum ad Simplicium scribens, Petrum
 hæreticum vocasset, idiplum Zenoni
 haudquaquam significaverit: cum tam-
 en, si quidem Zenonem amabat, id
 præstare debuisset. Verum ille, ut ap-
 pareret, Zenonem magis amat quàm fi-
 dem. Sed redeamus ad ordinem ge-
 storum. Exstat epistola ejusdem A-
 cacii ad Episcopos, & ad Clericos ac
 Monachos Ægypti, & ad universam
 plebem: qua schisma quod factum fu-
 erat, refarcire conatus est. Qua de re
 Litteras etiam scripsit ad Petrum Epi-
 scopum Alexandria.

καθηγηθῶ πέτρον, κὶ τὸν νικητὸς καθεστῆαι ἐπὶ τῆς ἱεροσωμῆς ἀπεκινήσαν, κὶ τὴν ἀχεάντη κοινωμίας ἐχωρίσθησαν μισθῶς τῶν βιβλίων, πάσης τῆς σωμῆς ψηφισαμένη πὶ λέξεως ταῦτα. Πέτρον τὸν ἀιρέτικόν τῶν παλαιτῆ ψήφωτῶ ἱερῶς καθέδρου κατὰ κῆρθῆντα, ἀποκηρηχθέντα ἰεῦ ἀναθεματίζῶν ἡρωμαίων ἐκκλησία εἰδέχετο. ὧ πνὶ εἰς μὴ ἀλλότι ἀντίθετο, τὸ ἦρκεσεν ὅτι ἀπὸ ἀντι- ἱκῶν χειροτονθεῖς, τῆ ὀρθοδόξων ἡγεῖα ὡς ἡδυνάτῳ ἀειέχῃ ὅ τῶτο, ἀκακίον ὅ τῶ τῶ κωνσταντινουπόλεως μεγίστης διδύνης ἀξίον πρῶτον ἀπέδειξε, διότι πρὸς συμπληρω- γράφων, ἔαιρέτικόν καλέσας τὸν πέτρον τῶ βασιλεῖ εἰς πεφανέρωκε δέον ἐπιεργα- τὸν ζήνωνα τὸτο πράξαι. ἀλλὰ μᾶλλον τῶ πῶ ἀγαπᾶ τὸν βασιλέα, εἰ τὴν πίσιν ἀγαπᾶ ἀλλ' ἐπὶ τῶ ἔξῃς τὸν λόγον ἐπανάγωμιν. ἔ- ρηται ἀκακίε ἐπισολῆ πρὸς τῶς ἐν ἀντι- πρῶτες, κληρικῶς τε κὶ μοναχῶς ἔς πῶ ἀπαντα τὸν λέων, δι ἧς ἐπειράθη τὸ γῆμομα ἀνακαλέσατῶ χρίσμα. ἀπὶ ἂν ἔς πρὸς πῶ τῶ τῶν ἀλεξανδρείας ἐπὶ κοποῦ γ- γράφα.

CAP. XXII.
*De urbis, quæ Alexandria & variis in locis
 excitata sunt ob Chalcedonense
 Concilium.*

Porro invalescente schismate Ale-
 xandriæ, Petrus cum Leonis epi-
 stolam & acta Chalcedonensis Synodi,
 eosque qui Dioscori ac Timothei
 scripta minimè susciperent, iterum
 sub anathemate damnasset, Episco-
 pis quibusdam & Archimandritis per-
 suasit, ut sibi communicarent. Et
 quoniam aliis idem persuadere non
 potuerat, plurimos monasteriis suis
 exegit. Quas ob causas Nephalius
 ad urbem regiam profectus, rem om-
 nem Zenoni nuntiavit. Ille gra-
 viter commotus, Cosmam, unum ex
 suis Protectoribus, Alexandriam mi-
 sit, qui unitatis causâ gravissimas mi-
 nas Petro intentaret, utpote qui ma-
 ximam dissensionem asperitate sua
 excitasset. Verùm Cosma, cum ni-
 hil ipsi ex voto successisset, Constan-
 tinopolim revertitur, monachis, qui
 expulsi fuerant in sua domicilia resti-
 tutis. Rursus itaque Imperator Ar-
 lenium mittit, quem Præfectum Ægy-

Κεφ. κβ.
*Πεὶ τῶ ἐν ἀλεξανδρείᾳ κινθίνται καὶ ἐν διαφόροις
 τόποις, χάριν τῆς ἐν καλχηδόνι
 συνόδου.*

Καὶ ζῶντῶ τῶν τῶν χρίσματῶ ἐν ἀ-
 λεξανδρείᾳ, πέτρε ὄντες τῶ ἐπιστο-
 πων κὶ δοχμῶν ἀνδελφῶν κοινωμῆν ἀπὸ πῶ τῶ
 τὸν λέων ἔς αὐτῆς ἀναθεματίζῶν ἔμον, κὶ τῶ
 ἐν καλχηδόνι πεπραμμένα, ἔτῶς μὴ δὲ ἔ-
 μένης τὰ συγγραμμάτα δισκορῶς κὶ τιμωρῶ
 κὶ ὡς τῶς ἄλλης πείθειν ἐδὲ ἰχῶς, τῶς πῶ τῶ
 ἐκ τῶ οἰκίων ἀπὸ λανθῶν μοναστηρίων ἐπὶ ἂν
 νηθάμῳ ἀνά τῶν βασιλέως γῆμομῶ, τῶ
 ἀπὸ τῶ τῶν ἀνήγειρε τῶ ζήνωνι, ὅς συνίστα-
 βῆς, κοσμᾶν ἐκπέμψῃ ἕνα τῶ ἰσακκῶ
 τῶν ἀπὸ, μνείας κὶ πέτρε τῶ ἐνώσεως χῆρ
 ἐπιφερόμενον ἀπειλῶς, ὡς δὴ διὰ τῶ ἀκακί-
 τῶ χυτῆ ἔς διάσασιν μεγαλὴν ἐργασμῶ
 κὶ μηδενὸς ἔς κὶ σκοπὸν οἱ προχωρησῶν
 ἀνεχώρῃ πρὸς τὴν βασιλέως ὁ κοσμῶ,
 μόνοις τοῖς ἀπελαθεῖσιν ἀπὸ τῶς οἰκίας
 καταγῶγα καὶ πέμπεται ἀντῆς πρὸς
 τῶ βασιλέως δεξίῶν, ἡγεμῶν ἀντῆς

τεχτων στρατιωτικων ταγματων περιεβλη-
μεν Θς σωτηφωλιω τω αλεξανδρε κα-
ταληφας, λογως περι της ενωσεως κινει η
μη πεισας, ενις τετων εκπεμπει ανα τω
βασιλιδα πολων πλεισοι μεν εν τω
ζηνωνι περι της ενκαληδονι συνοδος κεινην-
το λογοι ενβροηκε η περιεργον εν, παν-
ταλωδ εν συνθεμενε ζηνωνι τη ενκαληδονι
συνοδο.

Κεφ. κγ.

Πειθραυτι η ευφρονη ηδ καισαντινοπολιων, και αθανασιο
και ιωαννη περι αλεξανδριων, και παλλαδιο και φλαβιανου
ηδ αντιοχεια, η εν τω ζηνωνι.

ΕΝ ΤΩΤΩ ΤΩ ΑΝΑΚΙΣ ΕΚΩΝΣΑΝΙΝΑ ΠΟΛΕ-
ως την κοινω φελαμενε πορειαν, φραυι-
λας την επσκοπην διαδεχε. η συνοδικος
χρησαμενε φραυιτα προς τον αλεξανδρει-
ας πετρον, αμοιβαίως ο πετρος ηρησατο
γραμματα, τα αυτα περι των ενκαληδονι
πεπραγμενων διεξεληθων επηδη η φραυιτας
των ενσεθεν διεδημησε τεπειρας η μοναξε-
πισκοπησας μηναι, διφημι μελ αυτον επι-
σκοπος κεχειροτοντο. οτι τας συνοδικας επι-
στολας δεχε πετρος, τας προς φραυιταν γε-
νημενας. (ενρηκος τον κη των ενκαληδονι
πεπραγμενων αναθεμα, λιανεταραπιστο, η
ιαυλον τ προς πετρον κονωνας απερρηξε. (ε
φερε) τετων εκαλερα επισολη, ητε τω φραυι-
τα, προς πετρον, ητε τω πετρος προς
φραυιταν, ας δια λο μακρον τ λεξεως, παρι-
ημι. μελλοσιων τοιγαρε εν ευφημια δε πετρος
προς αλληλως ανιφερωδ, η συνοδος εφ ε-
ωλις καλεν, φθανη τελευτησας ο πετρος, η
διαδεχε τετων τον θρονον αθανασιος ος επει-
ραθη τας διασολιας συναφαι ενιχουσε δε,
προς διαφορας γνωμασιων μερων δοκριβεν-
των, οτις αθανασιος με ταυτα συνοδικας επι-
στολας διαπεμπόμενος παλλαδιω με πε-
τρον επισκοπησανι τω ανιόχως, τα τω πλη-
σια πεπραχε περι της ενκαληδονι συνοδος.
ταυτο δε εστο η ιωαννης ο μετ αθανασιον τον
εναλεξανδρειαν θρονον διαδεξαμεν. και
παλλαδις τελευτησαντη εν ανιόχεια
περοδρα, η φλαβιανου τον κεινε θρονον δι-
αδεξαμεν, ω εμπειλαι προς αυτη καλα
τω αλεξανδρειαν σαλομων αντιοχειας
περοδρα, συνοδικα τε κομιζων, και
αμοιβαίως συλλαβας ζητω ιωαννη προς

pti & Ducem rei militaris simul pro-
moverat. Qui una cum Nephelio A-
lexandriam ingressus, verba fecit de
concordia. Sed cum persuadere eis
non potuisset, nonnullos eorum misit
Constantinopolim. Ac multa quidem
de Concilio Chalcedonenfi disputata
sunt coram Zenone. Nihil tamen
perfectum est, propterea quod Zeno
Chalcedonenfi Concilio minimè assen-
tiebatur.

CAP. XXIII.

De Fravita & Euphemio Constantinopolitanis
Episcopis: Et de Athanasio ac Joanne Ale-
xandrinis: Et de Palladio ac Flaviano An-
tiochenis: Item de aliis quibusdam.

INter hæc Acacio Constantinopoli-
tano fatali sorte sublato, Fravita
in ejus locum succedit. Qui cum
Synodicas suas ad Petrum misisset,
rescripsit ei vicissim Petrus, de Chal-
cedonenfi Synodo eadem dicens,
quæ supra commemoravi. Mortuo
deinde Fravita, qui quatuor dunta-
xat menses episcopatum gessit. Eu-
phemius ejus loco Episcopus est or-
dinatus. Hic accepit Synodicas e-
pistolas, quas Petrus ad Fravitam
scripserat. Cumque in illis anathe-
matizari gesta Chalcedonenfis Syno-
di deprehendisset, magnopere con-
turbatus est, seque à Petri commu-
nitione sejunxit. Exstant etiamnum
utriusque epistolæ, tam Fravitæ ad
Petrum, quam Petri ad Fravitam.
Quas ob nimiam prolixitatem præ-
termisi. Cum igitur Euphemius ac
Petrus adversus se invicem conten-
dere, & Synodos alter contra alte-
rum convocare jam pararent, Pe-
trus fatali morte præripitur, eique
succedit Athanasius. Qui cum diu
multumque laborasset, ut eos, qui
inter se dissidebant reconciliaret, id
tamen perficere non potuit, par-
tibus in varias sententias discissis.
Postea idem Athanasius, cum Syn-
odicas litteras mitteret ad Palladi-
um Antiochensem Episcopum, qui
Petro successerat, de Chalcedonen-
fi Synodo idem fecit, quod Petrus.
Idem quoque factum est à Joanne,
qui post Athanasium Alexandrinam
sedem obtinuit. Mortuo post hæc
Palladio Antiochenis Ecclesiæ An-
tistite, Flavianus cum in ejus locum
successisset, Salomonem Antiochenum
presbyterum misit Alexandriam, qui
Synodicas ipsius perferret, & Joannis
Yy

vicissim litteras flagitaret. Post hunc autem Joannem alter ejusdem nominis Joannes Episcopatum Alexandrie fortitus est. Et hec quidem ad eum, quem dixi, modum evenerunt, usque ad primordia Imperatoris Anastasii. Hic n. Euphemio Episcopatum abrogavit. Quae quidem continua ferie commemorare necessarium duxi, tum perspicuitatis causa, tum ut facilius memoria mandaretur.

CAP. XXIV.

De sede Armati, qui cognatus fuit Verinae Augustae.

Ceterum Zeno suavis Illi, Armatum quoque interfecit, cognatum Verinae Augustae. Quem quidem antea donis corruerat, cum adversus ipsum a Basilisco missus fuisset, & pro hoste socium atque amicum reddiderat. Filium quoque ejus Basiliscum, in urbe Nicæa Caesarem renuntiaverat. Sed cum Constantinopolim venisset, Armatum quidem per fraudem interemit. Basiliscum vero ejus filium, ex Caesare presbyterum fecit. Qui postea ad Episcopalem dignitatem pervenit.

CAP. XXV.

De Theoderici Scythae rebellione, deque ejusdem interitu.

Insurrexit quoque adversus Zenonem Theodericus, natione Gothus: collectisque in Thracia suis copiis, expeditionem suscepit adversus Zenonem. Et cum cuncta, quae obvia erant, usque ad fauces Ponti late vastasset, parum abfuit quin ipsam urbem regiam caperet. Cepissetque omnino, nisi quidam ex ejus familiaribus, donis corrupti, ipsum interficere moliti essent. Itaque ille cognita suorum malevolentia, retrò abcessit. Nec multo post vitam cum morte commutavit. Mortis autem genus quale fuerit, exponam. Hasta amentata ante illius tabernaculum suspensa erat, more barbarico. Forte igitur cum corpus exercere velleret, aequum sibi adduci iussit. Cumque stratoris auxilio haudquaquam uti soleret, ipse in equum insiliit. Equus vero, utpote indomitus ac ferox, cum Theodericus ipsum ambabus tibiis nondum amplexus esset, anterioribus pedibus in sublime elatis, posterioribus

φλαβιανόν· καὶ μετὰ ἰωάννην δὲ, ἕτερον ἰωάννης τὸν ἀλεξανδρίας διαδέχεται· ἕτερον· καὶ ταῦτα μὲν ἔγωγε περὶ τῶν ἀναστασίου χρόνων· διφθέρο γὰρ αὐτοῦ ἐκβεβλήκει· ἀπερὶ ἡνάγκα· ζωμακαὶ εἰρμὸν συνάψαι σαφηνείας τε καὶ δυνάμειος ἕνεκα.

Κεφ. κδ'.

Περί τῆς ἀναρίστως ἀρχαίου εὐθύνου· βιολίου τῆς βασιλίδος.

Ὅδὲ ζήνων ἰμὲρ γνώμη καὶ τὸν δερμάτον ἀναρεί, συγγρη βιολίου τῆς βασιλίδος· ὃν καὶ καταπεμφθέντα περὶ βασιλίσκου, δώροισι ὁ ζήνων ἀλίσκου, καὶ σίμμαχον ἀντὶ πολέμου ποιεῖται, καὶ βασιλίσκον τὸν αὐτὸ παῖδα καίσαρα χειροῦν ἐν νικαίᾳ τῆ πόλεις. παρελθὼν δὲ ἐς βυζάντιον, τὸν μὲν δερμάτον δολοφῶν βασιλίσκον δὲ τὸν αὐτὸ παῖδα, ἀντὶ καίσαρος ἱερέα δέκνυσιν ὅς ὑσερον καὶ τῆς δευτερωσῶν ἡξίωτο.

Κεφ. κε'.

Περί τῆς ἰταμασίας Θεοδορίου· Ἰσκούθου, καὶ τῆς τῆς τελευτῆς.

Ἐπανίσταται δὲ τῶ ζήνωνι καὶ Θεοδορίῳ· Ἰσκούθου ὡν Ἰσκούθου καὶ τὰς ἀνάστας δυνάμεις ἀνὰ τῶν ἰταμασίων ἀφίσταται· Ἰππερατοῦ κατὰ τὸ ζήνωνος καὶ μέγιστον· τὸ πόντος δὴ ὡσεί τι χωρία, μικρὸν τῶ βασιλείου εἶλε πόλιν, ἡγε μὴ τινες τῶ ἐς τὰ μάλισα αὐτῶν ἰταμασίων ὑπαχθέντες, ἐβελδίσαντο αὐτὸν ἀνελεῖν. ὅς ἐτελοκακῆντας τὰς ἀνάστας ἐγνωκῶς, ἐς τοῦ πόντου μὲν ἄποχωρεῖ. ἔπειτα δὲ ὑσερον τοῖς ἀπελθόνσι συναεθμῆται. λέξω δὲ καὶ τὸν τῆς τελευτῆς τῆς πον, ὡς Θεοδορίου. δόξου διπλοκυκλιῶν περὶ τῆς σκηνῆς αὐτῶν μετῴρησεν σχῆμα βαρβαρικόν. εἶτα διακινήσας τὸ σῶμα βελήθεις, ἵππον ἀχθῆναι προσέταχεν· ἀναβολῆ δὲ ὅσκι εἰσθῶς χεῖρας, τῶ ἰταμασίων περὶ ἰταμασίων. ὁ δὲ, ἀγγελαῖος τῆς αὐτῶν καὶ ὑβείσθης, ἔγωγε περὶ αὐτῶν Θεοδορίου κατῆσαντος, μετῴρησεν τῶ περὶ τῶ πόδου

πρὸς ὅπου ἴω μόνω ἀκροβαλῶν. ὡς διαφιλονει-
κῶν τὸν Θεοδώριον, καὶ μὴτε πρὸ χαλινῶ
ἀνασειράζων τὸν ἵππον τολμῶντα, ὡς ἂν μὴ
ἐμπέσει γε αὐτῷ, μὴ δὲ τῆς ἕδρας βεβαίως ἀν-
τεχόμενον, τῆ δὲ κακείσε ἀφιδονεῖται διασει-
σαι τὴν αἰχμὴν ταύτην τε ἐπ' αὐτὸν ἐνεχ-
θῆναι πωλαγίαν, καὶ τὴν πλοῦραν κατατρῶ-
σαι ἐνθεν τε κλιθήσῃ χρομόμρον κὲ βραχέας ἡ-
μέρας ἀπέσταντα, τὸν βίον ἐκ τῆ δὲ ἑξ ἑταί-
ματι καὶ αἰσρέψαι.

Κεφ. κς΄.

Πεὶ τὸ μαρκιανῶ ἐπαύσεως ἄλλως καὶ οἷα, περὶ τῆ-
τον συνίθη.

ΜΕτὰ ταῦτα διενεχθεὶς πρὸς ζήνωνα,
μαρκιανός, παῖς μὲν ἀνθεμίου τῆ ρώ-
μης βασιλίδου, καὶ δὲ τῆ πρὸς λέοντα,
τὸν βασιλοκότα πρότερον ἐξηκῶς, ἐπεὶ
τὴν νεώτεραν αὐτῆ θυγατέρα λεοντίαν ἐσφί-
σατο, τυραννῆ ἐπειράτο ἢ μάχης ἰσχυρῶς
ἀφίτα βασιλεία συρραγείσης, ἢ πολλῶν ἐ-
καίρωθεν σφεπικῶτων, πρὶν τῆς ἐναντίας ὁ
μαρκιανός ἢ τῆ βασιλείων ἐγκρατῆς γέγο-
ναι ἀν, εἰ μὴ τὸν καιρὸν παρήκειν, ἐς αὐρονοτὴν
πρῶτον ἀναβαλλόμενος. ὁξυπέτης γὰρ ὁ και-
ρος, καὶ ἀπαπόδας μὲν ἴων, ἴσως ἀλίσκεται.
ἐπαυτὴ τὴν λαβὴν διαδρασί, μετῴροπορεῖ,
γελά τε τῆς διώκοις, ἐφικτός αὐτοῖς λοιπὸν
ὅσα ἀνεχόμενος ἔναι. ὅθεν ἀμέλει οἱ πλά-
σαι καὶ ἰσχυροί, κόμην ἐμπροσθεν καθέντες
αὐτῷ, τὴν κεφαλὴν ὅπου ἐν ἐν χερῶν ἔξυρῶσιν.
ἐν μάλα σοφῶς ἀνιτήομνοι, ὡς ὅπου ὅπως
μὲν τυχεῖται, πρὸ καθεμένου τὸ κόμης ἴσως
κραλεῖται ἐμπροσθόπως ἢ χροόμενος, τέλειον
διαφύλαξ, ὅσα ἔχων ὅτω κραληθεῖ τῷ διώ-
κοι. ὅπως ἔπειτα μαρκιανῶ γέγονε, τὸν μὲν
ἐνθεν αὐτῷ καιρὸν ἀπολέσαντι, ἔξυρῆν δὲ
τῶν λοιπῶν ἐ δυνήθητι, ἀνά γὰρ τὴν ἐξῆς
πρὸς τῶν οἰκείων καταπροδοθεὶς, ἐ μόνος ἀ-
ποληθεὶς, πέφηνεν ἀνά τὸ τέμενος τῶν
θεωσιῶν ἀποστόλων ἐκείθεν ἰε πρὸς βίας
ἀφελκυσθεὶς, ἐς καισαρείαν πόλιν τὴν καππα-
δοκῶν ἔξοικίσει. καὶ πῶς μοναχοῖς συναγε-
λασόμενος, ὑς ἐρον ἐφωραῖθη λαθεῖν ἐδέλων
καὶ πρὸς τὴν βασιλείαν ἐς τῶσόν τὴν κιλικίας ἐκ-
πέμψθη, καὶ τὴν κόμην ἀποθέμενος πρεσ-
βύτερος χειροτονεῖται. γέγραπται ταῦτα,
καμψῶς δὲ α. δὴ τῷ σέσω.

A duntaxat insistere atque ingredi cœpit.
Adeo ut Theodoricus cum equo suo
certans, ac neque illum fræno retrahere
ausus, nec retractus supra ipsum cade-
ret, neque in sella firmiter inhærens,
hæc & illac circumageretur, hastæque
cuspidem impelleret. Quæ in eum
oblique impacta, latus ejus vulneravit.
Inde igitur in lectum delatus, cum pau-
cos dies supervixisset, ex eo vulnere de-
cessit.

CAP. XXVI.

*De rebellionē Marciani, & quideidem
acciderit.*

Post hæc Marcianus, Filius Anthemi
ejus, qui Romæ imperavit, affi-
nis autem Leonis, qui ante Zenonem
imperium tlexerat: ejus enim filiam na-
tu minorem, Leontiam nomine, uxorem
duxerat: à Zenone dissidens, Ty-
rannidem attripere conatus est. Com-
missaque gravi pugna circa palatium, &
plurimis ex utraque parte cæsis, Mar-
tianus adversarios in fugam vertit. Eo-
demque impetu palatium occupavisset,
nisi re in craftinum diem dilata, op-
portunitatem è manibus elabi siviisset.
Volucris enim est occasio. Et dum ad
pedes quidem advolat, forsitan apprehendi
potest. Ubi verò manus effugerit, in
sublime avolat, ridetque eos, qui ipsam
insequuntur, nec amplius ad eos advolare
sustinet. Itaque pictores & statuarii,
comam ei à fronte demittunt, & occipitium
ad cutem usque radunt: prudenter admodum
subindicantes, occasionem quamdiu quidem
à tergo imminet, comâ demissâ facile apprehendi
posse: quando autem præcedit, penitus
effugere, nullam ansum quâ capiatur,
præbentem insequentibus. Quod quidem
tunc accidit Marciano: qui cum occasione
ipsi oblatam elabi siviisset, eandem postea
recuperare non potuit. Postero enim die à
suis proditus, & solus relictus, confugit ad
Basilicam sanctorum Apostolorum. Unde
per vim extractus, Cæsaream Cappadocix
relegatur. Ibi cum se Monachis quibusdam
aggregavisset, postea fugam meditari
deprehensus est. Quam ob causam ab
Imperatore Tarsum Cilicix deportatus,
deponla comâ presbyter est ordinatus.
Atque hæc quidem ab Eustathio Syro scripta
sunt eleganter.

CAP. XXVII.

De Tyrannide Illi ac Leontii.

Idem Eustathius scribit, Zenonem innumeras insidias adversus Verinam focum suam struxisse, tandemque eam in Ciliciam relegasse. Postea vero, cum Illus tyrannidem occupasset, Verina in Papirium castrum migravit, ibique excessit è vita. Res praterea Illi ab eodem Scriptore elegantissime exponuntur: quemadmodum cum à Zenone insidiis appetitus fuisset, effugerit: utque Zenon eum, quem ad interficiendum illum submiserat, Illo necandum tradiderit; capitis amputationem mercedis loco ei rependens, eò quod conatu excidisset. Illum quoque magistrum Orientalis militiæ renuntiavit, studens ut occultæ essent insidiæ, quas ei comparaverat. Illus verò, adscito in societatem Leontio, & Marso viro egregio, ac Pamprepio, ad Orientis partes perrexit. Refert deinde idem Eustathius, quomodo Leontius apud Tarsum Ciliciæ Imperator nuncupatus sit: & quem isti tyrannidis suæ fructum perceperint, cum Theodericus vir natione Gothus, & qui apud Romanos erat illustris, adversus eos missus esset cum exercitu Romanorum simul ac Barbarorum. Idem Eustathius eleganti admodum stylo eadem eorum describit, quos Zenon crudeliter necari iussit, hanc eis mercedem rependens benevolentia, quâ ipsum complexi fuerant: & quomodo Theodericus, cum Zenonis adversus ipsum insidias comperisset, Romam se contulit. Alii dicunt Zenonis suavis id à Theoderico factum fuisse, Qui conserto prælio, cum Odoacrum superasset, Romam sub potestatem suam redegit, Regis duntaxat nomine sibi assumpto.

CAP. XXVIII.

De Mammiano, & de operibus ab eo constructis.

Ejusdem Zenonis principatu Mammianum quendam vixisse scribit Joannes Rhetor, qui ex sellulario opifice vir insignis evaserit, & ad Senatorium ordinem pervenerit. Ab hoc Mammiano ait Joannes, in Daphnensi quidem suburbano ædificatum esse antiphorum, qui locus prius vites habuerat

Κεφ. κζ΄.

Περί τῆς τυραννίδος Ἰλλίου καὶ Λεοντίου.

Ὁ Αὐλὸς γράφει τὸν ζήνωνα καὶ βεβαίω τῇ πενθερᾷ μυεῖας Ἰθβεληίας ῥαβδῶν μὲν ἴσθητα καὶ πρὸς τὴν κιλικίαν ἐκπεμψέναι χῶραν ὑπερὸν δὲ μέγαβηται ταύτην πρὸς τὸ παπυρίαι λεγόμενον φρεσιον, ἵλλα τὸ ἑλληνίσαντο, αὐτόδι τε τὸν βίον ἐκπέμπων. κατὰ κτ' ἵλλα ἡ γράφει μάλα δολίως ὁ δίσταδι, ὅπως πρὸς τὴν ζήνωνος Ἰθβεληταὶς δίσφυγε, καὶ ὅπως ὁ ζήνων τὸν ἀποσφάζει τῆτον πρὸς αὐτὸν, ἐξ θανάτου ἐκδέδωκε, μισθὸν τῆς δολιχίας τῆς κεφαλῆς ἐκπέμπει αὐτῷ πρὸς αὐτὸν καὶ εὐαγγέλιον ὁ ζήνων τῷ εἰῶν ἀποσφάζει διωάμεων, τὸ λαθεῖν πρὸς αὐτὸν τὸ δὲ, λεόντιον πρὸς αὐτὸν σάμεν, μάρτυν τε ἐν ἀνδραδόνι μόνον, πρὸς αὐτὸν ἀνα γέρονε μάρτυρ' εἶτα τῷ λεοντίῳ ἀναρρήσει τῷ ἐξ αὐτῶν τῆς κιλικίας γρομῆν. ὅπως τε καὶ αὐτοὶ τῆς τυραννίδος ἀπώσαντο, θεοδέει καὶ αὐτῶν ἐκπεμψέναι, ἀνδρῶν γότῳ τὸ γένος ὑπεδέχοντο, πρὸς ῥωμαίους τε αὐτῶν Ἰπσημικ, μὲν ἡμεδαπῆς τε καὶ ἀνδραδόνος διωάμεως ἀναγράφει μάλα σφῶς ὁ αὐτὸς δίσταδι, καὶ τὴν δολιχίαν ἀνηρημῆς πρὸς ζήνωνος ἀντὶ τῆς ἐξ αὐτῶν ἀνοίας καὶ ὅτι γε ὁ θεοδέειχ τῆς Ἰθβεληίας ζήνωνος αἰσθόμενος, Ἰπτιῶν πρὸς αὐτὸν ῥαβδῶν ἀναχαρῆ. τῶν δὲ φασιν αὐτὸν καὶ ὑπεδέχοντο ζήνωνος καὶ ὁ δὲ αὐτὸν κράτησας, ὑφ' εἰῶν τῷ ῥαβδῶν ποιῆται, ῥα πρὸς θεονομίας εἰῶν.

Κεφ. κη΄.

Περί μαιμμιανῶν, καὶ τῶν ἐργῶν αὐτῶν.

Υπὸ τοῖς χρόνοις ζήνωνος ἰσοπέτῳ ἰσοπέτῳ ὁ ῥήτωρ μαιμμιανὸς ἐξ ἐπιπέτῳ φεῖαν Ἰπσημικὸν ἀνδρα γράφει, καὶ τῆς σφῶν κλήτης βεληίας μεταχῶν, καὶ ἐν δόξῳ τῶν πρὸς αὐτὸν τὸν καλεῖται ἀντίφασον ἀντιφασίαν, πρῶτον ἀμπέλικος δεδῶν

μένων, ἢ πρὸς γεωργίαν ἐπιθήδιον χωρίον κα-
 θέστωτα, διὲν τῶν δημοσίων βαλανείων ἔμαμ-
 μιανός ὁ Φιλόπολις, ἢ χαλκῆ ἀνάκει εἰκὼν.
 ἀνά τῆ τῶν πόλιν δύο βασιλείας ἐργάσατο
 σοάς, τῆ τε οἰκοδομίας λίαν διέξεπέεις, ἢ ταῖς
 ἐκ λίθων ἀειφανείαις τε καὶ διαυλείαις κεκοσ-
 μημένας ὡσπερ δ' ἐν μεθόριον μέσον τῶν δύο
 βασιλείων σοῶν, τετραπύλον ἀναστήσαι, κίον
 τε καὶ τῆ ἐκ χαλκῆ ἕλλη μάλα κομψῶς ἠσκη-
 μένον ἔτας μὲν βασιλείας κατελήφαμεν
 σοάς, μὲν τὴν προσηγορίας ἐπιλέψανα τὴν ὄνην
 δικασμίας φέρσας, τῶν ἐκ προκοπήσιν λίθων
 πᾶσα ἀφ' ἐστὶν κειμένων ἐμὴν τὴν οἰκοδομίαν
 ἔχουσαν ἰταῶν ἐπισήμων. ἐκ τῶν γεγρημένων
 ἠδ' παθημάτων ἐναίχθη τὴν οἰκοδομίαν ἐδέ-
 ξαντο, ἔδεν ἐς κόσμον ταῦταις προσεβέντο.
 τῆ τῆ τετραπύλου δ' ἰσομαμμιανῆ γεγρημέ-
 τε ἐδέξην ἰχνῶ κατελήφαμεν.

A & arva, è regione balnei publici: in quo
 statua aenea posita est cum hac inscriptio-
 ne: Mammianus amator urbis. In ur-
 be vero duas regias porticus ab eodem
 exstructas esse refert, tum fabricæ ve-
 nustate insignes, tum lapidum splendo-
 re ac nitore decoratas. Inter duas au-
 tem porticus, quasi confinium quod-
 dam ab eo ædificatum esse Tetrapylum
 columnis & arce admodum eleganter
 excultum. Et ipsas quidem regias por-
 ticus vidimus, quæ & nomen pristinum,
 & reliquias vetusti splendoris adhuc
 servant, cum solum earum Proconne-
 sio marmore stratum sit. Reliqua verò
 Bstructura nihil habet eximium. Nam
 post superiores ruinas, nuper instaura-
 tæ sunt, nulla re ad earum ornamentum
 adjecta. Tetrapyli vero ejus, quod à
 Mammiano constructum est, ne vesti-
 gium quidemprehendimus.

Κεφ. κθ'.

Περί τῆς τελευτῆς τῶν ζήνωνος καὶ τῆς ἀναστάσεως
 ἀναστασίας.

Τὸ δὲ ζήνωνος τοίνυν ἀπαίδεω τελευτή-
 σαντος ἐπιληψίας νόσῳ μὲν ἐξ ἑξομοῦ καὶ
 δεκάτῳ ἔτη τῆς βασιλείας, ἢ λησπε μὲν
 λογιῖνος ὁ τέτατος ἀδελφός ἐς μέγα δυνάμειος
 προεχρηστικῶς, τὴν βασιλείαν ἐαυτῷ ἀειδή-
 σεν ἔμην τῶν δοκίμων ἔτυχεν. ἢ ἠδ' ἀδελ-
 φὸν ἀναστασίῳ τὸν ἐφάνον ἀειδήσων, ἔ-
 πω μὲν ἠκούει ἐς γερμανίαν, ἐν τῇ τῆ λεθομένη τῶν
 σιληνιαιῶν χολῆ καλαγεγομένῳ ἰσοπέει δὲ
 ἐν ὁ δὲ ἀδελφῷ, μὲν τὴν δὲ χηρὴν τῆς διοκλητιανῆς
 βασιλείας ἐς τὴν ζήνωνος τελευτήν καὶ τὴν ἀν-
 ἀρρησιν ἀναστασίας, ἐτη διελευθὴν ἐπὶ καὶ δια-
 κόσια ἀπὸ τῆς ἀναστασίας μοιαρχίας, ἐτη δύο
 καὶ λ', ἔπειτα κόσια πρὸς μισὴν ἐπὶ ἀπὸ τῆ
 τῆ ἀλεξάνδρου τῆς μακεδόνος δὲ χηρῆς, ἐτη δύο
 καὶ πεντάκοντα καὶ ὀκτώσσια, ὁμοίως πρὸς μισὴν
 ἐπὶ ἀπὸ τῆ τῶν ῥωμαίων καὶ ῥωμύλα βασι-
 λείας, ἐτη δύο καὶ πενήκοντα καὶ χίλια καὶ πρὸς
 γεμῖνας ἐπὶ ἀπὸ τῆ ἀλώσεως τριῶν, ἐτη
 ἐξ καὶ ὀγδοήκοντα, καὶ ἐξακόσια καὶ χίλια,
 πρὸς μισὴν ἐπὶ ἀπὸ τῆ ἀναστασίας παλῆδα
 τῆ ἐπὶ δαμνον ἔχων, δὲ ῥάχιον νιν προσηγό-
 ρεν. τὴν τε ζήνωνος βασιλείαν καὶ γαμῆν
 τῆς ἀναστασίας τῆς χηρῆς ἐπιπέει. καὶ
 πρῶτα μὲν λογιῖνον ζήνωνος ἀδελφόν, τὴν δ'
 μαγίρε δὲ χηρὴν διεπέει, ὃν ἠγεμῶνα τῶν
 ἐν τῇ ἀυλῇ ἔξισον οἱ ἀπὸ δὲ ἐν ἐνάλεν,

CAP. XXIX.

De Zenonis obitu, & de Anastasii Imperatoris
 nuncupatione.

CÆterum cum Zeno post septi-
 mum decimum Imperii sui aënum
 ex comitiali morbo absque liberis de-
 cessisset, Longinus quidem ejus frater,
 qui ad magnam potentiam pervenerat,
 in spem venit se Imperium facile occu-
 paturum esse. Sed tamen voti sui haud-
 quaquam compos factus est. Etenim
 Ariadne coronam imposuit Anastasio,
 qui nondum in Senatorium ordinem
 allectus, in silentiariorum schola adhuc
 militabat. Porro Eustadius scribit, ab
 exordio Imperii Diocletiani ad Ze-
 nonis obitum & nuncupationem An-
 nastasii, annos fluxisse septem supra
 ducentos: à principatu autem Au-
 gusti, annos quingentos triginta
 duos ac præterea menses septem: ab
 Alexandri autem Macedonis re-
 gno octingentos & triginta duos si-
 militer cum mensibus septem: à Ro-
 manorum & Romuli regno, mille &
 quinquaginta duos, ac præterea
 menses septem: à Frojæ denique ex-
 pugnatione, annos mille sexcentos
 & octoginta sex, cum mensibus se-
 ptem. Hic Anastasius ortus ex ur-
 be Epidamno, quæ nunc Dyrrachium
 dicitur, Imperium simul & uxorem
 Zenonis Ariadnem accepit. Ac primùm
 quidem Longinum Zenonis fratrem,
 qui Magistri dignitatem gerebat, quem
 antiqui Prefectum officiorum palatii appella-
 Yy 3

bant, in patriam amandavit. Multi A item aliis Isauris, qui id ab ipso petierant, ad suos redeundi copiam fecit.

CAP. XXX.

De Anastasio Imperatore : & quomodo, cum ille nihil in Ecclesiastico statu innovari sine- ret, totius orbis Ecclesia innumeris perturbationibus repleta sunt, multisque Episcopi eam ob causam expulsi.

Idem porro Anastasius, utpote pacis studiofissimus, nihil omnino innovari voluit, præcipue verò in Ecclesiæ statu; modisque omnibus elaboravit, ut & sanctissimæ Ecclesiæ absque ulla perturbatione remaneret, & cuncti, qui B ipsius Imperio parebant, altissima pace fruerentur, omni rixa & contentione, tum ab Ecclesiæ statu, tum à rebus publicis procul amandata. Et Chalcedonenfis quidem Synodus iis temporibus, nec palam prædicabatur in sanctissimis Ecclesiis, nec omnino rejiciebatur. Singuli enim earum præfides, prout ipsis visum fuerat, agebant. Et nonnulli quidem eorum, cuncta quæ in illo Concilio exposita fuerant, pertinacissime defendebant. Nec in ejus decretis vel unam syllabam remittere, ac ne unius quidem litteræ mutationem admittere sustinebant: sed magna cum fiducia recedebant ab iis, qui decreta illius Concilii minime suscipere, nec illis communicare ullo modo sustinebant. Alii verò, Chalcedonensem Synodum ejusque decreta non modò non suscipiebant, verum etiam illam unà cum Leonis Epistola sub anathemate damnabant. Alii Zenonis Henotico mordicus inhærebant: idque tamen inter se dissiderent de una aut de duabus naturis: hi quidem compositione Imperialium litterarum decepti: Illi verò paci & concordie magis studentes. Adeo ut totius orbis Ecclesiæ in varias factiones divisæ essent, ac ne Antistites quidem sibi mutuo communicarent. Hinc multa dissidia in Orientis & in Occidentis partibus, & per Africam extiterunt, cum nec Orientales Episcopi Occidentalibus & Afris sociarentur, nec isti vicissim coi- rent cum Orientalibus. Quin etiam ad majorem absurditatem res progressa est. Nam nec Orientales antistites inter se ipsi communicabant: nec Occidentales item, nec Afri inter semetipsos communionem fovebant, ne dum cum peregrinis &

ανά τῶν ἐνεργαμένων ἐπιπέμπει ἕτα ἄλλοι καὶ πολλὰς ἐτέρας ἰσαύτως, τὸ αὐτὸ αἰήσαντας.

Κεφ. λ'.

Περὶ ἀναστασίου βασιλέως, καὶ ὡς διὰ τὸ μὴ βύλιον τὴν καινοτομίαν τὴν περὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν καταστάσεων, μὲν ταραχῶν αἰ ἀνά τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἀπολύτως πολλοὶ τε τῶν ἐπισκόπων διὰ τὸ αὐτὸ ἐξέλιπον.

Ὁ γὰρ ἀναστάσιος εἰρηνικός τις ἦν, ὃν δὲν καινεργεῖας παύσειν ἠθέλησε, ἀφ' ἐξουσίας καὶ διὰ παύσεως ἡετέρας, τὰς τε ἀρχαίας ἐκκλησίας ἀταράχως, μέναι, ἀπαιτῶν τὸ ὑπήκοον βαθείας γαλήνης ἀπολαύειν, πειρασῶν τε καὶ φιλονεικίας ἐκ τῶν ἐκκλησιαστικῶν τε καὶ πολιτικῶν πραγμάτων ἐκποδῶν γινομένων. ἢ μὲν ἐν ἐκκλησίᾳ τῶν αὐτῶν ἀνά τῶν τε χρόνων, ἔτε ἀναφανδὸν ἐν ταῖς ἀγιάταις ἐκκλησίαις ἐκπεύθειτο, ἔτε μὲν ἐκ πάντων ἀπεκλήθητο. ἕκαστοι δὲ τῶν προσεδροσίων ὡς εἶχον νομίσεις, διεπραΐνοντο. καὶ ἔτι μὲν τῶν ἐκτεθειμένων αὐτῇ μάλα χυρτικῶς ἀνείχοντο, καὶ πρὸς ἐδεμίαν ἐνεδίδουσαν συλλαβῶν τῶν ὀρειδῶν ταν παρ' αὐτῆς. ἔ μὲν γράμματι ὀρειδῶν λαγῶν παρεδέχοντο. ἀλλὰ καὶ μετὰ πολλῆς ἀπεπηδῶν τῆς παρρησίας, καὶ κοινωνεῖν παύσειν ὀρειδῶν τοῖς μὴ δεχομένοις παρ' αὐτῆς τὰ ἐκτεθειμένα, ἔτε μὲν οὖν οὐκ ἐδέχοντο τῶν ἐκκλησιῶν ἐκπεύθειτο, καὶ παρ' αὐτῆς ὀρειδῶν ἀλλὰ καὶ ἀναθέματα πειρασῶν αὐτῶν τε καὶ τῶν λέοντος ὀρειδῶν, ἀλλοιοῖς ἐνωτικοῖς ζήνωνος ἐνεργεῖοντο, καὶ τὰ ταῦτα πρὸς ἀλλήλους διεργαζόμενοι τῆ τε μίας καὶ ταῖς δύο φύσεσιν ὀρειδῶν, τῆ συνῆκον τῶν γραμμάτων κλαπέντες οἱ, καὶ πρὸς τὸ εἰρηνικώτερον μάλλον ἀποκλίναντες, ὡς πάσας τὰς ἐκκλησίας ἐς ἰδίαν ἀποκλήθηται μοίρας, καὶ μὴ δεχομένους ἀλλήλους τὰς προσεδροσίων. ἐντεθέντων πλείστα τμήματα κατὰ τὴν ἐξουσίαν, ἀνά τὰ ἐσπέρεια μέρη καὶ κατὰ τὴν λιβύην ἐτύγχανον οὖτα. ἔτε τῶν ὀρειδῶν ἐπισκόπων τοῖς ἐσπερίοις ἢ τοῖς λιβύσι ἀπειροδομῶν, ἔτε αὐτῶν τοῖς ἐξουσίαις. τὸ δὲ μείζον ἐς ἀτοπίαν προήλθε. ἔδὲ γὰρ σφίσι αὐτοῖς ἐκοινωνῶν οἱ τῆς ἐξουσίας προσεδροσίων, ἔτε μὲν οἱ τῆς ἀφροσύνης ἢ τῆς λιβύης τὰς ἀφροσύνας διεπόντες, μήτι γὰρ δὴ καὶ ἐσπερίοις

ἀπερὸ βασιλίδος ἀναστάσιου θεώμενου, ἡ
 τῶν νεώτερον τῶν Ἐπισκόπων Ἰζωθεῖτο,
 εἶπε κατελήφει, ἢ ἄρα τὸ εἰωθὸς τοῖς τό-
 ποις τῶν ἐν καλχηδόνι συνόδων κηρύτ-
 τῶντα, ἢ ταύτῃ ἀναθέματι ἀεικλιθέντα.
 ἐπέβλεψε μὲν ἐν ἐκ τῆς βασιλίδος τῶ
 πόλεως, πρῶτον ἄνδρ' εὐφήμειον, ὡς περ-
 γέγραπται εἰτα μακεδόνιον, μετ' ὃν πι-
 μόθεος ἐγεγόνει· ἐν δὲ τῆς ἀντιόχεια φλα-
 βιανόν.

Κεφ. λα'.

Ἐπιστολὴ τῶν μοναχῶν παλαιστίνων πρὸς ἀλκίσωνα πρὸς
 ξενάϊα καὶ ἐπίσκοποι τῶν.

Περὶ τῶν μακεδονίων καὶ φλαβιανῶν
 γράφοι τὸ ἐν παλαιστίνῃ μοναδικόν
 πρὸς ἀλκίσωνα ἐπὶ λέξεως λέγει ταῦτα. πέ-
 ρε ἡ κεκοιμημένη, πάλιν εἰς ἀλλὰς ἀπε-
 ρήθησαν, ἀλεξάνδρεια τε καὶ αἰγυπτῶ καὶ
 λιβύη κατ' ἐαυτὰς διετέλεσαν καὶ ἡ λοιπὴ
 πᾶσα ἀναθλή πάλιν κατ' ἐαυτήν, τῶν δυ-
 λικῶν μὴ ἀνεχομένων ἄλλως αὐταῖς κοινω-
 νῆν ἢ πρὸς τὸ ἀναθεματίζειν νεστόριον τε
 καὶ διτύχη, καὶ διόσκορον, πρὸς τὴν καὶ
 πᾶσαν τὸν μογγόν καὶ ἀκάκιον. ἐν τέτοις
 ἐν τῶ ἀνά τῶν οἰκουμενῶν ἐσῶν ἐκκλησιῶν,
 οἱ γνήσιοι τῶν διόσκορον καὶ διτύχης
 εἰς πάντα ἐλάχισον ἀπέστησαν τὸν χρισ-
 μόν. καὶ μελλόντων ὅσον ἐδέπω ἐκλιπεῖν
 διὰ τῆς γῆς, ὡς μὴ ὑπάρχειν αὐτὰς, ξε-
 ναϊὰς ὅ τ' εἶξεν ἀληθῶς, ὅτι οἶδα-
 μέν τι σκοπῶν, ἢ ποῖαν ἐχθρὰν πρὸς φλα-
 βιανόν ἐκδικῶν, πρὸς τὴν δὲ τῆς πίστεως
 ὡς οἱ πολλοὶ διηγέονται, κινῶν μὲν πρὸς
 αὐτὸν καὶ διαβάλλειν ἀρχεται ὡς νεσορι-
 ανόν. ἐκείνη δὲ νεσοριον σὺν τῶ φρονήμα-
 τι ἀναθεματίσασιν, μετέβαινε πάλιν
 εἰς ἐκείνη ἐπὶ διόσκορον καὶ θεόδωρον, καὶ
 θεοδώριον, καὶ ἴβαν, καὶ κύρον, καὶ ἐ-
 λευθέριον, καὶ ἰωάννην, καὶ ἐκρίσμεν εἰς
 τῆς καὶ ἄθεν συλλεξάμενοι. ὧν οἱ μὲν,
 τὰ νεσορία ἀληθῶς ἐπρέσβυσαν οἱ δὲ,
 ὑπονοήσαντες ἀνεθεματίσαν, καὶ ἐν τῇ
 κοινῇ τῆς ἐκκλησίας κεκοιμῆνται.
 τούτους πάντας τὰ νεσορία φησὶ νοή-
 σαντας, ἢ μὴ ἀναθεματίσασιν, τὰ
 νεσορία φροναῖς, καὶ μνηστικῶν αὐ-
 τῶν μετὰ τῶ φρονήματι ἀναθεματίσας.

extraneis. Quæ cum Imperator Ana-
 stasius videret, Episcopus, qui aliud in-
 novarent, Ecclesiis exturbabat, si quem
 forte deprehendisset aut Concilium
 Chalcedonenſe prædicantem contra
 inolitam locorum consuetudinem, aut
 idem sub Anathemate damnantem.
 Et ex regia quidem urbe, uti supra di-
 ximus, primum eiecit Euphemium,
 deinde Macedonium, cui successit Ti-
 motheus. Antiochia verò Flavianum
 expulit.

CAP. XXXI.

Epistola Monachorum Palestina ad Alcifo-
 nem, de Xenaiis & de aliis quibus-
 dam.

DE Macedonio quidem & Flavia-
 no Monachi Palestinae in litteris
 ad Alcifonem datis ita scribunt. Mor-
 tuo autem Petro, inter se ipsos iterum
 discissi sunt. Et Alexandria quidem
 & Ægyptus ac Libya inter suam com-
 munionem permansit. Reliquus i-
 tem Oriens seorsum ab aliis commu-
 nicavit, propterea quod Occidentales
 prorsus communicare illis recusabant,
 nisi Nestorium, Eutychem ac Diosco-
 rum sub anathemate damnantes, Pe-
 trum quoque Mongum & Acacium iis
 adijcerent. In hoc igitur rerum statu
 cum essent totius orbis Ecclesie, Euty-
 chiani & Dioscoriani ad exiguum pro-
 fusus numerum redacti sunt. Cumque
 brevi defecturi essent ita ut amplius in
 terris non exstarent, Xenaias quidam,
 verè nominis sui, id est, alienus à Deo:
 nescio quo consilio, nec qua de causa
 susceptas adversus Flavianum inimici-
 tias exercens: prætextu tamen fidei
 ut plerique narrant, adversus eum
 commoveri, eumque tanquam Ne-
 storianum calumniari cepit. Sed cum
 ille Nestorium simul ejusque opinio-
 nem sub anathemate damnasset, Xe-
 naias relicto Nestorio, ad Dioscorum
 transgressus est, & ad Theodorum ac
 Theodoritum & Ibam ac Cyrum & E-
 leutherium ac Joannem, aliosque ne-
 scio quos, nec unde collectos. Ex
 quibus quidam Nestorii dogma re-
 vera sectati fuerant: quidam verò cum
 in suspicionem ejus rei venissent, post-
 ea idem dogma sub anathemate da-
 mnaverant, & in Ecclesia commu-
 nione extremum diem clauserant.
 Hos, inquit, omnes Nestoriani dog-
 matis assertores nisi anathematizave-
 ris, Nestorianus es, licet Nestorium
 millies eum doctrina ipsius anathema-

A

Κεφ. λγ΄.

Περί σεβήρι ἡγεμένου ἀντιοχείας.

CAP. XXXIII.

De Severo Episcopo Antiochia.

ΕΚεβελημύρα τούνον φλαβιανῶ, σεβήρῳ
 Ἰππὶ τὸν ἱεραλικὸν τῆς ἀντιοχείας θρόνον
 ἀνεῖσι, χρηματιζέσης τῆς πόλεως ἐτ' ἄρ' ἑ
 τον καὶ ἑξήκον καὶ πεντακοσίων, ἀνατὸν δὲ
 οὐ μῆνα, τῆς ἑκτῆς Ἰπνεμήσεως τῆς τινικὰ δὲ
 κήλιε, καὶ τῶδε τῶ γεφῶν χρηματιζέ
 σης πρῶτον τεσσαρακοσὸν καὶ ἑξακοσίων ἐ
 τ' ἄρ' ὅς παλιδά τῶ σωζοπολιτῶν κληρω
 σάμῳ, ἢ μίαι τῆς πιδῶν ἐστὶν ἔθνης, δικα
 πκοῖς πρῶτῳ ἐχολακῆ λόγους ἀνα τῶ βηρυ
 τῶν ἐκ τῆς τῆ νόμων ἀσκήσεως δι' αὐτὸ τῆ
 ἀγίε μετ' ἀλαβῶν βαπίσματος ἀνα τὸ ἱερεῖν
 τῶν ἰεροῦ λεονίε τῆ δεσπεσίε μάρτυρῳ, τῆ
 Ἰππ τῆς τριπολιτῶν φοινίκης πῶδε πμω
 μένε, Ἰππ τὸν μονήρη βίον μετῆλθεν ἐν πνι
 φρογνιστηίῳ, ἀνα τὸν μέθον χῶρον κειμῶν
 γάης τῆς πολις μάλ' ἢ τῆς λεγομένηε μακ
 μά τῆς πολιχνίε ἐνθα καὶ πέτετ' ὁ ἴσῃε τ' ἀν
 τῆς γάης πρὸς ἐρδύσεας, καὶ σὺν πμοθέῳ τῶ
 ἀιδέρω πεφδύδῳ, διὰ τῆ ἀυῶν ἡλθε σκαμ
 μάτων, πολὺν λόγον ἰαυτῶ κατ' ἀλελοιπῶς
 καὶ ἡφαιλίῳ μὲν ὁ σεβήρῳ διαλογικῶς
 συμπλέκετ', τ' αὐτῆς ἀποπρῶτερον καθεστῶπ
 μοίρεας πῶ τῶ μίαν φύσιν ὑσερῆ τῆς ἐν
 καλχηδόνι συνόδε καὶ τῶν δύο πρὸς ἐδύδῳ
 φύσεις Ἰππ τῆ κυεῖε ἡμῆρ ἰησε χρεῖε, γρο
 μένω. Ἰξελαίνεῖαι δὲ πρὸς αὐτῆ ἡφαιλίε καὶ
 τῶν σὺν αὐτῶ Ἰ οικίε φρογνιστηίε, μετ' ἑτε
 ρων πολλῶν τῶ πῶπλήσια δόξα ζοντων
 αὐτῶ. ἐνθεν ἐπὶ τῶ βασιλέως ἀνεῖσι πόλιν,
 ὑπερτε αὐτῆ καὶ τῶν ἄμα αὐτῶ Ἰξεληλα
 μένων πρὸς ἐδύδῳ καὶ ἀνασασίῳ τῶ βα
 σιλεί γνάμῳ κατ' ἰσταται, ὡς τῶ πῶ τε
 των τῶ συχεῖαν π τὸν σεβήρῳ βίον ἀνέλη
 πται. συνοδικῶς τούνον Ἰππολάε γεφῶν
 ὁ σεβήρῳ, ῥητῶς τῶ ἐν καλχηδόνι σύνο
 δον ἀνατεθεμάτικῶ πῶ εἰ τῶ πρὸς ἀλκί
 σανα φησὶ γεφῶμα ταιπ τῶ ῥήμα
 τα. τῶ μὲν συνοδικῶ τιμοθέε τῶ νῦν
 κωνσταντινῶ πόλεως ἐδέχθη ἑταυῦτα ἐν πα
 λαιστίνῃ ἢ δὲ κατ' αἰρεσίε μακεδονίε, καὶ
 φλαβιανῶ, ὅδε ἐδέχθη ἄλλ' ἐδὲ τῶ
 συνοδικῶ σεβήρῳ. ἀλλὰ καὶ διοκομήσαντε
 ἑταυῦτα, ἀτιμαζέντε καὶ ὑβριζέν
 τε ἀξίως ἐφυγον, τῆς πόλεως ἐπ' αὐτῆς

Ejecto igitur Flaviano, Severus ad
 Episcopatum Antiochenſis Eccle
 ſiæ promotus eſt anno urbis Antiochiæ
 quingentefimo ſexageſimo primò,
 menſe Dio, Indictione ſexta currentis
 tunc circuli. Quo tempore vero ex
 ſcribimus, annus eſt Antiochenorum
 ſexcentefimus quadageſimus primus,
 Hic Severus patriam habuit Sozopo
 lim, unam ex urbibus provinciæ Piſi
 diæ. Aè primum quidem Beryti cau
 ſidicinæ operam dederat. Poſtea ve
 ro, relicto jurisprudentiæ ſtudio, cum
 ſacrum baptiſmum ſuſcepſiſſet in Eccle
 ſia admirandi Martyris Leontii, qui in
 urbe Phœnicis maritimæ Tripoli, lum
 mo honore colitur, ilicò monaſticam
 vitam amplexus eſt in quodam mona
 ſterio, quod inter civitatem Gazam &
 oppidum Majumam in medio itineris
 poſitum eſt. Quo in loco Petrus quo
 que Iberus, qui ejuſdem Gaze Ep
 ſcopus fuit, & qui cum Timotheo A
 luro in exilium miſſus eſt, Monaſticum
 vivendi genus excoluit, crebrisque ho
 minum ſermonibus celebratus eſt.
 Porro Severus quodam die, diſputatio
 ne habita congreſſus eſt cum Nepha
 lio: qui prius quidem idem cum ipſo
 ſenſerat de unica Chriſti natura: poſt
 ea vero defenſoribus Chalcedonenſis
 Synodi & iis, qui duas in Domino no
 ſtro Jeſu Chriſto naturas prædicabant,
 ſeſe adjunxerat. Ab hoc igitur Ne
 phalio & à Monachis, qui cum illo e
 rant, Severus unà cum illis, qui opinio
 ni ejus adhærebant, ejeçtus eſt ex mo
 naſterio. Qui mox ad regiam urbem
 perrexit, tam pro ſe, quam pro illis, qui
 unà cum ipſo expulſi fuerant, legatio
 nem obiturus. Hoc modo ad noti
 tiam & familiaritatem Imperatoris A
 naſtaſii pervenit, ut pluribus refert is,
 qui vitam Severi conſcripſit. Porro
 Severus in Epiſtolis ſuis Synodicis,
 Chalcedonenſem Synodum diſertè
 anathematizavit. Qua de re Mona
 chi Paleſtina in litteris ad Alcifonem
 ita ſcribunt. Synodica quidem Epi
 ſtolæ Timothei Conſtantinopolita
 ni hic in Paleſtina ſuſceptæ ſunt. Ma
 cædonii verò & Flaviani deſcriptio
 haudquaquam ſuſcepta eſt. Sed
 neque Severi ſynodica ſuſceptæ ſunt
 litteræ. Verum hi, qui eas attule
 rant, contumelia & probris affecti,
 ſicut merebantur, fugam arripuerunt,
 Zz 2

Cum populus civitatis & Monachi ad-
versus eos insurrexissent. Et Palaestina
quidem hoc in statu erat. Eorum ve-
rò, qui Antiochiæ subjacent, alii qui-
dem per fraudem inducti sunt. Ex
quorum numero est Marinus Episco-
pus Beryti. Alii verò vi ac neces-
sitate compulsi, consenserunt Severi Syn-
odicis, quibus Anathema contineba-
tur, tam adversus Synodum Chalcedo-
nensem, quam adversus reliquos, qui
duas in Domino nostro naturas aut
proprietas dixerant, alteram carnis,
alteram Deitatis. Quidam cum ne-
cessitate adacti consensissent, postea
mutati sententiam revocarunt: inter
quos sunt Episcopi, qui subjacent Apa-
meæ. Nonnulli consentire penitus
recusarunt. Ex quorum numero est
Julianus Episcopus Bostreæ, & Epipha-
nius Tyri, & alii quidam, utajunt, Epi-
scopi. Iauri verò tandem ad sanam
mentem reversi, pristinum quidem er-
rorem suum jam damnant. Severum
autem cum sectatoribus suis anathe-
matizant. Quidam etiam ex iis, qui
sub Severo sunt Episcopi & Clerici, re-
lictis propriis Ecclesiis, aufugerunt.
Ex quibus est Julianus Episcopus Bos-
treæ & Petrus Damasci, qui apud nos
degunt. Mamas item: hic autem unus
fuisse videbatur ex duobus antesigna-
nis Dioscorianorum, à quibus Severus
ipse fuerat institutus: cum eorum arro-
gantiam improbasset. Et paulo post.
Monasteria verò, quæ hic sunt, & ipsa
Hierosolyma, aliæ item plurimæ civi-
tates unà cum suis Episcopis in recta fi-
de consentiunt. Pro quibus universis,
& pro nobis, ora, ne intremus in tenta-
tionem, Domine sanctissime & maxi-
mè honorandè Pater noster.

CAP. XXXIV.

De libello depositionis ad eundem Severum
misso à Cosma & Severiano.

Sed quoniam suprascriptæ litteræ te-
stantur, Episcopus, qui subiacebant
Ecclesiæ Apamienorum, à Severi com-
munionem recessisse. Adjiciamus hic, si
placet, ea quæ à Patribus accepimus, li-
cet nullis adhuc historiarum monumen-
tis sint prodita. Cosmas Episcopus no-
stre Epiphaniæ quam Orontes fluvius
alluit, & Severianus Episcopus vicinæ
urbis Aretusæ, synodicis Severi litteris
comoti, cum ab ejus communionem se se
abrupissent, libellum depositionis ad eum

τὴν δὴμα τε καὶ τῶν μοναχῶν κινήσαντων. καὶ
ἡμῶν παλαιστίνων ἐν τούτοις ἦν. τῶν δὲ ὑπὸ ἀν-
τιοχείας, οἱ μὲν σωμαπαχθέντες ὑπὸ τῆς ἐπι-
σκοπίας, οἱ δὲ ἐπὶ καὶ μαρῶν ὁ βηρυτιῶν ἐπίσκοπος
οἱ δὲ, βία καὶ ἀνάγκη συνέθεντο τοῖς συν-
κοῖς σεβήρε, ἀναθεματισμὸν ἔχουσι ἀμα-
τῆς σιωδὸς καὶ τῶν λοιπῶν τῶν ἐρημιῶν
δύο φύσεις ἢ ιδιότηας ἐπὶ τῆς κυρίας, τῆς
σαρκὸς καὶ τῆς θεότητος. οἱ δὲ, μέγα τι
ἔξ ἀνάγκης συνδέσθαι μετὰ τῶν ἁγίων
ἀνεκαλίσαντο. ὧν εἰσὶν οἱ ὑπὸ ἀπάμειαν
ἐπίσκοποι. ἄλλοι δὲ καθόλου οὐκ ἠθέλη-
σαν συνδέσθαι. ὧν εἰσὶν ἰεβλιανὸς ὁ βοσρεῖν
καὶ ἐπιφάνιος ὁ τυρῆ, καὶ ἄλλοι τῶν
ὡς φασί, τῶν ἐπισκοπῶν. οἱ δὲ ἰαυρι-
νῶν ἀνανήψαντες, ἐαυτῶν μὲν καταρ-
κασίαν ἐπὶ τῆς παλαιστίνης ἔξαπατή. σεβήρε
ἢ καὶ τὰς σὺν αὐτῶν ἀναθεματίσασιν. ἐπι-
ρεῖ ἢ τῶν ὑπὸ σεβήρε ἐπισκοπῶν, καὶ
κληρικῶν, τὰς ἐκκλησίας ἀφέντες, ἐφύλα-
ξάν ἐπὶ καὶ ὁ βοσρεῖν ἰεβλιανὸς καὶ πατρῶν
ὁ δαμασκῆ, ὄντα ἅτα διαγοῖτες. ἀλλὰ
καὶ μάμας εἰς δὲ οὗτοι τῶν δοξαστῶν δύο
ἔξαρχων εἶναι τῶν διωσκορειανῶν, ὑφ' ὧν
καὶ σεβήρε κατήχηθη, καὶ ἀγῶνας ἀλλήλων τῆς
ἀνταδίας, καὶ μετέπειτα τὰ ἢ ἐρημιῶν
μοναστήρια, καὶ ἀντὰ τὰ ἱεροσόλυμα ἰ-
μονοῦσι σὺν θεῷ καὶ τῶν ὁρθῶν πίστιν, καὶ
ἀλλὰ ἢ πλείους πόλεις μὲν τῶν ἐπισκοπῶν
καὶ ὧν ἀπάντων καὶ ἡμῶν παρὰ δόχον μὴ
ελθεῖν εἰς παρενομήσιν, δεῦρο ἀγῶνατα
πρωτάει ἡμῶν πατέρ.

Κεφ. λδʹ.

Περὶ τῆς συμφορῆς ἀπὸ κατὰ μίσητος ὑπὸ κατὰ
καὶ σεβήρε.

Ἐπειδὴ τοῖνυν ταῦτα τὰ γράμματα λέ-
γεται ὑπὸ ἀπάμειαν ἱερέας διωκοῦν-
σαι ἀπὸ σεβήρε, φέρε τί παρὰ δὲ ὡς ἴσται
εἰς ἡμᾶς παρὰ δὲ διέβη, εἰ καὶ ἴσται με-
χειρὴν οὐκ ἀνείληπται. κοσμάς τῶν ἡμ-
τέρων ἐπισκοπῶν ἐπιφάνειαν, ἢ τὸν ὁρθῶν
τῶν σύνοικον ἔχει, καὶ σεβήρεανὸς δὲ ἐπι-
σαν τῶν ἀσυγγέιτονα, καὶ τῆς ἐκείνης κοινῆς
συνήρε παραχθέντες, καὶ τῆς ἐκείνης κοινῆς
ἀσυνήρε ἀπορρήξαιτες, βιβλίον καθαίρειται

ἀπο διαπέμπονται ἐς ἐπιτιμῶν ἀνιόχε πόλιν
 ἐπίσκοπον τι. εἰς χειρίζουσι τὸ βιβλίον ἀνεπι-
 λανῶ, τῶ τῶν διακόνων πρῶτῳ τῆς ἐπιφα-
 νείων ὅς ἐπειδὴ τὸν σευήρον ἐδεδοίκεν, καὶ τὸν
 Ἰσααίης ἐπισκοπῆς ὄγκον, ὅτε τὴν ἀνιόχε
 κατελήφθη, ἐδήτη γυναικίαν ἑαυτῷ περι-
 θείας, πρὸς τῆ τῶ σευήρω, ἀκίζομενός τε καὶ
 θρηπίεμεν. καὶ διὰ πάντων τὸ εἶναι γυνή
 ἡμαπόμεν. καὶ τὸ κτ' τῆς κεφαλῆς φά-
 ρ. μέχρη τῶν ἐξέτων καθεῖς, δλοφρυόμε-
 νός τε καὶ μύχιον ποδινώμεν, ἰκετηρίας π-
 νός παρρηγίαι προδόντι τῶ σδυήρω τὴν κα-
 θαίεσιν ἐπιδίδωσι πάντας διαλαθῶν, τῆ ἐ-
 πομένε ἐξέσιω ὁμίλια, ἔδρασ μῶ τὴν σωτη-
 ρίαν ἀνέιται, πρὶν τὸν σδυήρον τὰ ἐν τῶ βιβλίῳ
 κείμενα γνῶναι. ὁ μὲν δ' ἐν ὁ σδυήρ. καὶ τὸ
 βιβλίον δεξάμεν. καὶ τὰ ἐν αὐτῷ συνείς, τῶ
 οἰκίῳ προσηκαρτέρησε θρόνω, μέχρη τ' ἀνα-
 σασίς τελευτήσ. ὡς ἐν ἀνασασί. τὰ ἐπὶ σε-
 υήρω γενημένα διέγνω, ἰσορηίου γλῆν πρῶ-
 ξιν φιλανθρώπως τῶ ἀνασασίῳ διεσκεασ-
 μάην, προσάψα ἀσιατικῶ τὴν σεραιωτικὴν
 δοχὴν τ' ἐν φοινίκη λιβανησίας ἐπιπραπέντι,
 κοσμάην καὶ σευηριανὸν τῶν οἰκίῳ ἐξελάσαι
 θρόνων, διότι τῶ σευήρω τ' καθαιρέσέως τὸ βι-
 βλίον πεπόμεφασιν ὅς ἐπειδὴ τὰ τ' ἐώας κα-
 τελήφθη μέρη, πολλὰς τε τῶν κοσμά καὶ σε-
 υηριανῶ δογματῶν ἀνιεχομένεσ ἐυρε, μάλα
 τε χρικῶς ἀυίῶν ἀντιποικίμενας τὰς σφῶν
 πόλεις, ἀνήγαγε τῶ ἀνασασίῳ, ἀναιμωλὴ μὴ
 δυνάσθ' τέτες τῶν οἰκίῳ φυγαδδέν θρό-
 νων' τοσῶτον τοιγαρὲν ἀεὶ τὴν φιλανθρωπίας
 τῶ ἀνασασίῳ, ὡς διαρρήδην γράψαι τῶ ἀ-
 σιατικῶ, μηδ' ἐν βέλεσθ' παρελθεῖν, μηδ' ἀν-
 εἰ μέγατε κ' ἀξιόλογον ἢ, εἰπερ' ἀματ. ῥα-
 νίς ἐκχεοίε. ἐν τέτοις μὲν ἐν τὰ κτ' τὰς ἐκ-
 κλησίας παύλα χε γῆς καθεισῆκε, μέχρη τῆς
 ἀνασασίς βασιλείας ὄν καὶ ὡς ἐναντίον τ' ἐν
 καλχηδόνοι συνόδ' ἐτινὲς κρηναίεσ, τῶν ἱερῶν
 ἀπειλίον δ' ἐλτων. ἐν τ' τοῖς ἱεροθλύμοις καὶ
 ζῶν, ἀνεθεματίσθη.

A mittunt, Antiochenæ Ecclesiæ etiam
 tum præfidentem. Porro hunc libel-
 lum Aureliano cuidam tradiderunt, Ar-
 chidiacono Epiphaniens. Ecclesiæ. Qui
 quoniam Severum ipsum, tantique E-
 piscopatus fastum reformidabat: simul
 atque Antiochiam venit, amictus mu-
 liebri veste ad Severum accessit, jocans
 ac lascivens, modis que omnibus simu-
 lans se mulierem esse. Velo denique
 quo caput contexerat, ad pectus usque
 demisso, lamentans atque altum suspi-
 rans, & obtestans, specie supplicis li-
 belli Severo procedenti depositionem
 tradit. Cumque omnes latuisset, ex
 turba, quæ Severum sequebatur, se sub-
 duxit: fuga que arrepta, salutem sibi
 quesivit, priusquam Severus ea, quæ in
 libello scripta erant, cognovisset. Se-
 verus tamen, quamvis libellum susce-
 pisset, & quæ in illo continebantur, di-
 dicisset, nihilominus in sede sua per-
 mansit ad obitum usque Anastasii.
 Porro cum Anastasius ea, quæ Severo
 acciderant, comperisset: neque enim
 filendum est Anastasii factum plenum
 clementiæ atque humanitatis; manda-
 vit Asiatico duci Phœnices Libanensis,
 ut Cosmam ac Severianum sedibus suis
 expelleret, eo quod depositionis libel-
 lum ad Severum mittere ausi essent.
 Cui cum ad Orientis partes venisset, &
 doctrinam Cosmæ ac Severiani à mul-
 tis defendi reperisset, urbesque illorum
 admodum strenue pro suis Episcopis
 propugnare, retulit ad Anastasium, E-
 piscopus istos propriis sedibus extur-
 bari citra sedem non posse. Tantum
 porro humanitatis inerat in Anastasio,
 ut diserte ad Asiaticum rescripserit,
 nolle se quidquam ad exitum perducii,
 quamvis magnum atque eximium, si
 vel gutta sanguinis effundenda esset.
 Res igitur Ecclesiasticæ per universum
 terrarum orbem hoc in statu erant us-
 que ad principatum Anastasii. Quem
 nonnulli cum Synodi Chalcedonen-
 sis inimicum esse judicassent, nomen ejus
 ex sacris tabulis expunxerunt. Hie-
 rosolymis verò etiam vivus ac spirans
 anathematizatus est.

CAP. XXXV.

De extincta Isaurorum tyrannide.

Porro non absurdum fuerit hoc loco, si res quoque alias memoratu dignas, quæ Anastasii temporibus acciderunt, juxta id quod antea polliciti sumus, huic historiæ adtexamus. Longinus Zenonis confanguineus, cum in patria in suam, sicut antea commemoratum est, advenisset, palam adversus Imperatorem bellum suscepit. Plurimis igitur collectis utrinque copiis, in quibus erat etiam Conon, Apamiæ in Syria olim Episcopus, qui unâ cum Isauris, utpote Isaurus, militabat, bellum tandem hujusmodi exitu terminatum est. Isauri quidem qui unâ cum Longino militaverant, omnes ad internecionem cæsi. Longini verò ac Theodori capita, ab Joanne Scytha Constantinopolim missa sunt. Quæ Imperator contis suffixa circumferri, & in suburbano Syccensi, quod ex adverso Byzantii situm est, suspendi iussit: quod spectaculum Constantinopolitanis gratissimum fuit, ob mala, quæ à Zenone & ab Isauris perpeffi fuerant. Alter verò Longinus, cognomento Selinuntius, præcipuum robur Tyrannicæ factionis, & cum illo Indes, ab Johanne, cognomento Gibbo, vivi capti sunt, & ad Imperatorem Anastasium missi. Quæ res & Imperatorem & populum Constantinopolitanum magnopere recreavit, cum Longinus & Indes, tanquam in triumphali pompa, per vicus urbis & in Circo traducerentur, catenas ferreas colloac manibus circumjectas gestantes. Ex eo tempore munera, quæ vocabantur Isaurica, in Principis ætarium inferri cœpere. Id erat aurum, quod Barbaris quotannis pendebatur, librarum scilicet quinque millia.

CAP. XXXVI.

Quomodo Saraceni pacem cum Romanis fecerunt.

Sed & Barbari, quos Scenitas vocant, non sine suo ipsorum damno insultarunt Imperio Romano, Mesopotamiam & utramque Phœnicem & Palestinam provincias depopulati. Verum à ducibus Romanis, qui in singulis provinciis erant, gravi clade affecti, postmodum quieverunt, cum universa gens pacem cum Romanis fecisset.

Κεφ. λε'.

Περί τῆς τῶν τυραννῶν ἰσαυρῶν καθάρσεως.

ΟΥκ ἄπο δὲ τρέψε κατ' ἡν ἐτύχησε παροκαταβεληκότες ὑπόχρεσι, κατὰ ἕτερα λόγῃ ἀξία ὑπὸ τοῖς ἀναστασίῃ χρόνοις συνάψαι τῇ ἰσοερίᾳ. λογίῃ (ὡς Ζήνων & ὁμαμῶ, τὴν ἐνεγκαμῆλω ἡσασθεδὴγη) καλεῖται φῶς, τὸν πρὸς τοῖς αὐτοκράτορα πόλεμον ἀναφανδὸν ἀναζώνται· καὶ πολλῶν ἐνθεν τε κακῶν συνεισεῖσιν δυνάμεων, μετ' ὧν καὶ κῶν ἐτύχῃ χανεν ἂν, ἐπίσκοπῶ τ' ἐν ἀπαμείᾳ τῶν παρῶν ἐπαρχίας γερονός, τοῖς ἰσαυροῖς ὡς ἰσαυρος συνερατῆδισε. τέλῃ ἐπιλίθε) τῶν πλέμῳ τῶν μὲν ἰσαυρῶν τῶν συσραευσάτων τῶν λογίῳ πανωλεθρία φθαρέντων, τῶν ἰσφαλῶν λογίῃ, καὶ θεοδώρῃ πρὸς ἰωάννη σκύθε σαλεισῶν ἀνά τῃ βασιλείῳ πόλῳ ἀκτὴν κοίσις παειρήσας ὁ βασιλεὺς, ἐν ταῖς καλεμέταις συκαῖς ἀνιπέραν τῆς κωνσταντίνου κειμένης ἐπήρῃσεν, ἡδὲ θέματα τοῖς βυζαντινοῖς, ἀντ' ὧν κακῶς πρὸς Ζήνων & κατὰ τῶν ἰσαυρῶν ἐπεπόνθησαν. καὶ ὁ ἕτερος ἦ λῶγῃ, τὸ πολυτῆς τυραννίδῃ σιωέχων, ὁ ἐπικλην σελινεντιῶ, καὶ ἡδὲ σιω αὐτῶ, πρὸς ἰωάννη ἔπι κίλῳ κρητὲ σέλλῳ) τῶν ἀναστασίῳ ζωγείῳ ὁ μάλισα τὸν τε βασιλεῖα, τῆς τε βυζαντινῆς τε θεράπευκε, θριάμβῳ δὲ κῶν ἀνά τας λεωφόρους τῆς πόλεως, ἀνά τε τῶν ἰπποδρωμίῳ λογίῃ τε καὶ ἡδὲ παειρῆ, θείῳ, καὶ τῶν ἐκ σιδῆρος ποιοιμένων ἀλυσσῶν ἀνά τας ἀνχένας καὶ τας χῆρας παειβελημένων ὄντεθῃ καὶ τὰ καλεμένα πρῶτῳ ἰσαυρικὰ τοῖς βασιλικοῖς ἐσπῆχθη θησαυροῖς ἢ ἄρα τῆς, χρυσίον ἐς ἑκάστον ἐτῶ τοῖς βαρβάροις χορηγεμῶν, πέντακχιλίας ἔλκοι λίτρας.

Κεφ. λς'.

Περί τῶν σκηνιτῶν βαρβάρων, αἱς ἰσπεύσασθαι πρὸς Ῥωμαίους.

Επεκώμασαν οὐκ εἰς τὸ συνοῖον σφίσι κατὰ τῶν Ῥωμαϊκῆς Ἰπικραλείας καὶ οἱ σκηνιτῶν βαρβάρων, τότε τ' ἐμῆσῃ τῶν πόλεμῶν ὑπὸ τῶν Φοινίκῳ ἐκατέρας κατὰ παλαιστῶν ληίσασθαι νοι πράγματα. οἷπῃ κακῶς πρῶτῳ τῶν ἑκαστοῦ χῆσρα ἡγεγῆντων παθόντες, ὑς ἐρον τὴν ἡσυχίαν ἡγαλῶν, πρὸς Ῥωμαίους παοσυδεῖσθαι ἀμῆνοι.

Κεφ. λζ.

Περί τῆς ἐν ἀμίδῳ πολιορκήσεως, καὶ πύσεως
τῆς Δάρας.

CAP. XXXVII.

De Expiratione Amida, & de conditu
urbis Daras.

Αλλὰ καὶ πύρσαι παρὰ σπονδῆσαντες ὑπὸ
καβαδῶν βασιλείῃ τὰ οἰκεία κατα-
λειποῦτες ἦδη, πρῶτα μὲν ἀρμενίαις ἐπε-
στράτευσαν, καὶ πολίχινον ἐπίκλην θεοδοσιό-
πολιν ἐλόντες, ἐς ἀμίδαν πόλιν ὀχυρεὰν τῆς
μέσης τῶν ποταμῶν ἀφικνεῖσθαι, καὶ ταύτην
ἐκ πολιορκήσαντες εἶλον. ἦν αὐτῆς ὁ ῥωμαίων
βασιλεὺς πολλοῖς ἀνενώσατο πόνοις. εἰ τῷ
Φίλον λεπίως τὰ σφῆ τετῶν εἰδέναι, καὶ τῇ
ἀκρίβειᾳ πάντων ἐπεξελεῖν, ἐν σαφῶς ἐν μά-
λα σφῶς μὴ πολλὰ ἔργα καὶ τῆς ἐς ἀγαν
κομψείας, ἰσορροπία τε καὶ συγγραπταί. ὅς
μέχρι τῆς γραφῆς ταύτης ἰσορροπίας, τοῖς
ἀπὸ ἐξισι σωμαρίθμῆται, δωδεκάλογον ἔτ
τῆς ἀναστασίας καταλειποῦς βασιλείας μὴ
γόντων πόλεμον τῆτον, ὁ ἀναστάσιος δάρας
χωρεῖον τῆς μέσης τῶν ποταμῶν πρὸς ταῖς ἐ-
ραλίαις τῆς ῥωμαίων ἑπικρατείας κείμενον,
καὶ μετόριον ὡς περὶ ἐκατέρως πολιτείας κα-
θεσῶς, ἔξ ἀγρῶ πόλιν εἶναι ποκί. καρτεροῦ τε
ταχίσας σφῆ ὁλοῦ, οἰκοδομίας τε διαφόρας
ἐκπρεπείας σφῆ εἶς, ἐκκλησιῶν τε, καὶ μὲν
καὶ ἐτέρων διαγῶν οἰκῶν, βασιλείων τε σοῶν,
καὶ δημοσίων βαλανείων, καὶ ἄλλων αἷς αἰ
ἐπισημοιτῶν πόλεων ἐγκαλλωπίζονται. λέ-
γεται ἰπρὸς τῶν δάρας τὸ χωρεῖον σφῆ σφῆ
γορίαν λαχῶν, διότι δαρείον αὐτῶν καὶ ἡ-
γωνίσαστο παλιά πασι ἀλέξανδρος ὁ μακε-
δῶν ὁ Φιλίππος.

Persæ quoque, regnante apud ipsos
Cavade, sædus rupere: & relictis
proptiis sedibus, primum quidem in
Armenias cum exercitu invaserunt.
Cumque oppidulum Theodosiopolim
cepissent, Amidam versus, quæ urbs
Mesopotamiæ est satis munita, iter fe-
cere. Hanc quoque diuturna obsidio-
ne cinctam tandem ceperunt. Sed
Imperator Romanorum non sine in-
genti labore, eam postea instauravit.
Quod si quis singula accurate cupit co-
gnoscere, & diligentem cunctatorum,
quæ gesta sunt, narrationem perlegere,
is Eustathium legat, qui luculentissime
& summo cum labore maximeque ele-
gantia, harum rerum historiam con-
scripsit. Qui cum ad hæc usque tem-
pora historiam suam perduxisset, ex-
cessit à vita, res gestas anno Imperii A-
nastasio duodecimo persecutus. Finito
hoc bello, Anastasius locum quendam
Mesopotamiæ Daras dictum, situm in
finibus Imperii Romani, ac veluti con-
finium quoddam Romanæ ac Persicæ
ditionis, ex agro urbem fecit: cum &
firmisimis mœnibus eam cinxisset, &
variis ædificiis miræ venustatis exor-
nasset, Ecclesiarum scilicet & aliarum
ædium sacrarum, porticum item &
publicarum balnearum, reliquorum
denique operum, quibus illustriores
urbes gloriari solent. Potro ajunt non-
nulli, locum istum Daras idcirco esse
nominatum, quod Alexander Macedo
Philippi filius, illic Darium funditus
devicerit.

Κεφ. λη.

Περί τῆς μακροῦ τείχεος.

CAP. XXXIIX.

De longo muro.

Μεγιστον ἔργον αὐτῶν βασιλεῖ κατεσκεύασται,
καὶ μνήμης ἀξίον, καὶ τὸ μακρὸν κα-
λέμενον τείχος, καλῶς τῆς θρακικῆς κείμε-
νον. ὅπερ δὲ τὰ μὲν τῆς κωνσταντινουπόλεως
σαδοῖς ὁ γδ' ὁκοντὰ μάλιστα καὶ διακοσίοις
ἐκατέρωθεν θάλασσαν σφῆλα μεθ' ἐπὶ σα-
δίας ἑκοσὶ καὶ τετρακοσίαις, διήλυτο σφῆ
τῶς τῆς πόλιν μικρῶς ἤσον ἀντὶ χερ-
ροῖσθε ποιήσαν, τὰς τε βελομένους διαπορθ-
μῶν ἀσφαλές ἀδ' ἔργον καλεμένους πόν-
τα ἐς τὴν σφῆρονίδα καὶ τὴν θρακίον θά-
λασσαν ἔργον τῆς τε ἐκείνου βαρβαρίας,

Idem Anastasius opus maximum &
memoratu dignissimum perfecit,
quod longum murum vulgo appellant,
in Thracia loco admodum opportu-
no situm. Distat autem Constan-
tinopoli stadiis plus minus ducentis
octoginta, & utrumque complecti-
tur mare, ad quadringenta ac vigint
stadia instar freti cujusdam excurrens
& urbem regiam ex peninsula fere in-
sulam efficiens, eosque, qui trajice-
re voluerint, à Ponto ad Proponti-
dem & ad mare Thracium commo-
dissime transportans. Barbaros quoque

qui ex Ponto Euxino & ex Colchide ac Maeotide palude, & ex locis supra Caucasum fitis excursions faciunt; eos item, qui ex Europa effundi solent, objectu suo repellit.

CAP. XXXIX.

De vestigali quod Chrysfaryrum vocant, & quomodo sublatum sit ab Anastasio.

Res præterea eximia ac plane divina, ab eodem Imperatore gesta est, vestigalis scilicet quod Chrysfaryrum dicebatur, abolito. Qua de re nunc dicendum est, quamvis Thucydidis eloquentia, aut etiam præstantiore ac disertiore lingua ad eam rem oportet. Ego verò non eloquentiâ, sed facti magnitudine confusus, rem narrabo: Romanorum reipublicæ tam longelateque diffusæ, impositum erat vestigal miserabile prorsus Deoque inuisum, & barbaris ipsis indignum, nedum Christianissimo Romanorum Imperio conveniens. Quod ad Anastasii usque tempore nescio quam ob rem neglectum atque toleratum, ipse regali magnificentia sustulit. Impositum autem erat, tum aliis compluribus, qui stipe collatitia victitabant, tum mulierculis, quæ corpore questum faciebant, & per abdita atque obscura urbis loca in cellis meritoriis ad stuprum prostabant: masculis præterea, qui muliebria passifuerant, nec naturam solum ipsam, verum etiam reipublicam ignominia afficiebant. Adeo ut collatio ista vice legis proclamaret, licere cuivis incestam illam libidinem perpetrare. Porro impium illum ac detestandum questum, qui ex hoc vestigali percipiebatur, exactores qui illud ubique colligebant, quarto quoque anno deferebant ad summum magistratum Imperii Romani: ita ut non minima pars hæc esset magistratus, & propria, ut vocant, scriinia haberet, & numerarios, qui rationibus hujusmodi præerant, viros non obscuros, qui istud munus, perinde ac reliqua, militiam esse censerent. Quod cum didicisset Anastasius, & ad Senatum retulisset, scelus hoc esse, & novum quoddam atque insolens piaculum jure merito pronuntians, lege lata sanxit, ut penitus aboleretur, & chartas, quæ exactiois hujus notitiam continebant, incendio consumpsit. Cumque hoc vestigal, tanquam holocaustum quoddam, Deo integrè immolare vellet, ne

ἐν τῷ καλεσμένῳ διζήσιν πόντῳ, καὶ τῷ τε τῆς μαϊοτίδος λίμνης καὶ τῶν πᾶσι τὸν καύκαλον, καὶ τὲς κατὰ τὴν διεσπῆσαν ἐκκεχυμένους.

Κεφ. λθ'.

Περί τῆς λιγομίτου χρυσάρου, καὶ ὡς ἀπὸ τῶν αὐτῶν ἀποσείσεται.

Υπερ μέγας ἡ καλεσάχη αὐτῶν καὶ θεῖον τὸ γένος, ἡ τῶν καλεσμένων χρυσάρου ἐς τέλος καλύμνην ἢ καὶ λεπτὴν τῆς θακυδίδος γλώσσης, ἢ καὶ μέγας τῆς καὶ κομψοτέρας ἐπιδεδουλην. λέξω ἡ γὰρ, ἔργω πεποισῶς, τῆς ἡγεσίας αὐτῶν. ἐπέκειντο τῇ τοσαύτῃ καὶ τηλικαύτη τῶν ῥωμαίων πολιτεία τέλει ἐλέσσειν καὶ θεομισέας, καὶ βαρβάρων αὐτῶν ἀνάστασιν, ἡ μὴ γὰρ δὴ τῆς ῥωμαίων χριστιανικῆς βασιλείας, ὁ μέγας αὐτῶν, ἀντίθετος λέγει ὅτι ἔχω παροφθέν, αὐτὸς ἀνείλε βασιλικώτατα. ἐπέκειντο δὲ ἑτέροις τε πολλοῖς ἔργων τὴν τροφήν πορίζουσι, καὶ τὰς ἀπεμπολέσας τὴν ἄραν τῶν σώματων, καὶ χυδὴν πορνείας ἐπὶ τοῖς κερκιδίοις καὶ λανθάνουσι τῆς πόλεως τόποις ἐπὶ χαματυπέοις ἐκδεδομέναις, καὶ πρὸς γὰρ τὴν ἡταιρηκόσι καὶ μὴ μόνον τὴν φύσιν, ἀλλὰ καὶ τὸ πολίτευμα καθυβρίζουσι ὡς ἀπὸ νόμου πρὸς τὴν ἐσκομιδὴν βοᾶν, ἐπὶ ἀδελφείῃ τὴν τοιαύτην ἀθεμιτησίαν τοῖς βουλευομένοις καὶ τὸν ἐπὶ τὴν ἀθεμιτησίαν ἀνοσίον τε ἔναγῃ πόρον, ἐπὶ τῇ πρῶτῃ καὶ κορυφαίαν ἐσῆγον τῶν δεχθῶν ἀνατέρας ετησίδα οἱ τῶν ἐκαστῶν συλλέγοντες, ὡς καὶ μέγας ὅτι ἐλάχιστον τῆς ἀρχῆς καθεσάναι, καὶ τῶν καλεσμένων εἰδὼν σκευῶν τυχεῖν, καὶ τῶν τὰ τοιαύτα διαψηφίζόντων, ὅτι ἀφανῶν ἀδελφῶν στρατίαν, ὡς καὶ τὰς λοιπὰς ἡγεμονῶν τὸ πρᾶγμα. ὁ μεμαθηκὸς ὁ ἀνασείσεται, ἐπὶ τὴν γερασίαν προδῆς, καὶ μῦθος εἶναι καὶ καινοπρεπές. ἀγῶν τὸ πρᾶγμα δικαίως ἀποφηνάμενος, τὸ ἀπικε καθάπαξ ἀνατρέθῃναι, καὶ τὴν εἰς πρᾶξιν δηλῶντας χάριτας πρὸς πρᾶξιν ἀδελφῶν. Καὶ τέλος τὴν πρᾶξιν ἱερουργῆσαι τῷ Θεῷ βεβηθείς, καὶ

μη λυι τῷ μετ' αὐτὸν Ἰξῆ τὰ δὲ χαῖα αὐτῆς
 ἀνείδη ἀνακαλέσασθαι, προσποιεῖται μὲν
 τὸν ἀρχαίον αὐτοῦ ἀβουλίας ἢ ἑαυτὸς κατη-
 γόρη, καὶ τ' ἐς ἀγαν ἀνοίας, λέγων ὡς
 τῇ καινοδοξίᾳ τὸ πλεον δούς, τὸ σωσί-
 σον τῇ πολιτείᾳ παρημέληκε, καὶ τὸν
 τοσοῦτον πόρον ἀνέκαθεν ἐφάρημένον, καὶ
 τοσοῦτοις χρόνοις βεβαιωθέντα, εἰκὴ τε
 ἀπεροκέπως ἀνήτησεν, ἔ σωεὶς τὰ
 ἐπαρτώμενα κινδυνώματα, ἢ τὰς στρα-
 τωπικὰς δαπάνας, τὸ ζῶν τὸ πολιτεῦ-
 μάστος τείχος, ἔ τὰς ἐς θεραπεῖαν τῆς θεοῦ
 καὶ μηδὲν τῶν ἐνδοθεν δεικνύς, ἀπαγγέλλει
 βούλεσθαι τὸν εἰρημένον ἀνασώσασθαι πῶ-
 ρον, καὶ δὴ τοὺς ἐφεσηκότας προσκαλε-
 σάμενος, ἔφασκε μεταμελῆσαι μὲν,
 ὅσα ἔχειν δὲ ὅτι καὶ πράξει, ἢ ὅπως τῷ
 οἰκίαν ἀμαρτίαν διορθώσασθαι, κατὰ παρ-
 τῶν χαρτῶν καυθέντων, τῶν δυναμένων
 τῷ εἰσπραξίῳ δηλοῦν κακῶν δὲ ἔ
 πινι προσποιήσει, τὰς δὲ ἀληθείας τῷ
 πράξιν ὀδυρομένων δια τὸν ἐντεθέν αὐ-
 τοῖς ἀειποιοῦμενον ἀδικον μισθόν, καὶ τῷ
 παραπλησίαν ἀποσίαν προσίχομένων,
 προὔτρεπέ τε καὶ παρεκάλε, δια πά-
 σης ἰόντας ζητήσεως ἔξεροβλήσαι, εἴπερ
 ἀρεῖν δυναθεῖεν δια τῶν ἑκάσταχοῦ συγ-
 κειμένων πτυχίων τῷ πᾶσι πάντοσ ἐσ-
 πράξιν καὶ πᾶσι ἐκάστω δαπάνας,
 ἐς τὴν περὶ ταῦτα συλλογὴν ἐπεμπεν,
 ἀπὸ τῆς ἐκάστον χαρτῆν ταῦτα λαφονί-
 ζειν δυναμένοι, ὅποι ἀν ἀρεθεῖν, πρὸς
 αὐτὸν ἀποκομιθῆναι, ἵνα μετὰ πολλῆς
 τῆς περισκέψεως καὶ τῆς ἐς ἀγαν ἀκρο-
 θέας, τὰ περὶ τούτων αὐτοῖς σωλαχθεῖν.
 ὡς δὲ οὐ μὲν καιρὸν ἦκον οἱ τούτοις διακο-
 νέμενοι, χαεῖς τις ἐδόκει καὶ φαιδρότητι
 γαννύμεν ὁ ἀνασάσι. ἔχαίρει δὲ καὶ ταῖς
 ἀληθείαις τῶν ἐσπουδασμένων τετυχηκῶς
 καὶ ἀνηρώτα τὸν τρέπον, ὅπως τε δύνωται,
 καὶ πᾶσι, καὶ εἴ τι τοῖσδε καταλέλει-
 πται. τῷ ἢ πολλοὺς καταβέβληκέναι πόνους
 ἐπὶ τῇ σούτων συναγωγῇ δι᾽ ἰσχυρομένων,
 ὁμνῶντων τε πρὸς τὸ βασιλέων ὡς ἐδεῖς ἔτε-
 ρος χαρτῆς ταῦτα δηλῶν δυναμένος ἀναπᾶν
 ἀποκεῖ) τὸ πολιτεῦμα, αὐτοῖς πνεύρῳ ἔξῃ ψε.

A quis forte ex Imperatoribus qui post ip-
 sum regnaturi erant, vetus exactionis
 istius probum renovare iterum posset,
 dolere se simulavit. Et imprudentiæ le
 ipsum accusans atque extremæ demen-
 tiæ, ajebat se inani gloriæ nimium tri-
 buentem, Reipublicæ commoda ne-
 glexisse, tantumque vectigal à majori-
 bus institutum, & tam diuturni tem-
 poris spatio confirmatum, temere & in-
 considerate sustulisse: ac neque immi-
 nentia pericula, neque sumptus rei mi-
 litaris, qui sunt quasi viva quædam pro-
 pugnacula Reipublicæ, nec eos qui ad
 cultum Dei necessarii sunt, animo per-
 pendisse. Nihil igitur eorum quæ in a-
 nimo habebat declarans, velle se dixit
 supra memoratum vectigal restituere.
 Cumque eos qui huic vectigali præpo-
 siti erant, ad se evocasset, se quidem fa-
 cti sui prænitere falsus est: sed quid a-
 gendum sit nescire, nec quâ ratione er-
 ratum suum emendare possit, chartis om-
 nibus ex quibus vectigalis notitia
 percipi poterat, igne consumptis. Illis
 vero, non quidem simulate, sed re ipsa
 atque ex animo vectigal deploranti-
 bus, ob illicitum quæstum quem ex il-
 lo percipere consueverant; & maxi-
 mam perinde difficultatem præten-
 dentibus: hortatus est eos Anastasius,
 ut omnibus modis scrutarentur ac per-
 vestigarent, num forte ex tabulis quæ
 singulis in locis coacervatæ essent, to-
 tius vectigalis exigendi rationem pos-
 sent reperire. Constituto itaque sin-
 gulis salario, ad conquirendas chartas
 eos misit, jubens ut quæcumque char-
 tæ vectigalis illius notitiam suppedita-
 re possent, ubicumque locorum re-
 pertæ essent, ad ipsum destinarentur,
 ut singulari solertia ac diligentia, totius
 vectigalis ratio iterum componeretur.
 D Reversus autem aliquantò post iis qui-
 bus id negotii mandatum fuerat, hilarius
 & singulari gaudio perfusus videbatur
 Anastasius. Et gaudebat re vera, quip-
 pe qui id quod optabat consecutus es-
 set. Percontabatur itaque quamnam
 ratione, & apud quos repertæ fuisset
 chartæ, & num ex hujusmodi mo-
 numentis quidquam superesset. Illis
 vero affirmantibus, multum se labo-
 rasse ut chartas istas conquirerent, &
 per principem ipsum jurantibus nul-
 lam aliam chartam ex qua vectigalis
 hujus notitia percipi possit, in universo
 Imperio Romano reperiri, rursus char-
 tis quæ allatæ fuerant, in rogam con-
 jectis, magnum excitavit incendium,

& cinerem aquis mergi iussit, quo hu-
jusmodi exactio penitus aboleretur:
adedo ut nec cinis, nec favilla, nec ul-
lum omnino huius rei, aut combusta-
rum chartarum vestigium relinquere-
tur. Sed ne dum vestigialis huius ab-
olitionem tantis laudibus effecerimus,
ignorasse videamur quæ & qualia de
hac exactione veteres scripserint, af-
fectibus suis nimium indulgentes; ea
nunc in medium adducamus, & falsa
esse, ex iis cum maxime quæ ipsi
scripserunt convincamus.

CAP. XL.

De his quæ Zosimus scripsit De Chrysfargyro,
& de Constantino Imperatore.

ZOSIMUS, unus ex eorum nume-
ro qui impiam ac detestandam
Gentilium superstitionem secuti sunt,
Constantino ob id infensus, quod pri-
mus ex Imperatoribus relicta execra-
bili Græcorum superstitione, Chri-
stianam religionem amplexus esset,
narrat vestigial quod Chrysfargyrum
dicitur, ab illo primum institutum fu-
isse, & ut quarto quoque anno infer-
retur, lege lata sancitum. Aliis præ-
terea innumeris probis, pium & ma-
gnificentissimum Constantinum idem
Zosimus proscindit. Nam & alia
prorsus intoleranda ab illo excogitata
esse dicit adversus cujuscumque fortis
homines, & Crispum filium miserabili
exitu interemptum; Faustam denique
uxorem in balneo supra modum cale-
facto inclusam ac necatam fuisse.
Cumque tantorum scelerum expia-
tionem apud suos sacerdotes quævisis-
set, nec invenisset: illi enim aperte re-
sponderunt, tantas cædes nullo lustra-
tionis genere expiari posse: in Ægy-
ptium quemdam qui ex Iberia venci-
rat, incidisse. Ex quo cum didicisset,
Christianorum religione omnia prorsus
scelera aboleri, ea quæ Ægyptius
ipsi tradiderat, amplexum fuisse. At-
que ex eo tempore relicta majorum
religione, impietatis, sicut ipse dicit,
fecisse principium. Hæc & quidem fal-
sa esse illico ostensurus sum. Prius ve-
rò dicam de Chrysfargyro.

μεγάλω ἐκ τῶν ἀποκριμῶν ἐν τῶν χαρτίων
καὶ τῶν ἀποδιὰν ὕδασι ἐπέκλυσεν, ἀφαι-
σαι τέλειον τὴν πρᾶξιν βεβλόμενον· ὡς μα-
κόνων, μὴ τέφραν, μὴ τέ μὴν τι λέγειται
πράξιατ· ἢ τὸν ἀποκαυθέντων Φανίλων
ὡς αὐτὸ μὴ τὸ κάλυμα τῆς πρᾶξεως τοῦ
τον ἑξάροντες· δόξα μιν ἀγνοεῖν, τί τε, καὶ
ὄσα τοῖς ἀρχαίοις ἐρεῖ ταύτης ἐμπαθεῖ
ἰσόρηται, Φέρε καὶ ταῦτα πρᾶξιατ, καὶ
δείξω ψευδῆ, καὶ διαφερόντως ἑξ ἂν αὐτῶν
διεξήληθον.

Κεφ. μ.

Πεὶ ἂν ἰσόρησι Ζώσιμ· χείεν τὸ χεῖρον
καὶ κόνων ἀντίθε τὸ βασιλῆος.

ΕΙΡΗΤΑΙ Ζώσιμω, ἐν τῶν τῆς ἑξαγέσεως
ἐμιαρῆς τῶν ἐλλήνων θρησκείας, μνη-
σαντι τῶ κωνσταντῶ, ὅτι πρὸς πρῶτ· βα-
σιλέων τῶ χριστιανῶν εἴλετο, τὴν βδελύξασθαι
τῶν ἐλλήνων καταλιπὼν δέσιδαμοῖνας, καὶ
αὐτὸς πρῶτ· τὸ καλούμενον χεῖρον
ἐπινοήσας, ἀνά τετραετηρίδα τὸ τοῦτο
τέθηκε τέλ· ἐσάγεαδ· μυριοῖς τε καὶ ἄλλαις
τὸν δύσεβῆ καὶ μεγαλόδωρον βλασφημ-
σας κωνσταντῶν φησὶ γδ καὶ τέτρα ἀπὸ ἀλλο-
ἀνύποισα κτ· πάσης ἑξυρεῖν τυχεῖ, καὶ κη-
σσον τὸν παῖδα δέφλαιως ἀφανίσει, καὶ φαν-
σαι τὴν αὐτῆ γαμετὴν ἐν βαλανείῳ ὑπερ-
μέτρον ἐκπυρῶθέντι καθεύδοντα, ἐξ αὐ-
θρῶπων μεταγαγείν κατὰρσῖα τε πρᾶξιατ
σφῶν ἱερῶσι ζητοῦντα τῶν τοιῶτων ἐναγῶ
φόνων, καὶ μὴ τυχόντα· μηδ' ἔγδ εἶναι τοῦτο
ἀναφανδὸν εἰπεῖν περιτυχῆν αἰγυπῶ ἐξ-
επρίας ἀφικμένῳ καὶ πρὸς αὐτῆ πρᾶξιατ
πάσης ἀμαρτάδ· ἀνααιρετικὴν εἶναι τὴν χρι-
στιανῶν πίσιν, μεταλαβῆν ὧν ὀ αἰγυπῶ αὐτῶ
μεταδέδωκε κἀντεῦθεν τὴν πατρῶαν κατα-
λελοιπότα νόμισιν, τῆς ἀσεβείας, ὡς αὐτὸς ἐ-
φη, τὴν δέχθην ποιήσαδ· καὶ ὡς μὲν καὶ ταῦτα
ψευδῆ, πρᾶξιατ πόδας δείξω. τέως ἔγωγε
χεῖρον χεῖρον λελέξεται.

Κεφ. μα.

CAP. XLI.

ἀπὸ τῶν πρὸς Ζωσίμου, ἐφ' οὗ ἐβλασφημήσθη κωνσταντῖνος καὶ χριστιανός.

Invectiva in Zosimum ob ejus in Constantinum & Christianos maledicta.

ΣΥΦῆς ἁ ἀλιτήριε καὶ πάλαιμαϊε δαίμων, ὡς αὐτὸς ἰσῆν τῇ ῥώμῃ πόλιν ἀναστῆσαι βελόμυρον, πρῶτα μὲν ἀνάμιστον τρωάδον καὶ τὴν ἰλίαν πρὸς καλασκυθὴν πύλῳ τὸσάυτης ἐξώρμησε, καὶ θεμελίους πηξάμυρον καὶ τῆχον ἐς ὑψὸν ἄρας, ἐπειδὴ γε τόπον ἑπισημότερον ἄλλο τὸ βυζάντιον, ἔτω τείχεσιν αὐτὸν περιέβαλεν, ἔτω τὴν ἀσπίδα εὐρηνήν πόλιν, τοσάτοις, τε κάλλεσιν οἰκοδομιῶν ἐφαίδρυνεν, ὡς μὴ πολλῶ τῆς ῥώμης λείπεσθαι, τοσάτοις ἔτεσι καὶ συμπερὶν τὴν αὐξὴν περιλαβῆσα. Φῆς δ' ὡς καὶ τῶν δῆμων τῶν βυζαντιῶν σίτισιν δημοσίαν ἀπένευμε, καὶ ὡς χρυσίαι πάμπολυ χεῖμα τοῖς ἀμα οἱ ἀφικόμενοι ἀνά τὸ βυζάντιον ἐπιδέδωκεν ἐς καλασκυθὴν ἰδιωτικῶν οἰκῶν. αὐτὸς πάλιν γράφει ἐπιρήματα, κωνσταντῖνε τελευτήσῃ, ἐς κωνσταντῖνον τὸν αὐτὸν παῖδα μόνον τὰ πρᾶγματα περιελθεῖν μὲν θάνατον τοῖν ἀντι ἀδελφοῖν, καὶ ὡς μαγνητῆς καὶ βρετανίων τυραννοῦσάντων, περὶ τοῦ βρετανίονα μετῆλθε, καὶ ἀμφοῖν τοῖν στρατοπέδοι ἀλωθέντων περὶ τὸν κωνσταντῖνον δημιγορήσας, τῆς ἑπαρὸς ἀνεμίμησε οὐδὲν στρατιῶτας φιλοτιμίας, μετ' ἑ πολλὰς πολεμίας διεπόνθησαν, καὶ μεγάλαις ἐμίμησαν δωρεαῖς, καὶ ὡς τῶν ἀρχιστράτων οἱ στρατιῶται, τὸν βρετανίονα τῆς ἐδῆ ἡ γυνώσωντες, κατήγαγον ἑ βήματι ἰδιωτικῶν καὶ ὡς ἐδῆν ἀχαριπρὸς κωνσταντῖνόν πέπονθε, τὴν ἀσπίδα σαυτὰ μὲν τὴν παρὸς βλασφημηθέντων. ὡς τοῖν αὐτῶν ἀξιοῖς τὸν αὐτὸν ἔτω φιλότιμον, ἔτω μεγαλόδωρον χρέαδς, καὶ ἔτω σμιρολόγον καὶ φειδωλόν, ὡς τοῖτον ἐναγῆ πόνον ἐπιτείνειν, τέλειον ἀγνοῶ ὅτι ἡ ἐδῆ φάσαν ἢ κρίσπον ἀνεῖλεν, ἐδῆ παρά τινος ἀγνοῖας διὰ ταῦτα τῶν ἡμετέρων μυστηρίων μετέχεν, ἀκούε συζητάσθαι εὐσεβείας ἑ παμφίλου, συνακμάσθαι κωνσταντῖνον καὶ κρίσπον, καὶ συζητούμενος τῶν σὺν ἐδῆ ἀκούων γράφει, μήτι γε δῆ ἀλήθειαν, πολλοῖς ὑσέρον χερόνις ἐπὶ ἀρχαδίαι

Is igitur, o scelerate atque exitiose Dæmon, Constantinum cum urbem Romæ æmulam ædificare vellet, primum quidem inter Troadem & Ilium tantæ civitatis fundamenta jecisse, & muros in sublimē erexisse: postea verò cum Byzantii situm longè commodiorem reperisset, eum locum mœnibus cinxisse, & veterem urbem adeo amplificasse, & ædificiorum splendore tantopere exornasse, ut urbe Roma quæ tot annorum spatio paulatim in eam magnitudinem excreverat, non multò inferior videretur. Scribis præterea, cum annonam ex publico civibus Byzantinis tribuisse, & iis qui cum ipso Byzantium migraverant, magnam vim auri largitum esse ad privatarum ædium constructionem. Narras etiam, ut tuis verbis utar, Constantino mortuò, summam Imperii ad solum Constantium ejusdem filium pervenisse, post mortem scilicet amborum ejus fratrum. Cumque Magnentius & Vetranio tyrannidem arripuissent, Constantium blanda verborum persuasione Vetranioni Imperium ademisse. Nam cum utriusque partis exercitus in unum convenisset, priorem Constantium verba fecisse ad milites, eisque in memoriam revocasse liberalitatem Parentis sui, quocum multa bella confecerant, & à quo maximis donis affecti essent. Milites verò his auditis, Vetranioni purpuram ademisse, & privato habitu indutum ex tribunali abstraxisse. Eundem tamen nihil gravius passum esse à Constantio, quem tu unà cum patre tot maledictis lacerasti. Quoniam igitur modo eundem hominem simul adeo magnificentum ac liberalem fuisse affirmes, & adeo parcum ac fordidum, ut tam dirum vectigal subditis imponeret, equidem non video. Quòd autem nec Faustam nec Crispum idem Constantinus occiderit, nec ob eam causam ab homine Ægyptio sacramentum nostræ religionis acceperit, audi, si placet, testantem Eusebium Pamphili, qui iisdem temporibus floruit quibus Constantinus & Crispus vixere, & qui cum iisdem sæpe verlatum est. Tu enim ne auditione quidem abs te accepta scribis, ne dum vera. Quippe qui

principatu Arcadii & Honorii, ad quorum usq; tempora h. storiam tuam perduxisti, aut etiam post illos vixeris: Is igitur in octavo Ecclesiasticae historiae suae libro ad verbum ita scribit. Haud multò post Imperator Constantius, vir in omni vita placidissimus; qui & clementia in subditos, & singulari erga fidem nostram benevolentia perpetuò præditus fuerat, Constantinum proprium filium vice sua Imperatorem atque Augustum relinquens, fatali morte defunctus est. Et paulò post. Hujus filius Constantinus, ab ipso statim exordio supremus Imperator, & Augustus, à militibus, diuque antea ab omnium Imp. Deo renuntiatus, paternam erga fidem nostram pietatis & mulatorem se præstitit. Idem Eusebius in fine historiae his utitur verbis. Constantinus verò omnibus religionis virtutibus ornatus, & victor maximus, unà cum filio Crispo Caesare, Deo carissimo & patri undequaq; simillimo, Orientem suum recepit. Certe Eusebius qui Constantino superstes vixit, nunquã Crispum adeo laudasset, si is à patre interfectus fuisset. Theodoritus verò in historia sua narrat, Constantinum sub exitum vitae, salutari lavacro initiatum fuisse Nicomediae: cum ad id usq; temporis baptismum suum distulisset, eò quod in Jordane fluvio tingi cupiebat. Ais præterea, ò sceleratissime atq; impurissime omnium mortalium, Imperium Rom. ex quo Christiana religio caput efferre cepit, in pejus dilapsum esse, ac funditus interisse: seu quod eorum quae prius temporibus contigerunt, nihil legisti: seu quod adversus veritatem voluntaria malitia ferris. Contrarium enim manifestè ostenditur, Imperium scil. Rom. simul cum fide nostra crevisse. Considera enim, quomodo circa adventum Christi Dei nostri in terras, plurimae Macedonum urbes à Romanis everse sint: Albania item & Hiberia cum Colchis & Arabia, in potestate populi Romani venerint. Quomodo etiã Cajus Caesare Olympiade centesima octogesima tertia, Gallos, Germanos ac Britanos qui quingentas urbes habitabãt, magnis præliis devicerit, & Romanorũ ditioni adjunxerit, quemadmodum ab historiarum scriptoribus relatum est. Hic autem est Caesare, qui primus post Consules singulare Imperium obtinuit: Ex plurium Deorum cultu & ex turbulenta plebis dominatione viã sternens,

A καὶ ὁνωεῖς μέχρι σὺ γέγραφας, ἢ καὶ μετὰ ταύτας γεγενομῶς. γράφει δὲ Ἰππὶ λέξεως ταῦτα ἐν τῷ ὄγδω λόγῳ τῆς αὐτῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας. χροῖνε δὲ ἐπέλεξε μετὰ τὸν γρηγορίου βασιλέως κωνσταντίνου τὸν πάντα βίον πρακτικὰ, καὶ τοῖς ὑποκόμοις ἐνοικώτατα. τὰ τῆ θείῳ λόγῳ προσφιλέστατα διαθέμεν. τὰ δὲ παῖδα γνήσιον κωνσταντίνου αυτοκρατορῆος σεβαστὸν ἀντ' ἐαυτοῦ καλαλιπὸν, κοινῶς φησεως νόμῳ τελεθῆναι τὸν βίον καὶ μετ' ἔπειτα τέτε παῖς κωνσταντίνου ἐνδὺς δευχομῆου βασιλέως τελευτῆσαι καὶ σεβαστὸς πρὸς τὸν στρατοπέδον, καὶ ἔτι πολὺν χρόνον πρὸς αὐτὸν τῆ παμμεσσιτικῆς θεῆς ἀναγωγῆς, (ζηλωτῶν) ἐαυτὸν τῆς παριστικῆς ἐκείνου ἡμετέρου λόγον εὐσεβείας καλεσῆσαι. καὶ πρὸς τὸ τέλος δὲ τῆς ἱστορίας, τῶν τοῖς Φησι τοῖς ἡμασιν. ὁ δὲ, δευχὸν πάση θεοσεβείας ἐκπεπῶν, μέγιστος, νικητὴς κωνσταντίνου σὺν πατρὶ καὶ κρίστω βασιλεὶ θεοφιλεστάτῳ, καὶ κατὰ τὰ πατρὸς ὁμοίῳ τὴν οἰκίαν ἐὼν ἀπελευθερώσανον. ὁ δὲ ἀντ' ἐαυτοῦ κρησπῶν ἔταξεν ἔπειτα, εἰ πρὸς τὸ πατρὸς ἀνήρητος, Ἰππὶ κωνσταντίνου. ὁ δὲ θεοδωρίτῳ ἱσορῶν φησὶ ἐν νικομηδείᾳ τὸν κωνσταντίνου πρὸς αὐτὸν τὸ τέματι τῆς βιοτικῆς, τῆ σωτηριῶδος μετὰ τὸ εἶν βαπτισματῶ. ἀναβαλέτω δὲ, μέχρι τῆ τε τῆ χροῖνε, ἐν ἰορδάνῃ τῷ ποταμῷ τετετενηχέν ἡμερομῆρον. φησὶ δὲ ὁ δὲ ἀγαγεῖ καὶ παμμεσσιτικῶς, ὡς καὶ τὰ ῥωμαίων πράγματα, ὅσα τὰ χριστιανῶν εἰδέχθη, διεπρήθη τε καὶ παμμεσσιτικῶν ἀπώλετο, ἢ ὅσα ἐν τῷ παλαιῷ ἔρον σκευνοκῶς, εἰ, ἢ πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἐδελοκατατεναντίον γὰρ διαφανῶς δέκνυ, τῆ ἡμετέρας πίστεως συναυξήσασιν τὰ ῥωμαίων πράγματα. θεὰ τοῦτω ὡς πρὸς αὐτῶν τὴν ἐκείνου τοῖς ἐπιδημίαν χριστιανῶν θεῆς ἡμῶν, μακροχρόνων οἱ πλείους ὑπὸ ῥωμαίων κατηρέθησαν. ἀλβανία τε καὶ ἰσηρία, καὶ κόλχοι, καὶ ἀραβία ῥωμαίοις ὑπεδάγησαν καὶ γάτος καίσαρ ἐπὶ τὴν τρίτην καὶ ἑκατοστήν ὀλυμπιαδα γάλλους καὶ γερμανεὺς, καὶ βρετανεὺς, καὶ γάλλοις ἀγῶσιν ὑπεδάγησαν, καὶ τῆ ῥωμαίων προσεποίησεν δευχὸν, πόλεως πεντακοσίας ἐκένησας, ὡς τοῖς ἱσορῶσασιν ἀναγέγραπται, ὅς ἐκ πρώτος μετ' ὅδου ὑπὸ τῆς ἐμοναρχικῆς προσδοκιοῦν καὶ προσεσάγων ἐν πολὺν θανάτων

καὶ ὀχλοκρατίας, τῆς μοναρχίας τὸ σέβας, διά τῶν χειρῶν μέλλουσαν ὅσον ἐπὶ μοιαρχίαν. διὸ καὶ ἡ ἰσραὴλ ἀπάσα, καὶ τὰ περὶ ἠερὸν προσεκήθη. ὡς καὶ πρῶτῳ τῆνικαδὲ ἀπογραφῶν γῆρας, ἐν ἧ καὶ χειρὸς συνανεγράφη, ἵνα βηθλέεμ τὸ πέρασ τῆς αἰῶνι τῆνικαδὲ δημοσίωσιν, λέλειμαι γὰρ τῷ προσφῆτῃ μιχαία αἰῶνι ἀντὶ τῆς ὠδὲ πωσ. Καὶ σὺ βηθλέεμ γῆ ἰσραὴλ, ἐδαμῶς ἐλαχίστη εἶ ἐν τοῖς ἡγεμόσιν ἰσραὴλ, ἐκ σὲ γὰρ μοι ἐξελύσεται ἡ γούμει, ὅστις πομανεῖ τὸν λαόν μου τὸν ἰσραὴλ. καὶ τῶν ἀπὸ τῆνικαδὲ χειρῶν τῆνικαδὲ ἡγεμόσιν, αἰγυπτῶν Ῥωμαίοις προσέβη, ἀγγούσου καίσαρ, ἐφ' ἧ καὶ χειρὸς ἐγγυνηθή, καταγωνισαμένου πανελῶς ἀνῶνιον καὶ κλεοπάτραν, οἱ καὶ ἐαυτοὺς διεχρήσαντο μετ' ἑσ κορηλί, γαλιλαῖο ἡγεμόσιν αἰγυπτῶν πρὸς τὸ ἀγγύσιν καίσαρ, καὶ τῆνικαδὲ τῆνικαδὲ πτολεμαίους πρῶτον ἀγγύσιν αἰγυπτῶν, ὡς τοῖς ἰσορογραφῶν πεπὸν ἡνικαδὲ πόσα ἡ πέρσαι αἰῶνι ἐκοπησαν ὑπὸ βενιδίω, κρυβέλωνός τε τῆνικαδὲ νέρων, καὶ τῆνικαδὲ ἀλλήρω. τῆνικαδὲ καίσαρ, καὶ τῆνικαδὲ ὀδανάτω τῆνικαδὲ ἐκ παλμύρας, καὶ τῆνικαδὲ ἀπολλωνίω, καὶ τῆνικαδὲ ἑτέρων. ὅσα καὶ τε σελδουκίω καὶ κτησιφῶν ἡλω, νισίβω τῆνικαδὲ ἀμφοτέρω τῆνικαδὲ πομῆν, δρῆμενιά τε καὶ τῆνικαδὲ πησιάζοντα ἔθνη Ῥωμαίοις προσέβη μετ' ἑτέρων ἰσορογῶν. μικρὸν ἡ μετ' ἐλαθὲν ἂν σὺ γράφεις τὸν κωνσταντῖνον κατὰ πρῶτον ἀγγύσιν, μάλα γεννηκῶς καὶ ἀνδρείως τῆνικαδὲ Ῥωμαίων ἐξηγησάμενον δρχῆς μετ' ἡμετέρας τῆνικαδὲ σκείας, καὶ οἷα πέπονθεν ἰσραὴλ ὁ σὸς καὶ τῶν σῶν ὀργῶν διασώτης, τηλικαύτα τῆνικαδὲ πρῶτα τῆνικαδὲ πολιτεία κατὰ τῆνικαδὲ λοιπῶν. εἰ ἡ τῆνικαδὲ τῶν προσφῆτων ἐν τῶν αἰῶνι τῆνικαδὲ κόσμου τελειότης ἢ προσομίωσιν εἰληφεν, ἢ καὶ τὸ πέρας δέξεται, μείζονός ἐστιν οἰκονομίας, ἢ κατὰ σὲ. ἐξέτασιν ἡ εἰ δοκῆ, ὅπως οἱ τῆνικαδὲ ἑλλῶνων πρῶτον ἀγγύσιν βασιλεῖς, καὶ ὅπως οἱ τῆνικαδὲ ἑλλῶνων πρῶτον ἀγγύσιν βασιλεῖς ἀπέβη. καὶ πρῶτον γαίω ἰσραὴλ καίσαρ μοναρχήσας, δολοφονηθεὶς τὸν βίον κατέβη. καὶ δευτέρω τὸν ἐκγονοτῆνικαδὲ βίον γαίω τῶν ὄν τοῖς στρατεύμασιν ἐνιοβῆσιν διεχρήσαντο; καὶ νέρων πρὸς τῶν

Aac prævium inducens Monarchiæ cultum, ob eam quæ mox adventura erat Monarchiam Christi. Mox univërfa Judæa, & finitimæ regiones, Imperio Romano adjunctæ sunt: adeo ut prima tunc facta sit descriptio, in qua Christus quoque unâ cum aliis censûs est: ut Bethleem oraculi quod de ipsa editum fuerat, eventum omnibus prædicaret. Nam Michæas Propheta de illa ita prædixerat, Et tu Bethleem terra Judæe nequaquam minima es inter principes Judæe ex te enim egredietur mihi dux, qui regat populum meum Israël. Ægyptus quoque post Nativitatem Christi Dei nostri, Romanorum ditioni accessit, cum Augustus Cæsar cujus principatu natus est Christus, Antonium & Cleopatram devicisset, qui se ipsos interfecere. Post hos Cornelius Gallus, Præfectus Ægypti ab Augusto Cæsare constituitur: primusque post Ptolemæos Ægyptum rex, ut ab historicarum scriptoribus traditum est. Jam verò quod regiones ademptæ sint Persis à Ventidio & à Corbulone Neronis duce: à Severo item ac Trajano & Carò; à Cassio quoque & Odenatho Palmyreno & Apollonio & ab aliis: Quoties præterea Seleucia & Ctesiphon urbes captæ sint; quoties Nisibis, nunc ad Romanos, nunc ad Persas transiens; Armenia denique ac finitimæ gentes Romano Imperio adjunctæ fuerint: tu unâ cum reliquis scriptoribus refers. Sed pæne omitem, ea quæ tu scribis confecta esse à Constantino, qui cum nostram religionem profiteretur, Imperium Romanum strenuè ac fortiter administravit: & quanta perpeffus sit Julianus tuus, eorundem tecum mysteriorum participes, qui tot ac tantas clades inculit Reipublicæ. Utrum verò eorum quæ de mundi exitu prædicta sunt, aut aliquod jam prolium accepit, aut finem sortiturus sit, altioris est dispensationis, quàm ut tu capere possis. Expendamus autem si placet, quonam modo Imperatores qui Gentium superstitionem profitebantur, & quonam modo qui religionem Christi amplexi sunt, regnandi simul ac vivendi finem fecerint. Annon Cajus Julius Cæsar, qui primus singulare Imperium obtinuit, per fraudem atque insidias interfecit, ex hac luce migravit: Annon alterum Cajum Tiberii nepotem, quidam milites gladiis obruncarunt? Nunquid Nerò à quodam

ex domesticis trucidatus est? Annon Galba similem exitum vitae habuit: Otho item ac Vitellius: qui tres, sedecim duntaxat mensium spatio imperarunt. Titum quoque Imperatorem numquid Domitianus ejus frater veneno interfecit? Ipse verò Domitianus, numquid à Stephano necatus, miserabili exitu perit? Quid de Commodò dices? Annon illi Narcissus violentas manus intulit? Pertinax quoque & Julianus, numquid similia passi sunt? Jam verò Antonius Severi filius, nonne Getam fratrem interfecit, & ipse postea simili mortis genere sublatus est à Martiale? Quid Macrinus, nonne circa Byzantium captivi instar circumductus, à suis militibus nefarie trucidatus est. Aurelius item Antoninus ortus ex urbe Emesa, nonne unà cum matre confossus interiit? Et qui illi successit Alexander, nonne simili exitu unà cum matre interiit? Quid dicam de Maximino, qui à propriis militibus interemptus est? Quid de Gordiano, qui insidiis Philippì à militibus suis necatus ultimum diem clausit? Jam verò Philippus & Decius dic mihi quæso anthon ab hostibus interfecisti sunt; Gallus autem & Volusianus nonne à suis exercitibus sunt necati? Æmilianus quoque nonne simili exitu interiit? Jam Valerianus, nonne in prælio captus, à Persis circumdatus est? Denique Gallieno per fraudem interfecit, & Carino obruncato, rerum summa ad Diocletianum pervenit, & ad eos quos Diocletianus collegas Imperii sibi adjunxit. Ex quibus Maximianus Herculeus & filius ejus Maxentius ac Licinius, funditus deleti interiierunt. Verum ex quo Constantinus omni laude dignissimus imperium suscepit, & urbem sui nominis à se conditam Christo dedicavit; Circumspice, quæso, utrum quisquam eorum qui in eacivitate imperarunt, excepto Juliano, Pontifice tuo atque Imperatore, vel à suis civibus, vel ab hostibus sit occisus: Et an Tyrannus aliquis Imperatorem unquam superaverit, excepto duntaxat Basilisco, qui Zenonem Imperio expulit: ab eodem tamen Zenone postea profligatus, vitam simul cum Imperio amisit. De Valente quoque assentior iis quæ scribis, quippe qui Christianos tot ac tantis malis vexavit. Alium enim Imperatorem præter istos, necti quidem potes dicere. Portò nemo existimet, hæc

A τῶν οἰκείων ἀνῆρέθη; ἔ γὰρ ἔλασεν τὰ παλαιὰ
 σια πᾶσι ποιεῖν; ὁ δὲ τὸν ἐξ ἑλλάδος οἰκιστὴν
 βασιλίδουσαντες μόνους ἐκκαίδεκα μῆνας ἔλα-
 τον ἢ βασιλίδουσαντα, ἔ δομετιανὸς φασὶν
 μάχοις ἀδελφὸν ὄντα γε αὐτῶν, ἀνείλεν; ἔ
 δομετιανὸς πρὸς Ἐσέφραν ἐφλάσας τῶν
 τεύθειν μέλει; ἢ δὲ αὐτὸν καὶ καὶ κομῶδου φασὶν
 ἔχ' ὅτι ὑπὸ νάρκισσον τὸν βίον ἀπέλασεν; πῶς
 πῖναξ, καὶ ἰελιανός, ἔ τῶν αὐτῶν ἐτυχεῖν; αὐ-
 τωνῶν ἢ ὁ σεύηρου, ἔ γέταν τὸν ἀδελφὸν
 διέφθασεν, τὰ παλαιὰ ἡσία καὶ αὐτὸς παλαιῶν
 ὑπὸ μαρτιανῶν; τί δὲ αὐτὸν καὶ μακρίων, ἔ
 B καὶ βυζάντιον αἰχμαλώτῃ δικῶν παλαιῶν
 φῆς, πρὸς τῶν σφετέρων στρατιωτῶν ἡμῶν
 φονήθη; καὶ ἀνέλιος ἢ ἀντωνίος ὁ ἔξ ἐμῶν
 ἔ μετὰ τῆς μητρὸς κατέσφαγγε; ὁ ἢ μετὰ
 αὐτὸν ἀλέξανδρος, ἔ πᾶσι αὐτῶν τῶν
 παλαιῶν ἐπέπρωκε δρᾶματι; ἢ ἀν εἰποιμεν καὶ
 καὶ μαξιμίνου, πρὸς τῆς οἰκείας στρατίας
 ἀναίρεθέντος, ἢ γορδιανὸς Ἰππικου δῆμα-
 σι Φιλίππου ὑπὸ τῶν οἰκείων στρατιωτῶν
 τὴν τέλει ὑπελάθοντος ἡμέραν λέγει ἔ
 σὺ, ὅπως τὸ Φιλίππου, καὶ ὁ μετ' αὐτοῦ
 δένου, ἔχ' ὑπὸ τῶν πολεμίων διεφθασ-
 C σαν; καὶ γὰρ ἔ δὲ καὶ βυλουσιανός, ἔχ'
 ὑπὸ τῶν οἰκείων δυνάμεων τῆς σφῶν
 ἔξωθησαν; ἢ δὲ αὐτὸν καὶ αἰμιλιανός, ἔ τῶν
 αὐτοῦ παλαιῶν ἐπέπρωκεν; ἔ αλλετριανός δὲ, ἔ
 δορυάλωτος γενόμενος, ὑπὸ πῆσων πε-
 εληγῆς; γαλλίης δὲ δολοφονηθέντος, καὶ
 καρίνης σφαγιαθέντος, ἔς διοκλητιανῶν
 τὰ πρᾶγματα παλαιῶν, καὶ ἔς αὐτοῦ εἰ-
 το συνάρχην αὐτῶν ἔξ ὧν ἐρκοῦντο μαξι-
 μιανός καὶ μαξιμίλιος ὁ τούτου παῖς, καὶ
 D λικίνιος ἢ, ἔς ἐργάλα διεφθασαν ἔξω-
 ἢ κωνσταντῖνος ὁ παναοίδιμος παρλιφῶν
 τὴν δόξαν, καὶ τὴν ἐπώνυμον αὐτῶν πᾶσι
 δῆμα μὲν τῶν παλαιῶν ἀνατέθεικεν, αὐτῶν
 δὲ μοι εἴ τις τῶν ἐν αὐτῇ βασιλείῃ, ἔλα-
 νε διχα τὰ ἑσθλὰ σε καὶ βασιλείῃ, ἢ
 πρὸς τῶν οἰκείων ἢ τῶν ἐναντίων διεφθασ-
 ἢ ὅλως τύραννος βασιλείῃ κατεδυνασθεῖν,
 ἢ μόνον βασιλίσκου ἐξώσαντος ἔξωσαντος
 ἔχ' ἔκατελύθη, ἔ τὸν βίον ἀπέθετο. πᾶσι
 ἔ κατελάτῃ λέγοντί τοι, τοσαῦτα καὶ ἔ-
 γασαμένον χειριστοῖς κακά. καὶ ἔ τῶν
 ἔδὲ σὺ αὐτοῦ φῆς. ταῦτα μὲν αἰετῶν

πάρρητα τῆς ἰσορείας τυγχάνειν τῆς ἐκκλησιαστικῆς, πάνυ μὲν ὄω χρεῖωδῃ καὶ σιωπηρικῇ, διὰ τὸ τοῦ ἑλλήνων ἰσομοιογράφου, ἐθελουκαῖν ὡς τὴν ἀκρίβειαν. ἰωμῆ δ' ἐ καὶ ἐπὶ τὰ λεπτόμυρα τῆς ἀναστασίου πρᾶξιων.

Ab instituto Historiæ Ecclesiasticæ aliena esse: quin potius utilissima ac profusus necessaria, propterea quod gentiles historiæ scriptores accuratam rerum cognitionem de industria obscurare nituntur. Verùm ad reliqua Anastasii gesta jam redeamus.

Κεφ. μδ.

Περί τῆς χρυσοτελείας.

ΤΑ μὲν ὄω λελεγμύρα, βασιλικῶς τῷ ἀναστασίῳ κατῶρθετο. ὡς πρᾶξε ὁ τῶν οὐκ ἀξία, τὴν τε καλουμένην χρυσοτελείαν ἐπινοήσας, καὶ ἀπεμπολήσας τὴν στρατιωτικὴν δαπάνην μὲν τῆς σιωπηλῶν ἐς τὸ βαρύτατον. ὡς εἶλε ὁ καὶ τῶν φόρων ἐσπράξιν ἐκ τῶν βουλευτηρίων, τοῦ καλουμένου βίνδικας ἐφ' ἑκάστη πόλει ὡς βαλλόμενον, ἐσηγήσθη φασμαρίνου ἔσθρου, τὴν κορυφαίαν διέποντο τῶν δεχθῶν, ὅν οἱ πάλαι ὑπαρχον τῆς αὐτῆς ἐκάλου. ὅθεν κατὰ πολὺ οἱ τε φοροὶ διερρύησαν, ἄτε ἀπὸ τῶν πόλεων διέπεσαν. ἐν τοῖς λαδικώμασι γὰρ τῶν πόλεων, οἱ διπατέριαι ὡς ὁ ἐν ἐνεγράφοις, ἐκείνης πόλεως τοῦ ἐν τοῖς βουλευτηρίοις αὐτῆς συγκλήτου ἴν' ἐχούσης τε καὶ οὐκ ἔμυρας.

CAP. XLII.

De auraria pensione.

EA quidem quæ superius commemoravi, præclare & pro Imperatoria majestate ab Anastasio gesta sunt. Idem tamen quædam egit, Prioribus illis minime respondentia. Nam & Chrysoteliam, id est, auri collationem excogitavit, & militarem sumptum gravissimo pretio taxavit in damnum Provincialium. Præterea tributorum exactiorem ademit Curiis civitatum, institutis per singulas urbes vindicibus quos vocant, impulsu, ut ajunt, Marini Syri, qui supremam omnium dignitatem gerebat, quam antiqui præfecturam prætorii appellabant. Ex quo factum est ut maxima ex parte, tum tributa interciderent, tum civitatum decus imminueretur. Nam antiquitus in albo singularum urbium nobilissimi quique adscripti erant, cum unaquæque civitas eos qui in Curiam erant relati, instar senatus ejusdem haberet.

Κεφ. μγ'.

Περί τῆς τυραννίδος βιταλιανῆς.

ΤΥΡΑΝΝΕΪ Τὸν ἀναστασίον βιταλιανὸς θράξ γενέθη, ὃς τὴν τε θράκην καὶ μυσίαν μέγιστος ὄδυσσος καὶ ἀγχιάλου δηώσας, ἐπὶ τὴν βασιλείον ἠπείγετο, πλὴν τῆς ἀσάβηκτον ἔχων οὐνικῶν ἐθνῶν ὅσων ἰσάπιν ἰσάντησόντα ὡς πομφὸν ὁ βασιλεὺς, καὶ ἐπειδὴ πρὸς τῶν οἰκείων ὡς ὁδοθεῖς ὁ ὑπάπ' ὡς γογίας ἠλωλύτῶν τε μεγάλων ἀφείσθη κύριλλον τῆς στρατιᾶς ἐγγχεῖται, καὶ πρῶτα μὲν τῆς μάχης ἀγχισμῶν γυμνῆς, εἶτα καὶ πολλὰς τροπὰς δεξάμενης, ἐν τῇ αἰσθῆσιν καὶ ταῖς ὑπαγωγαῖς, καὶ ἔκ κυρίλλου τὸ πλέον ἐγκηκότ' ἰσπερφαδῶν παλινδωξίς γεγενῆσθαι ἐθελουκαῖσάντων τῶν στρατιωτῶν. καὶ ἔτω τὸν κύριλλον ἐκ τῆς ὄδυσσος παρέλιψεν ὁ βιταλιανὸς

CAP. XLIII.

De Vitaliani Tyrannide.

PORRO adversus Anastasium Vitalianus insurrexit, ortus ex Thracia. Qui cum Thraciam ac Mœsiam usque ad Odessum atque Anchialum urbes vastasset, ad regiam urbem contendit, innumerabilem ducens multitudinem gentium Hunnicarum. Contra hunc missus est ab Imperatore Hypatius. Qui cum à suis proditus, vivus in potestatem hostium venisset, & ingenti pretio post modum redemptus esset, totius belli administratio Cyrillo commissa est. Ac primum quidem, prælio ancipiti pugnatum. Deinde cum varias vicissitudines habuisset pugna, tam in persequendo, quam pedem referendo, & Cyrillus superior fuisset; repente impetu facto hostes irruere cæperunt, militibus Romanis sponte terga vertentibus. Hoc modo Vitalianus Cyrillum in urbe Odessa

cepit : Et cuncta igni ac ferro devastans , usque ad Sycas pervenit , nihil aliud meditans quam ut urbem regiam caperet , & Imperium occuparet. Sycis ergo cum Vitalianus tabernaculum suum fixisset , Marinus Syrus cuius supra mentionem feci , cum navibus copiis ab Imperatore missus est contra illum pugnaturus . Ambo igitur exercitus sibi invicem oppositi steterunt : alter a tergo Sycas habens , alter Constantinopolim . Ac primo quidem quasi pactis induciis quieverunt . Deinde post aliquot excursus & missilium utrimque iactus , navali pugna acriter commissâ circa loca , quæ dicuntur Bytharia , Vitalianus conversa puppe , fugam arripuit , cum multos e suo exercitu amisisset . Idem factum est ab iis , qui partes illius sequebantur , tanta cum celeritate , ut postridiè nemo ex hostibus circa Anaplum aut ad ipsam urbem Regiam repertus sit . Posthac Vitalianus , ut ajunt , aliquanto temporis spatio in urbe Anchialo commoratus , quiete se continuit . Alia præterea Hunnorum gens , Caspias portas transgressa , in provincias Imperii Romani incursionem fecit . Per idem tempus Rhodus nocte intempesta , ingenti terræ motu jam tertium concussa est .

Α καὶ μέγχι τῶν καλεμένων συκῶν τὴν ἐκείνην ἐποίησατο, πάντα δηῶν, πάντα περιπολεῖν ἔδεν ἕτερον ταῖς Φαυλασίαις ἔχων, ἢ καὶ τὴν πόλιν ἀνὴν ἐξελεῖν, καὶ τὴν βασιλείαν κρατῆσαι. ἐν συκαῖς ὅ αὐτῆς (κηνησαμένους, εὐλαεῖ) πρὸς τὴν βασιλέως μαρῶν ὡς σὺν ἑσπερῶν ἐμνήσθημεν, μὴ νῆπτα στρατὸν περιλήψων τὸν βίβαλιανόν. συνήτην ἐν ἀμφω τὸν στρατὸν ὁ μὲν ἐπὶ τὸν ῥύμναν τὰς συκάς, ὁ δὲ τὴν κωνσταντινέπολιν ἔχων. καὶ πρῶτον μὲν ἀνεκώχην. εἶτα μὴ ἐδύναντο καὶ ἐδὴ ἀκροβολισμὸς μετὰ τὸν ῥύμνον στρατοπέδου, ναυμαχίας κατὰ τὴν ἐκείνης πρὸς τὰ καλεόμενα βυθάρια, ὅθεν μὲν τὸν ῥόπαδον τὸν ῥύμναν κρησάμενος ὁ βίβαλιανός, τὰ πολλὰ τὸν δυνάμεις ἀποβαλὼν. φεύγει δὲ καὶ οἱ ἀμφὶ αὐτὸν ἐπὶ τάχιστα, ὡς μηδένα πολέμιον ἀνατῆν ἐξελθεῖν τὸν ἀνάπην, ἢ πρὸς τὴν πόλιν αὐτῆν εὐρεθῆναι. φασὶ δὲ ἐν τὸν βίβαλιανόν ἐπιχιάλασιν τινὰ χρόνον διαλίψαι, τὴν ἰσχυρὰ ἀγοῖα. ἐπίδραμε δὲ καὶ ἕτερον γένος ἐπιπόν, περατωθῆν τὰς καππαδοκῶν πόλεις, ὡς πρὸ σεισμῶν ἐξαριστῶν ἀνατῆν αὐτοῖς χρόνοις ἐν ῥόδῳ, τρίτον ἐκείνο πρὸς τὸν, ἀσὲν τῶν νυκτῶν.

CAP. XLIV.

Quomodo ingens seditio in populo excitata sit, cum Anastasius in hymno trifagio has voces addere voluisset: Qui crucifixus es pro nobis. Quod metuens Anastasius, simulatione usus, statim plebis animos commutavit. Item de obitu ejusdem Anastasii.

CONSTANTINOPOLI verò, cum Imperator in hymno Trifagio has voces adjicere voluisset: Qui crucifixus es pro nobis: gravissima seditio exorta est, perinde quasi Christiana religio funditus everteretur. Hujus seditionis principem atque auctorem fuisse Macedonium & Clerum urbis Constantinopolitanæ, scribit Severus in Epistola ad Sotericum. Quam quidem Epistolam scripsit, cum nondum Episcopatum adeptus esset, sed in urbe Regia adhuc moraretur, eo scilicet tempore, quo unâ cum aliis pluribus, ut supra retulimus, ex fuo Monasterio ejectus est. Ob hanc autem calumniam, præter alias causas quas antea commemoravi, Macedonium sede sua expulsum fuisse existimo. Hanc igitur

Κεφ. μδ.

Ὁ ἀναστάσιος ἐν τῇ τριταγίᾳ ἤμαρ τὸ, ὁ σαυρωθεὶς ἡμᾶς βυλιανὸς προσθεῖναι, ἡσίοις ἐν τῇ δόμῳ ἐ τὴν χῆρην ὕπὲρ φοβηθεῖς, ἡσίοις ἀναμῶν παρῶν σιν, ταχὺ τὰς γῆμας, τὸ δόμου μὴ βάλῃ, καὶ ὡς θανάτῳ ἀναστασίῳ.

Α Νὰ ὁ τὸν βυζάντιον, προσηλῶν ὁ βασιλέως ἐν τῇ τριταγίᾳ βυλιανόν, πρὸς τὸν σαυρωθῆναι, ὁ σαυρωθεὶς δὲ ἡμᾶς, μετὰ τὴν σῆσιν γέγονεν, ὡς τὰ μάλιστα τῆς κρησάσεως θρησκείας ἀθελόμενης ἢς δεχηθῶν καὶ πρὸς σάτην γῆρας τὸν μακεδόνιον, καὶ τὸν ἄλλο κλήρον, (ὁ δὲ πρὸς φησὶ πρὸς σωτήριον γῆρων, ἔπω μὲν ἰερατικῆς τέτυκτο, θρόνος, ἐπὶ τῆς βασιλείας διατώμενος, ἔτε πρὸ κατ' αὐτὸν, ὡς μοι λέλεκται), σὺν ἑτέροις ἀπὸ τῆς μοναστηρίου πρὸς τοῖς λέχθεσι, καὶ ἐν τῆτων ὁμοίᾳ τῶν διαβολῶν τὸν μακεδόνιον ἐκβεβλήσας. ἐντελευτῆν ἀκάτεκα τὸ δόμου φέρει.

Φερομένους, οὐ τε ἐν ἀξιώσει τελεῖς ἀεὶ τῶν
ἐλάτων κεκιδωμένασι, καὶ πολλοὶ τῶν ἐπι-
σημῶν ἐφλέχθησαν τόποι. καὶ τινὰ ὀχρεῖ-
τιν, μοναδικὸν μελιόνα βίον ἐυρών ὁ λεῶς
ἀνὰ οὐδὲ οἴκους μαεῖν ἐσύρε, τῷ κεφαλῷ
ἀπέτεμε. λέγων, ὑποθήκας τέτρετῶ ῥή-
σιν παρὰ θεοῦ ἔτι. καὶ κοινῶ ἀειεργήσας ἀνε-
κράγη τῶν πτωχῶν, ὡς ἀνὸς ἀρεῖ τῆς πει-
θῆς ἐπίβελθῆ ἐπὶ καὶ ἔτω τὰ τῆς σάσεως
ἡρώδη, πάντα ληίζομένης καὶ πᾶσαν ἰχθῶ
ὑπερβάσης, ὡς τὸν βασιλέα παρὰ ἀνάγκης
ἀκλιζόμενον, σεφάνε ἀνδρὸς τῷ ἰππο-
δρομίαν ἀφικέσθαι, κήρυκας τετὰ δῆμῳ δια-
πέμψας βοῶντας, ὡς καὶ τῷ βασιλείαν
ἐπιμότατα μὴ δουλίθε. τῶν ἀδυνάτων
ἢ καθεσάναι πάντας ἐπὶ τάντῳ ἀναεῖναι,
ἢ κίσα πολλῶν ἀνεχομένων. ἕνα ὃ πάντως
τυγχάνει τὸν μετ' αὐτὸν τάντῳ διακυβερνή-
σεια. ἀπερὶ θεασάμεθ' ὁ λεῶς, ὡς παρὰ ἐκ
πῶ θείας ῥοπῆς μελετήσεται, καὶ παρεκάλει
τὸν ἀναστάσιον τὸν σεφάνον ἀειθέως, ὑπο-
χρόμιος τῷ ἡσυχίαν ἀγῆν. οἷς ἐλάχισον
ἐπιειώσας χρόνον ὁ ἀναστάσιος, ἐπὶ τῷ ἐτέ-
ραν μελεχώρησε βιοτήν, ἔτεσσιν ἐπὶ καὶ εἴκοσι
παρὰ τρισὶ μηνσὶ καὶ ἡμέρας ἴσας, τὴν ῥώ-
μαίων διιδύνας βασιλείαν.

Τέλος τῆς τρίτης ἐκκλησιαστικῆς
ἱστορίας ἐναργίας.

Finis Libri tertii Ecclesiasticae historiae
Eusebii.

Ob causam commota plebs, cum am-
plius cohiberi non posset, multi nobi-
lium atq; honoratorum in extremum
discrimen venerunt, & multa insignia
utrisque loca igni consumpta sunt. Cum-
que populus culticum quendam qui
monasticam excolebat vitam, in ædi-
bus Marini Syri reperisset, caput ei am-
putavit, voces illas ejus suavis hymno
adjectas esse dicens. Caput quoque il-
lius conto præfixum circumferens, il-
ludendo clamabat, hostem Trinitatis
illum esse. Porro seditio, universa de-
vastans, omnique robore opposito su-
perior, tantoperè crevit, ut imperator
necessitate compulsus, miserandum in
modum absq; Imperiali corona ad cer-
tamen equestre quod in Circo eden-
dum erat accesserit, & præcones ad po-
pulum miserit qui proclamarent, se
quidem libentissime Imperio cedere,
verum fieri non posse ut omnes simul
Imperium obtinerent, quod multos
confortes haudquaquam paritur: u-
numq; omnino esse qui post ipsum Im-
perio potiturus sit. Quæ cum populus
animadvertisset, repente quasi divino
quodam impulsu actus, consilium mu-
tavit, hortatusq; est Anastasium, ut co-
ronam capiti imponeret, pollicitus se
deinceps quieturum. Post hæc Ana-
stasius cum brevi admodum tempore
superstes vixisset, ad alteram vitam mi-
gravit: cum per annos viginti septem
ac menses tres diesque totidem, Impe-
rium Romanum administrasset.